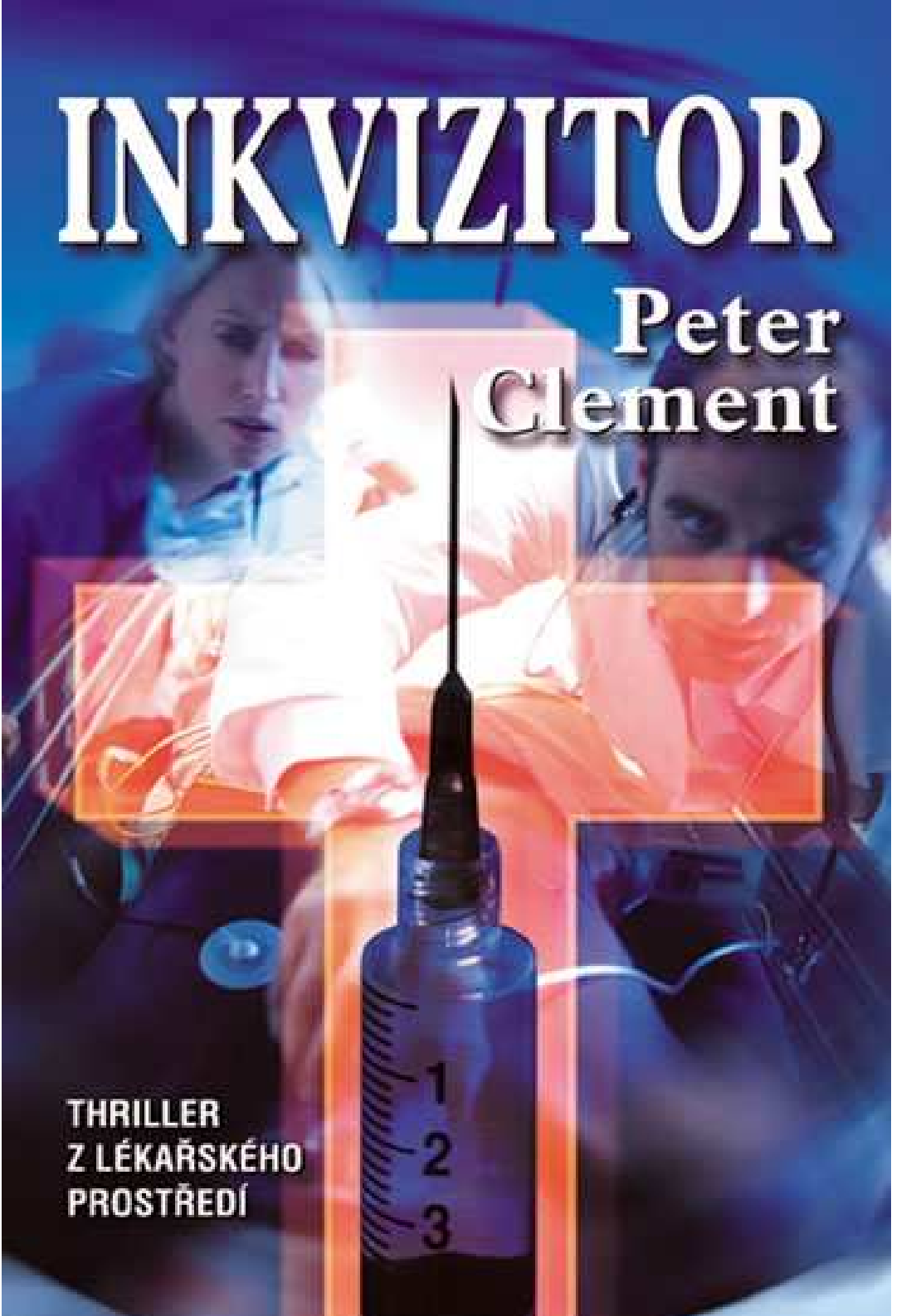
INKVIZITOR

Peter Clement

THRILLER
Z LÉKAŘSKÉHO
PROSTŘEDÍ

Peter Clement

INKVIZITOR

2005

DOMINO

Copyright © 2004 by Peter Clement Duffy
Translation © 2005 by Dagmar Kalová
Cover design © 2005 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována
ani přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE INQUISITOR,
vydaného nakladatelstvím Ballantine Books, New York 2005,
přeložila Dagmar Kalová
Odpovědná redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Michaela Kontriková
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vytiskla tiskárna Finidr Český Těšín
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v roce 2005

ISBN 80-7303-241-4

Životním souputníkům:

Seanovi, Jamesovi a Vytě

PODĚKOVÁNÍ

Mnoho lidí mi při psaní této knihy poskytlo svůj čas, znalosti i názory. Děkuji dr. Thomasi Changovi, dr. Davidu Gearhartovi, dr. Lorně Kastrukoffové a dr. Janet Rossantové. Zejména pak děkuji dr. Rayi Chiuovi za to, že mě ochotně poučil o problémech týkajících se kmenových buněk, a za to, že mě laskavě provedl po své laboratoři, kde v současné době zkoumá význam kmenových buněk pro obnovu poškozené srdeční tkáně.

Mé nejvřelejší díky za radu v lékařských záležitostech patří i tentokrát dávným přátelům a kolegům: dr. Brianu Connollymu a dr. Jennifer Frankové.

Z celého srdce děkuji Johanně, Betty, Connii a Tamaře za to, že cennými poznámkami přispěly ke zdaru mé knihy.

Díky mé neúnavné agentce Denise Marcilové a jejím spolupracovníkům Derykovi a Maure za to, že se vyjádřili ke konceptu tohoto díla.

V neposlední řadě patří mé poděkování Joeu Bladesovi z nakladatelství Ballantine za jeho velkodušnost a odbornou zdatnost.

1

Středa 2. dubna, 5 hodin 30 minut
Nemocnice svatého Pavla, jednotka paliativní péče
Buffalo, stát New York

Vzduch na oddělení čpí střevními plyny, tělesným pachem a propoceným ložním prádlem. Přítmí chodby dovoluje rozeznávat pouhé obrysy předmětů. Z jejího pokoje se ozývá sténání. Sílí, utichá a po chvíli znovu nabývá na intenzitě. Nikdo z personálu mu však nevěnuje pozornost. Sestry reagují jen v případě, když nářek trpícího ustane definitivně.

Dávicí reflex rve jakémusi nebožákovi vnitřnosti.

Teď se někdo objeví!

Co nevidět se ozve šoupání gumových podrážek o linoleum. Nic.

„Zapamatuj si sebemenší detail! Chci vidět, slyšet a cítit, jak umírá vrah.“ Uvědomuju si naléhavost příkazu, jež nelze neuposlechnout. Nevzpomínám si, kdy mi v uších zazněl poprvé. Před misí se znovu přesvědčím o správnosti svého počínání a vybičuju mozek k maximálnímu výkonu.

Jenom tak dobře splním úkol.

„Slyšíte mě?“ šeptám. Palcem zpomaluji tok infuze.

„Ano.“ Oči má zavřené.

Skloním se nad ni a hlesnu jí do ucha: „Bolí vás něco?“

„Ne. Už ne.“

„Co vidíte?“

Z hrdla se jí dere chrapot. „Jenom tmu.“

„Snažte se trochu!“ Polykám. Z jejího páchnoucího dechu se mi obrací žaludek. „Co tam vidíte?“

„Potřebuju… lékaře.“

„Místo něho tu jsem dneska já.“ Mlčí.

Zlehka do ní strčím. „Paní Algreavová?!“

„Nechte mě… na pokoji. Už mě… nic nebolí.“

Narovnám se a zkoumám propadlý obličej. V modravém svitu měsíce vypadá už umrle. Pod noční košilí s krajkami trčí žebra zuboženého těla. Připomínají kostnaté prsty navlečené do bílých rukavic.

Vrhnu pohled na zavřené dveře – sestry se vydají na obchůzku nejdříve za půl hodiny – a zrychlím tok infuze. Pulz se jí zpomaluje. „Už něco vidíte?“

Neodpovídá.

„Paní Algreavová!“

„Ano?“

„Povězte mi, co vidíte.“

„Je moc… velká… tma.“

„Dívejte se pozorněji!“

„Ale já… nic nevidím.“

„Cítíte, jak opouštíte tělo?“ Ticho.

Přiložím jí ústa k uchu. „Paní Algreavová, musíte spolupracovat.“ Mluvím příliš hlasitě.

„Běžte… pryč.“

„Až mi řeknete, co vidíte.“ Roztok jí proudí rychle do žíly.

Slaboulinký tep by nahmataly jen citlivé konečky prstů vycvičené rozpoznávat Braillovo písmo. Nebude to už dlouho trvat. Selhávající krevní oběh opustí méně důležité části těla – ledviny, vaječníky a trávicí trakt – a začne zásobovat pouze orgány prvořadého významu – plíce, srdce a mozek. Neurony odumřou nakonec, protože musí zachytit poslední okamžiky života. A statečný pozorovatel odhalí jejich tajemství. „Už na nás shlížíte shora?“

Nejspíš mě nevnímá. Ale teď zaševelila němými rty. Natočím hlavu a nahnu se k ní. Chřípím natáhnu puch linoucí se jí z úst a překonám nucení na zvracení. „Nerozumím vám.“

„Vidím… sebe.“ Sotva slyšitelné sdělení zaznamená moje vytrénované ucho neomylně. Chvatně zapnu miniaturní diktafon v náprsní kapsičce. Hořím nedočkavostí. „A co ještě?“

„Postel… noční stolek… fotky… všechny fotky…“

Na malém stolku u lůžka se vyjímá černobílá fotografie ve stříbrném rámečku. Zobrazuje mladíka v uniformě. Nepříliš kvalitní barevné snímky za ní pocházejí z pozdější doby. Všímám si tmavovlasých manželů, tří rozesmátých chlapců před vánočním stromkem a novopečené maminky s dítětem v náručí. Zajímá mě voják. „To je váš muž?“

„Ano…“

„Jak se jmenuje?“

Pronesla cosi jako *Frank.*

„Žije?“

Její dech by už nezamžil zrcátko. „Ne…“

„Chcete se s ním setkat?“ Odpoví pravděpodobně kladně. Touha spatřit milovaného člověka bývá nesmrtelná. „Ano…“

„Pořád se na sebe díváte, jak ležíte v posteli?“

„Ano…“

„Dobrá. Pokuste se vznést, vysoko… pryč z nemocnice… A sejdete se s Frankem.“

„Ano…“

„Dívejte se vzhůru.“

„Ne…“

„Dívejte se vzhůru. Uvidíte tam Franka. Čeká na vás.“

„Už… se… nevrátím…“

„Poslechněte mě!“

Nehýbá se. Vymklo se mi to z rukou? Ne, pulz stále má. Pro jistotu zastavím přívod infuze.

„Haló, paní Algreavová?“

„Ano…“

„Co vidíte?“

„Obrovský… prostor…“

„Ale co to je? Noc? Vesmír? Hvězdy?“

„Všechno… je… šedé…“

„Šedé?“

„Je… mi… zima…“

„Co přesně vidíte?“

„Nic…“

Svírá se mi žaludek. „Něco přece vidět musíte!“

„Ta… hrůza…“

„Jaká hrůza?“

„Pomoc… Zachraňte… mě…“

Do háje s ní, proč to ze sebe nevysype? „Jestliže se mi hned nesvěříte, nechám vás tam, kde jste. A s Frankem se minete.“

Zprudka natáhla vzduch. „Prosím… ne…“

„Tak mluvte.“

„Není… o čem…“

Tep se jí zrychluje. Na boltci cítím její dech.

„Takový… děs… Pomozte… mi… prosím… odsud… Prosím… pomozte…“

Mdlé lkaní přerůstá téměř v křik. V očích se jí zračí nepopsatelný strach.

Dosud mě nikdo nepřistihl.

Dlaní jí přikryju ústa a zkontroluju dveře. Co když ji slyšela sestra?

Na chodbě je klid.

Upírá pohled přímo na mě.

„Poznáváte mě?“

Kývne a snaží se promluvit. Její pohybující se rty mě lechtají na dlani.

„Pssst! Mlčte!“ Přidám jí ještě kapku, ať se zklidní. „Brzy se vám uleví. Měla jste ošklivý sen.“

Vrtí hlavou. Podívá se na stříkačku, vytřeští oči a místností projede nelidský řev. „Ticho!“ zavelím.

Náhle se vymrští a postel zlověstně zavrže.

Panebože, kde se v ní bere ta vůle? Ostatní tohle nedokázali. Nachýlím se dopředu a chorobou sužované tělo vtlačím do matrace. „Přestaňte!“ skřehotám namísto šepotu.

Zuřivě se zmítá pod mou vahou. Tisknu jí dlaň na ústa. Neumdlévá. Do lebky se mi vpíjí skřípění kovové postele. Každou chvíli přichvátá sestra!

Nečekaně mě prudce chytne za paži, píst se uvolní a roztok jí vnikne do žíly.

Nevěřícně zírám na prázdnou stříkačku.

Pohyby ustávají, pulz mizí, dech se zastaví. Obočí však zůstává povytažené a mrtvé oči s rozšířenými zornicemi civí přímo na mě.

Zmocňuje se mě panika. Srdce buší jako splašené. Dosud mou rukou nikdo nezahynul.

Usilovně polykám. V ústech mi vyprahlo. Vytáhnu stříkačku, opatřím ji ochranným krytem a vsunu do kapsy. Zrakem se přesvědčím, že nikde nezůstaly žádné stopy. Na přikrývce i na zemi je čisto. Ohnu se a vtom o linoleum ťukne diktafon. Vypadl mi z náprsní kapsičky. Zvednu ho a vypnu nahrávání. Stačilo málo a hrozil nezdar. Jenže štěstí stojí při mně.

Dýchám zhluboka a rozhlížím se po pokoji. Všechno působí přirozeně.

Modravé měsíční světlo zdůrazňuje vpadlé líce zesnulé. K východu mě provázejí třpytící se bulby rozevřených očí.

2

O tři měsíce později

Změnu postřehl doktor Earl Garnet, sotva prošel hlavním vchodem.

Dnešní ráno bylo výjimečné. Atmosféra zhoustla nervozitou a všudypřítomným chvatem.

Prvního července se do fakultních nemocnic po celých Spojených státech nahrnuly davy absolventů medicíny. Čekalo je tříleté období náročné praxe, během něhož se z vyjukaných mladíčků a dívenek měli stát odborníci tělem i duší.

Na sedmou hodinu dorazilo i nezvykle mnoho lékařů. Rozhlašovali sice, že se přišli přivítat se svými svěřenci, ale personálu znalému místních poměrů na nos nikdo bulíky věšet nemusel. S tichou samozřejmostí na sebe vzali nelehký úkol uchránit pacienty před nájezdem nezkušených nováčků. Earlovi se tak naskytla příležitost vyměnit si pár konverzačních žoviálností se spolupracovníky, které měsíce neviděl.

Takových prvních červenců zažila Nemocnice svatého Pavla bezpočet. Letos se však do každoročního rituálu vloudila nepříjemná novinka.

Earl si poslušně stoupl do řady. Teplotu dnes měřili u čtyř stolů, a tak nečekal dlouho. Ujala se ho sestra v ochranném oděvu. Obstál. Postoupil o kousek dál a v rychlosti odpověděl na otázky, které už znal nazpaměť. Není nachlazený, nikam necestoval a nepřišel do přímého kontaktu s nemocí. Následně mu na hřbet ruky otiskli velké razítko s dnešním datem. Jako někde v zábavním parku nebo na soutěži pro děti. Jenže brány do říše atrakcí všeho druhu se před ním neotevřely. Dostal jen povolení ke vstupu na oddělení, jemuž šéfoval. Na oddělení urgentních příjmů. Jako všichni zaměstnanci si vyzvedl sadu ochranného oblečení a mohl se vrhnout do práce.

Takto teď začínal každý den. Od okamžiku, kdy zaútočila choroba jménem SARS.

Poprvé o sobě dala vědět v Číně. Tehdy ji vědci popsali jako syndrom akutního respiračního selhání. Medici a mladí lékaři okamžitě popustili uzdu fantazii a název výstižně přetvořili na syndrom akutního strachu.

Snímek pořízený elektronovým mikroskopem se octl na prvních stranách novin po celém světě. Za původce choroby byl označen člen Corona virů, jenž způsobuje až třicet procent běžných nachlazení. Většinou však postihuje plíce a střeva zvířat, zejména kuřat, prasat a krav. Organismus ovšem dosud neznámým způsobem zmutoval a vyvolal smrtelné onemocnění u člověka. Pro příklady dalších závažných chorob s obdobným vývojem není nutno chodit daleko: stačí zmínit ptačí chřipku, AIDS nebo lavinu takzvané prasečí chřipky v roce 1918. Jako vždy, i nyní způsobil výskyt nového vysoce nakažlivého organismu v řadách odborné veřejnosti rozruch. To nejhorší však teprve mělo přijít. Předpokládaného viníka – Corona virus – nedokázali vědci ve více než polovině případů izolovat. A vzklíčilo podezření, že lidstvo má co do činění se zákeřným zabijákem, ustavičně měnícím podobu, jakýmsi chameleónem mezi mikroorganismy. Boj s chorobou tak začal připomínat zápas se sedmihlavou saní.

První rok se nemoc podařilo vymýtit. Ale když si chtěl svět oddychnout, virus si převlékl kabát, vyvinuté vakcíny přestaly účinkovat a nemoc propukla na mnoha místech znovu.

Ještě před několika měsíci se jednalo o problém jiných zemí, protože ve Spojených státech byl evidován jen velmi malý počet onemocnění s mírným průběhem. Situace se však obrátila poté, co se z náboženského setkání v Torontu vrátila skupina turistů. Brzy se ukázalo, že věřící si vedle růženců a modlitebních knížek přivezli i jiný suvenýr.

Podle posledních údajů hospitalizovaly vytipované nemocnice v Buffalu sto šedesát devět pacientů s potvrzenou diagnózou. U

svatého Pavla leželo třicet jedna postižených, vesměs zdravotnických pracovníků.

První vlna epidemie si vyžádala život jednoho lékaře a dvou sester. Šíření nákazy napomáhala především nedisciplinovanost občanů. Obyvatelé Buffala často porušovali bezpečnostní opatření a podávali zkreslené informace ohledně příznaků či místa pobytu. A virus mezitím napadal další lékaře, sestry, zřízence a praktikanty. Pacienty s teplotami přijímali na pozorování i nyní. Přestože se obava většinou ukázala jako lichá, personál trnul hrůzou. A nebylo divu. Léčba neexistuje, úmrtnost dosahuje téměř patnácti procent a přeživší mají natolik zdevastované plíce, že ujdou sotva pár kroků po pokoji.

Kontrolou dnes naštěstí prošli všichni. Navlékli se do nepohodlných svršků a spěchali na pracoviště.

„Zlomte vaz…“

„Oči na stopkách…“

„Ať vám neujedou nervy…“ Povzbuzovali se jako před rozhodujícím sportovním výkonem. Vždyť potíže se mohou vyskytnout kdekoli. I sestry budou bdělejší než jindy a ze začínajících lékařů nespustí zrak. Každý recept pročtou dvakrát nebo raději třikrát. A praktikanta, který se propracuje k pacientovi na vzdálenost menší než dva metry, se chytnou jako klíště. Velké nebezpečí však představují i starší stážisté. Ze samé radosti nad skutečností, že popolezli z nejnižší příčky o píď výš, mají tendenci chovat se k mladším kolegům přezíravě. Jenomže arogance se může vymstít stejně ošklivě jako neznalost, a setkají-li se oba nešvary, je katastrofa na spadnutí. Leč zkušená sestra ví, jak takovému chvastounovi přistřihnout křidýlka. Přitočí se k němu a zahlaholí: „Tak konečně jsi našel někoho, kdo zná ještě míň než ty?“

Nutno ovšem přiznat, že tato nepříliš šetrná metoda může některým citlivějším pacientům přivodit menší duševní újmu. Postřehnou-li, že se k nim blíží člověk, jemuž nad rouškou těkají mladé oči, přitáhnou si přikrývku až k bradě a dají se do horečného modlení. Zakrátko se naučí rozpoznat začátečníka i podle jiného,

neméně spolehlivého znaku. Snad všichni praktikanti na celé zeměkouli mají kapsy k prasknutí nacpané manuály klinické medicíny a kartičkami s poznámkami. Earl si s oblibou připomínal scénku z jedné grotesky a představoval si, co všechno jeho začínající kolegové z kapes vytahují: kilogramy léků, berle, svačinu…

Pohlédl na další skupinku mladých a potlačil úsměv. Pod špatně zavázaným ochranným oděvem jim na zádech vykukovaly krátké bílé pláště. Ano, stáli před ním ti nejméně znalí z neznalých: studenti medicíny.

Chodbou se nesl jejich rozpačitý hovor prvních dní.

„… zasedací sál je v přízemí…“

„… jak se dozvíme, kdo nás dostane na starost?“

„… já směřuju do kantýny… na kafe…“

Rok od roku jsou mladší, povzdechl si Earl nostalgicky.

V nemocnici pracoval více než čtvrt století a první červencový den ho na plynoucí čas upozorňoval důrazněji než oslava narozenin. Svižným tempem se vydal na oddělení urgentních příjmů. Stiskl knoflík na kovové desce, počkal, až se prosklené dveře rozevřou, a octl se ve svém království.

Jako kapitán Kirk na Enterprise, pomyslel si zvesela. Ale úsměv mu hned ztuhl na rtech. Na oddělení panoval čilý ruch – mimořádně čilý ruch. A to znamenalo jediné: obrovské množství nových pacientů.

„Dobrý ráno,“ vzhlédla k němu asi pětadvacetiletá sestra. Zpod čepce jí vyčnívaly černé vlasy a v pravé nosní dírce se skvěly tři kroužky, nyní milosrdně skryty pod rouškou. Měřila tlak staré dámě s pečlivě upraveným účesem. Paní byla na lehátku, lapala po dechu, vyděšeně zírala před sebe a oběma rukama křečovitě svírala červenou kabelku. Pod očima se jí rýsovaly temné váčky. I ji před nákazou chránila rouška. Jakmile se nadechla, tkanina splaskla a při výdechu se zase nafoukla.

Vlevo, v přeplněné čekárně, netrpělivě pochodovali se zahalenými obličeji nemocní. Vpravo, za dalšími dveřmi s automatickým otvíráním, leželi pacienti, jimž zdravotní stav nedovoloval stát ani sedět.

„Dobrý ráno,“ odpověděl Jane Simmonsové a dal si záležet, aby překřičel brebentění, které se ze všech stran ozývalo.

Mladá zdravotnice na něho dělala dobrý dojem. A následující krušné chvíle její kvality potvrdily. V kritické situaci si zachovala rozvahu, jednala účelně a přesně. Bez problémů zavedla kanylu i do nejtenčí žíly. Vzal-li v úvahu všechny profesní přednosti své podřízené, rád přimhouřil oko nad její poněkud rockerskou vizáží.

„Zvládnete to?“ měl obavy, když si všiml, jak stařenka dýchá.

„Jasně,“ ujistila ho sestra a položila ženě dlaň na předloktí.

„Dobrý den, doktor Garnet,“ představil se a podal pacientce ruku v latexové rukavici. „Všem tady šéfuju, víte?“

„Je to jenom srdeční slabost,“ pokračovala Jane. „Dáme vám trošku kyslíku, uvolníme dýchací cesty, odvodníme vás a všechno se spraví, uvidíte.“

Než se staré paní ujal zřízenec a odvezl ji do vyšetřovny, všiml si Garnet, že se jí jako mávnutím kouzelného proutku rozjasnil pohled.

„Tak co, připravena na nápor zelenáčů?“ zeptal se Earl. Zajímalo ho, kolik nových případů přes noc přijali a které mu mohou posloužit pro výuku praktikantů.

Šibalsky blýskla očima. Věděl, že se jí na tváři rozhostil úsměv od ucha k uchu. Uvolnila si roušku a z čela odfoukla nepoddajný pramen vlasů.

„Na mě si nepřijdou,“ prohlásila sebevědomě.

Než ji stačil upozornit na nutnost důsledného dodržování bezpečnostních opatření, rozezvučela se siréna. Záchranka přivážela pacienta v bezprostředním ohrožení života. Jane se otočila jako na obrtlíku a vyrazila ke dveřím. S kolegyněmi proběhla kolem dospívajícího hocha se skateboardem. Svíjel se bolestí. Sestra na příjmu zřejmě usoudila, že chlapcův stav si nevyžaduje neodkladnou péči, Garnetovi se však pacientův vzhled nezamlouval. Kůži měl bílou a na čele mu vyrazily kapičky potu.

„Nepotřebujete si lehnout?“ klekl si k nemocnému.

„Chce se mi zvracet.“

„Vydržte chvilku.“ Zamířil do sesterny, vrátil se s miskou a vsunul ji mladíkovi na klín.

Přijížděly další sanitky. Vyvrbilo se toho nějak moc najednou, blesklo mu hlavou, a pospíšil si zkontrolovat, zda je vše v pořádku. Navlékl se do dalšího ochranného obleku, natáhl další rukavice – pro zaměstnance oddělení urgentních příjmů platila zvýšená bezpečnostní opatření – a umínil si, že s událostmi příštích hodin se popere stůj co stůj.

V průběhu následujících šedesáti minut ošetřili ženu se srdeční slabostí, u chlapce se skateboardem diagnostikovali natrženou slezinu a zachránili muže v bezvědomí. Jmenoval se Artie Baxter. Bylo mu něco přes padesát, pracoval jako burzovní makléř a trpěl cukrovkou. Aplikoval si běžnou ranní dávku inzulinu, zapomněl se nasnídat a došlo k hypoglykemickému komatu.

„Dostal jsem bezvadnej tip," líčil, když přišel k sobě. „Obvolal jsem všechny klienty a na chleba se sýrem jsem ani nepomyslel…"

„Můžu s vámi na chvilku mluvit?" požádal Earl vrchní sestru Susanne Robertsovou. Jemně ji uchopil za loket a odvedl do ústraní. Díky dobře zvolenému účesu vypadala mladě, avšak pavučinky vrásek kolem očí prozrazovaly, že v nemocnici strávila jen o několik roků méně než Garnet. Za léta namáhavé práce nepozbyla nic z mladistvého elánu a její optimismus byl skoro nakažlivý.

„Co se děje?"

„Dohlédněte na něho. Nějak se mi nelíbí. Nechejte ho na monitoru a kontrolujte kanylu. Já se musím ukázat na úvodním setkání s praktikanty. Pokusím se stihnout aspoň konec."

„Očekáváte komplikace?"

„Zdá se mi, že nás vodí za nos. Dospělý člověk… Takovou dobu si píchá inzulin… a neuvědomí si, že se musí nasnídat…? Má někoho?"

„Ano. Manželka je už na cestě."

„Zeptejte se jí, jestli se mu na burze skutečně vede tak báječně, jak se nám snaží nakukat."

Do sálu se vplížil vedlejším vchodem. Ve stupňovitě se zvedajících půlkruhových řadách seděly postavy v zeleném a

naslouchaly doktoru Stewartu Deloramovi. Jako vedoucí jednotky intenzivní péče a skutečný mistr svého oboru věděl, co říká, když zaníceně vyprávěl o nutnosti řešit kritické situace s klidem. Po stranách mu zpod čapky vyklouzly prameny mohutné černé hřívy a třepotaly se do rytmu horlivého výkladu. „Mám na mysli zejména pacienty se srdeční zástavou," hřímal. Schůzka se chýlila k závěru.

Ti z praktikantů, kteří už Deloramova plamenná řečnická vystoupení znali, se hihňali, jako by sledovali zábavný pořad v televizi. Ostatní si svědomitě zapisovali každou větu. Stewartovy pedagogické dovednosti se však těšily takové pověsti, že by všichni bez výjimky nadšeně uvítali dvojnásobný počet hodin pod jeho vedením.

Earlovi Stewartův nadměrně hlučný projev při resuscitaci nevadil. Pacienty nerušil a… géniové se obvykle nikterak tiše nechovají, že? Třeba taková Monica Selešová při podání…

Náhle Earl zaregistroval Seana Carringtona. Bezmála dvoumetrový přednosta chirurgického oddělení si hověl v první řadě. V nemocnici měl velké slovo a nejednou se kolegy z urgentních příjmů zastal, když se jeho kritické názory setkaly s všeobecným nepochopením. Earlovi však imponoval zejména jeho smysl pro humor. Vždyť žertovné glosy okamžitě pozvedly náladu i zarytým škarohlídům. A pokud se náhodou vtip minul účinkem, mohl si legrace chtivý kolega zcela beztrestně ztropit šprým z Carringtonova hustého zrzavého obočí.

Garnet se rozhlédl a uvelebil se vedle chirurga. Ten mu pokynul, naklonil se k němu a hlesl: „Stewart by si měl přibrat výuku v kurzu *Jak se stát komikem snadno a rychle.*"

Earl se uchechtl. „Informoval je o SARSu?"

„Jo." Sean najednou zvážněl.

„Kdo má ještě mluvit?"

„Už jenom vy, vaše excelence, vážený pane zástupce pro lékařské záležitosti, nebo jak vás teď máme my obyčejní smrtelníci oslovovat."

„Jdi s tím k šípku, prosím tě. Stačí, že si ze mě utahují na oddělení."

Sean se podrbal na temeni a podotkl: „No a od čeho máš starý kámoše? Kdybych tě trochu neusměrnil, naroste ti hřebínek a stane se z tebe hnusnej, nesnesitelnej absolutistickej monarcha.“

Třebaže Carrington nebral rizika spojená s epidemií na lehkou váhu, zmiňoval se o nemoci jen tehdy, bylo-li to nutné. A vtipkoval s čím dál větším potěšením. Okolí mu bylo vděčné.

„Pch… Absolutistickej monarcha? To tedy určitě. Házíte na mě kdejakou prkotinu… Earle, zařiď, zjisti, sežeň… A já se můžu rozkrájet, abych vám vyhověl.“ Dal si záležet, aby nezkazil zábavu.

Zástupce pro lékařské záležitosti měl na starost odborné aspekty práce doktorů. Větším množstvím pravomocí disponoval v nemocnici už jen generální ředitel. Důležitá funkce obnášela i řadu povinností a značnou míru zodpovědnosti. A pro období, jímž se nemocnice horko těžko prokousávala, to platilo dvojnásob. Earl přesto jmenování před dvěma týdny přijal. Proč? „Nechci zklamat důvěru svých kolegů,“ odbýval zvědavce. V podstatě nelhal. Skutečný důvod jen úhledně zaobalil. Tajně doufal, že nová pozice mu umožní rychleji prosadit potřebné změny na urgentním příjmu.

„A co na to říká Janet? Když má doma nejmocnějšího z mocných…“

„Zřejmě ještě nedostala oběžník. Zatím žádná zvláštní privilegia…“ Vtom ho někdo slabě pleskl za ucho. Byla to Janet, která se nepozorovaně přesunula na prázdné sedadlo za Earlem.

„Že se nestydíš, takhle mě pomlouvat. Já ti dám oběžník,“ šeptala tak, aby ji slyšel kdekdo. Sundala si pokrývku hlavy, dlouhým zlatavým vlasům dopřála okamžik volnosti a znovu si čapku nasadila. Zezadu se ozval smích.

Doktorka Janet Gracetonová pracovala jako vedoucí gynekologického oddělení. Earla měla v hrsti. Jako přítelkyně, milenka i manželka. Ledakdo v nemocnici se nemohl dočkat, až se ti dva octnou z pozice svých funkcí proti sobě. Dokonce se uzavíraly sázky na případného vítěze. Vedla Janet.

„Páni, tobě to sekne,“ pospíšil si Sean s lichotkou.

„Lékařský plášť je totiž elegantnější než mateřské šaty, víš?“ vypálila a opřela si dlaně o vypouklé bříško. Ve třicátém čtvrtém

týdnu těhotenství vypadala tak útle, až se nikomu nechtělo věřit, že malé přijde na svět už za šest neděl. V zaměstnání se nešetřila. Většina žen by dávno odešla na mateřskou dovolenou, ale Janet si postavila hlavu a za žádných okolností nehodlala zůstat doma. V práci se uklidnila a s uspokojením pozorovala, jak se jí kolegyně – i kolegové – obdivují. „Šťastné mamince se narodí šťastné miminko," opakovala pacientkám. „Řiďte se tím, co cítíte. Nenechte se do ničeho nutit." A tak se svobodně rozhodla i ona. Jejich první syn Brendan spatřil světlo světa před šesti lety, necelých dvacet čtyři hodin poté, co jeho matka pomohla do života jinému novorozenci.

Husarským kouskům své ženy Earl jen trpně přihlížel.

„… a teď pár poznámek k nočním službám," prohlásil Stewart a rozevřel notebook. Na promítací stěně za ním se objevilo několik stěží čitelných seznamů. „Na jednotce intenzivní péče budou i letos pracovat pouze praktikanti, kteří si u nás odkroutili minimálně jeden rok. Doporučuji, abyste se při každé příležitosti vytasili se zkratkou JIP. Známé tím zaručeně fascinujete…, když už ničím jiným."

Nováčci se zasmáli, ostatní obrátili oči v sloup. Rok co rok se Stewart vnucoval se stejným vtipem.

„… jestliže ztratíte rozpis, najděte si ho u mě v notebooku. Heslo je Tocco. T-O-C-C-O. Tak se jmenuje můj pes…"

Earl přestal kolegu vnímat a soustředil se na obsah svého závěrečného projevu. SARS představuje pro lékaře riziko, s nímž nikdo z přítomných nepočítal. Ve Spojených státech zdravotníci čelili srovnatelnému nebezpečí naposledy v roce 1918. Byla přijata hygienická opatření, jež nemají v moderní medicíně obdoby. Co k tomu dodat?

„… přes den budete na interně, na chirurgii nebo gynekologii, ovšem v noci zaskočíte, kde to bude nezbytné…, jako v minulých letech…"

V řadách nováčků se zvedla vlna nevole. Kdesi vzadu vyskočil drobný mladíček a rozhořčeně vykřikl: „A co když si sami neporadíme?"

„… jo…"

„… nemůžeme pracovat bez dozoru…"

„… ve smlouvě to stojí jinak…“ Přidávaly se další hlasy.

Earl nechápal, proč je taková malichernost vyvedla z míry. Jistě si uvědomují, v jaké situaci se nacházejí, přemítal. Právě oni jsou v největším ohrožení. Než se rozkoukají, snadno se dopustí chyby. Sundají si roušku, budou ignorovat varovné příznaky… A důsledky mohou být tragické.

„Klid,“ snažil se Stewart utišit rozohněný dav. „Nezapomeňte, že na jednotce intenzivní péče je zaměstnáno dost zkušených lékařů, kteří si většinou vystačí sami. Starší stážisté se uvolní a pomohou vám, když je požádáte. Takhle to fungovalo vždycky.“

Slova věhlasného speciality však na úrodnou půdu nepadla. Budoucí odborníci dál rozčileně reptali nebo – v lepším případě – projevovali nesouhlas mlčky, zlobně nakrabaceným čelem. Jejich o něco vyspělejší kolegové však nehnuli brvou. Příliš dobře věděli, že co je psáno, nemusí být dáno. V nemocnici se situace měnila každou hodinu a oni se vždy museli zařídit podle aktuální potřeby. Rozpis služeb měl tudíž leckdy stejnou hodnotu jako kus bezcenného papíru.

„A jak to bude na urgentním příjmu?“ ozvalo se z publika. „Odtamtud nás taky budete tahat na jiná oddělení… jako loni? Maminka mi v jednom kuse klade na srdce, abych neponocoval, protože spánek prospívá mému psychickému i fyzickému vývoji.“

Napětí opadlo a obecenstvo propuklo v smích.

I Earl se uculil. Po hlase poznal doktora Thomase Biggse, naději urgentní medicíny a svého oblíbence. Otočil se. Vytáhlý rodák z Tennessee se právě nenapodobitelným způsobem sesunul do křesla vedle kolegyň-stážistek z urgentního příjmu. Měl samozřejmě nasazenou roušku, ze spodního okraje vyčnívala černá bradka. Začínal poslední rok praxe a pro nadcházející čtvrtletí si ho Earl zvolil za svou pravou ruku: bude dohlížet na ostatní praktikanty. Potom naposledy projde zbývajícími odděleními urgentní medicíny – jednotkou intenzivní péče, koronární a chirurgickou jednotkou, a stane se z něho skutečný specialista. Z jeho dosavadního působení v nemocnici se dalo usuzovat na mimořádný lékařský talent. A člověk jeho nadání se uplatní kdekoli.

Stewart se zarazil. „Jistě. O oddělení urgentních příjmů jsem se sice výslovně nezmínil, ale režim nočních služeb zůstává stejný jako loni.“ Z jeho řeči zazněla podivná podrážděnost.

„Než předám slovo doktoru Earlu Garnetovi, vedoucímu oddělení urgentních příjmů a zástupci pro lékařské záležitosti,“ pronesl ledově, „hm… čímž vám chci naznačit, že nejenom moje, ale i jeho doporučení byste měli vzít v potaz…,“ odmlčel se. Očekávaný smích se nedostavil. Příkrou změnou chování posluchače dokonale zmátl. Trhl tedy rameny a navázal: „Zkrátka rád bych teď poprosil našeho nemocničního duchovního, Jimmyho Fitzpatricka.“ Domluvil, spěšně si uspořádal papíry s poznámkami a vyčerpaně klesl do křesla. Zavládlo trapné ticho.

Co se mu stalo? napadlo Earla. Již před mnoha lety dospěl k rozhodnutí, že kolegovu náladovost bude přecházet mlčením. Usoudil, že ve Stewartově duši se prostě vedle výrazného medicínského talentu najde místo i pro sklony k narcisismu. Stanovení diagnózy ho však neuklidnilo. Sebenevinnější otázku totiž Deloram považoval za otevřený útok na svou osobu, za snahu zpochybnit odbornou zdatnost vynikajícího specialisty. Vždy se sice dodatečně omluvil, ale spolupracovníci se mu přesto raději vyhnuli. „To víš, nejsem zvyklý, aby se mnou někdo debatoval,“ objasnil jednou Earlovi. „Mí pacienti jsou rádi, když vůbec dýchají.“ Nevybíravé způsoby mu okolí tolerovalo jen kvůli jeho téměř zázračným schopnostem.

Jimmy Fitzpatrick se vyznačoval atletickou postavou, jakou nezamaskovalo ani několik vrstev ochranného oděvu. Přistoupil k mikrofonu, uhrančivě černýma očima přelétl publikum a spustil: „Vsadím se, že hoříte nedočkavostí, co ze mě vypadne.“ Zpěvavý hlas s irským přízvukem atmosféru v sále v mžiku oživil. „Troufám si tvrdit, že během studia na lékařské fakultě nepadla jediná zmínka o lidské duši. A proto v její existenci možná nevěříte. No… půjdu rovnou k věci. Mým úkolem je poskytovat duchovní útěchu pacientům, jejich blízkým a nemocničnímu personálu, a to bez ohledu na příslušnost k té či oné církvi. Všichni teď potřebujeme podporu…“

Ale Earl pozoroval Stewarta. Že by ho vyprovokovala Thomasova vtipná otázka? Stážista si evidentně žádného prohřešku nebyl vědom a vesele konverzoval s dívkami vedle sebe. S ženami to bezesporu uměl.

Stewart ho však provrtával vzteklým pohledem, jako by se mladíka snažil přistihnout při další neomluvitelné drzosti. Po několika vteřinách se mu zlobné rýhy na čele vyhladily a výraz pozbyl nenávisti.

Konečně, oddychl si Earl.

Ve výjimečných případech se s Deloramem nedalo pracovat vůbec. Přesáhlo-li napětí na jeho oddělení únosnou mez, dodal si Earl odvahy a připevnil nad vchod ceduli s nápisem *Dobrou náladu s sebou.* Jelikož kohokoli jiného by Deloram vynesl v zubech, připadla nevděčná úloha Earlovi pokaždé. Jeho kritiku totiž Stewart akceptoval. A to od doby, kdy se oba zaučovali v Městské nemocnici v New Yorku. Earl byl služebně starší a držel nad Stewartem patronát. A vědomí jisté podřízenosti vůči zkušenějšímu spolužákovi v Deloramovi zřejmě přetrvalo léta.

„… jsem vám kdykoli k dispozici," ujišťoval Jimmy.

Janet se naklonila k Earlovi: „Ten se na kněze nehodí. V ženských vzbuzuje všelijaké choutky."

Earl se otočil a povytáhl obočí: „Ale? Mám snad začít žárlit?" ucedil.

„Lichotilo by mi to," odtušila a dlaněmi si pohladila břicho.

„Tak se mi zdá, že byste nepohrdli nějakým vtipem. Tváříte se tak upjatě, že se nemocní leknou, dřív než vás uvidí," naznal Jimmy. Ze stojanu sňal mikrofon, sestoupil k posluchačům a začal líčit, jak se tři duchovní vypravili na výlet do Disneylandu.

Když skončil, praktikanti se pobaveně uculovali.

„Omlouvám se, ale nevydržím chvilku v klidu," přecházel z místa na místo. „Kdysi jsem uvažoval o herectví. Nakonec jsem se sice rozhodl pro seminář, ale kariéru v Hollywoodu jsem z hlavy nepustil. Zkouším si různé role, kdyby mi přece jenom zavolali. Co myslíte, dělám dobře?"

„Samo. Jen tak dál. Určitě se ozvou," zahalekal kdosi.

Jimmy vztyčil ukazovák ke stropu. „Nebudete tomu věřit, ale On mi to říká taky," přiznal a vysloužil si nadšený aplaus.

„Tak se už vymáčkni," bručel Earl. Potřeboval se vrátit na oddělení.

Kněz na něho kývl a bez dalších okolků oznámil: „Všechny přítomné zvu na sobotní dobročinnou akci, kterou naše nemocnice každý rok organizuje. Čeká nás běh skvostným centrem Buffala. Mladým, zdravým a silným praktikantům se tak naskytne jedinečná příležitost pokořit staré, nemocné a zvetšelé pedagogy…, což se ovšem týká jenom některých. Zvláště zdatní jedinci budou tlačit nemocniční lůžko s figurantem v roli pacienta a plnou mísou. A nesmí vylít ani kapku!"

Earl společně s ostatními zatleskal, vstal a zamířil k mikrofonu. Vtom ho vyrušilo hlášení: „Doktor Garnet, Deloram a Biggs a otec Fitzpatrick okamžitě na urgentní příjem!"

Artie Baxter ležel na posteli, mračil se a zuřivě mrkal. Nemohl mluvit, protože měl zavedenou intubační trubici. Dýchal s podporou, dvanáctkrát za minutu. Jane Simmonsová se nad ním skláněla. Pramen černých vlasů jí vyklouzl zpod čepice a pohupoval se před obličejem. I přes množství kontaktního gelu na pacientově zarostlých prsou páchl vzduch popálenou kůží. Monitor ukazoval fibrilaci komor.

„Byli jsme u něho, hned jak došlo k fibrilaci. Ani neztratil vědomí," informovala Susanne. Po jejím boku stál Earlův dlouholetý přítel, doktor Michael Popovitch. Měl prošedivělou bradku, vyhaslé oči a postavu připomínající obrovskou hrušku. Ve funkci šéfa oddělení Earla kdykoli ochotně zastoupil. Roky na urgentním příjmu mu však vzaly radost z práce a onu vůli *vzkřísit mrtvého.* Množství nepřímo prožitého utrpení vrylo do jeho tváře bezedný smutek. „Zkusili jsme všechna antiarytmika, která máme," sdělil věcně. „Bez úspěchu."

„Co draslík, cukr…," probíral Earl možné příčiny Baxterova stavu.

„V pořádku,“ přerušil ho Popovitch. „Zjistili jsme jen mírně zvýšenou hladinu glukózy…“

„Nepředávkoval se něčím?“ zajímal se Deloram a pustil se do vyjmenovávání látek, které přicházely v úvahu.

Thomas Biggs postával stranou a mlčky kolegy pozoroval.

Proč bez ustání mrká? přemýšlel Garnet. Naklonil se k pacientovi a řekl: „Pane Baxtere, zavřete oči, pokud mě slyšíte.“

Mihotání víček ustalo.

„Vidíte mě?“

Oči se zaklopily, rozevřely a upřeně hleděly na lékaře, zornice rozšířené hrůzou. Earl se zachvěl. Z času na čas se to přihodilo. Srdce skoro netlouklo, plíce nedýchaly, avšak mozek vnímal.

Baxter měl však vzhledem k svému zbědovanému stavu oči neobyčejně živé.

„Pozor na pusu,“ upozornil Earl kolegy. Stewart kývl a ztlumil hlas.

„Výsledky z toxikologie zatím nemáme,“ připomněl Popovitch. „Podal jsem mu ale láhev bikarbonátu pro případ, že se předávkoval tricyklickými antidepresivy. Víc jsem udělat nemohl.“

Zase je to ten starý Michael, zhodnotil kamarádův postup Earl. A ať už ho v soukromí trápí cokoli, v práci jedná rozhodně a správně.

Dál se na rozpravu kolegů nesoustředil. Znovu se zadíval do očí plných bolesti a života.

„Pane Baxtere, jsem nemocniční duchovní. Můžu se s vámi pomodlit?“ naklonil se k pacientovi Jimmy.

Nemocný nereagoval.

Earl se od jeho očí nedokázal odtrhnout. *Třeba Jimmyho neslyšel?*

„Pane Baxtere, jste katolík?“

Oči se dvakrát zavřely a otevřely.

„Znamená to *ne?*“

Mrkl jednou.

„Bolí vás něco?“

Nereagoval.

„… navrhuji srdeční stimulaci… k navození normálního rytmu…," doporučil Stewart.

„Jo," souhlasil Michael a rozběhl se ke dveřím. „Skočím pro kardiostimulátor."

Rozšířené zornice Earla přitahovaly jako magnet. Co asi chce?

„Napíchneme centrální žílu," obrátil se na Biggse.

Za dobu strávenou na urgentním příjmu se naučil zachovávat si odstup. Jenže Baxter ho bez přestání sledoval. A cítil to i Thomas. Zaváhal, zaťal zuby, natáhl si druhé – sterilní – rukavice a do kůže pod pravou klíční kostí zavedl několikacentimetrovou jehlu. Popovitch přispěchal s kardiostimulátorem a Deloram se pustil do díla. Sterilní drát jemně provlékl jehlou a podíval se na monitor. Potřeboval zjistit, zda se drát s elektrodou zachytil. Nebýt syčivého zvuku ventilátoru a Jimmyho melodického hlasu, rozhostilo by se v místnosti absolutní ticho.

Je statečný, pomyslel si Earl, když si všiml kněze, jak hladí Baxtera po vlasech. Směje se a vtipkuje, a přitom dennodenně utěšuje nemocné, trpící a umírající. Ustavičný pohled do tváře smrti a beznaděje dokáže srazit na kolena i hluboce věřícího člověka. Ale Jimmyho ne. Zatím?

Monitor neukazoval žádnou změnu.

Earlovi se povědomě sevřel žaludek. Nemají šanci.

A Baxterovy oči se čehosi úpěnlivě dožadovaly.

Stewart odložil elektrodu, pohlédl na Earla a tiše zavrtěl hlavou.

Baxter začal divoce mrkat.

Ví, že umírá, usoudil Earl. Podáme sedativa, ať to nevnímá. „Připravte deset miligramů midazolamu. Intravenózně," poručil Susanne.

Zarazila se, ale udělala, o co ji požádal.

„Takže…," pronesl polohlasně, pozorován prosebným zrakem nešťastníka. „Utlumíme ho, a jakmile ztratí vědomí, přestaneme stimulovat… Panu Baxterovi už nejsme schopni pomoci. Tohle bude stát v kartě." Nepřímo tak oznámil, že neprovedou aktivní eutanazii. Aby byla Baxterova smrt oficiálně považována za přirozenou, musel Earl zmínit právo lékaře nepokračovat v marném boji.

Vytušil, že ne všichni souhlasí. „Má někdo lepší nápad?“ zeptal se. Kolegové i sestry sklesle zakroutili hlavou.

„Pan Baxter je proti,“ ozval se kněz.

„Proboha, Jimmy,“ neovládl se Earl.

„Tak se mu aspoň dívej do očí, když rozhoduješ o jeho osudu!“

Bylo by slyšet spadnout špendlík. Lékař s krajním vypětím učinil, co mu kněz přikázal. *Ne! Ne! Ne!* Křičely pacientovy oči v agónii. „Jenže my ho nezachráníme,“ pošeptal Jimmymu. „Alespoň nebude trpět a…“

„Tak to panu Baxterovi řekni.“

Earl v duchu zaúpěl. „Pane Baxtere, vyzkoušeli jsme úplně všechno, víte to?“ *Ano.*

„Teď vám dám nějaké léky *a…*“

Ne! Ne! Ne!

„Ale…“

„On něco chce,“ nedal se odbýt Jimmy. *Ano.*

„Co pro vás můžeme udělat, pane Baxtere?“ nenapadla Earla příhodná otázka.

Makléřova tvář se smrštila do opovržlivé grimasy. „Jde o lékařský problém?“

Ne.

„Tak o co tedy?“

Zoufalství v pohledu umírajícího se prohloubilo.

„Přejete si vidět svou ženu?“ svitlo Earlovi.

Baxterovy oči se zalily.

Ano! Ano! Ano!

„Je tady?“ otázal se lékař.

„Jo. V čekárně,“ pípla Susanne.

„Máme ji zavolat, pane Baxtere?“

V beztvarém obličeji znetvořeném přicházejícím skonem kmitl náznak úlevy. *Ano!*

„Hned přijde,“ slíbil Earl.

Susanne spěšně přinesla z chodby židli a pro případ, že by se paní Baxterová neudržela na nohou, ji postavila k lůžku.

Na jehly vyčnívající z těla nasadili Stewart s Thomasem kryt a v místě, kde byla zavedena kanyla, hbitě setřeli krev. Obdobně by postupovali, i kdyby před sebou měli mrtvého, s nímž se chce rozloučit rodina.

Dokonávající přípravu bedlivě sledoval a pak s nervy drásající apatií obrátil oči ke stropu. Earlovi přeběhl po zádech mráz a pokusil se zapudit představu muk, která pacient prožívá.

„Cítíte ještě ruce?“ prohodil k Simmonsové, aby se trochu rozptýlil. Čelo měla vlhké námahou.

„Zvládám to.“

Věřil jí. Pracovala klidně, v pravidelných intervalech.

Když dokončili vše potřebné, odebral se Earl do čekárny. U paní Baxterové bylo několik sester.

Jakmile vstoupil, vzhlédla a oči se jí zúžily v pokusu o úsměv. Čelo měla opálené, byla drobná a přinejmenším o deset let mladší než manžel.

Nadechl se a neslyšně proklel přísná hygienická opatření, jež k nemocnici nyní patřila stejně neodmyslitelně jako zdravotnický personál. Snižovala sice riziko nákazy, na druhé straně však znesnadňovala komunikaci s pacienty a jejich příbuznými. Paní Baxterová tak nemohla vyluštit, s jakou zprávou lékař přichází. Aby zdrcující novinu nevyslechla nepřipravena, z neviditelných úst, učinil výjimku a stáhl si roušku pod bradu. Automaticky udělala totéž. Pěkně tvarované líce i rty jí ztuhly strachem.

Když se dozvěděla o manželově bezvýchodném stavu, zbledla a zakolísala. Instinktivně ji uchopil za loket.

„Jsem v pořádku,“ odmítla nepřítomně a nejspíš nezaznamenala, že jí lékař znovu připevnil roušku.

U dveří zalapala po vzduchu, pak se vzchopila a pevným krokem vešla.

Oči jejího manžela se vypoulily, div nevylezly z důlků, a znovu se naplnily slzami.

„Miláčku,“ vyrazila ze sebe. Zhroutila se na židli a dlaněmi objala hlavu umírajícího. „Kolik mám času?“ otázala se tiše, avšak téměř věcně.

„Dokud neztratí vědomí,“ odpověděl Earl.

Jane přikývla.

Příjemně vyhlížející žena si bez svolení sňala masku a sklonila se k manželovi. Závoj hustých dlouhých vlasů přepadl dopředu a vytvořil jim iluzi soukromí. Líbala ho na čelo, na oči a šeptala slůvka něžnosti, lásky i odpuštění za příkoří, která jeden druhému způsobili.

Jimmy ustoupil stranou a všechny, jejichž přítomnost u umírajícího nebyla nutná, vystrkal z místnosti.

U Baxterových zůstala jen Jane a technik obsluhující dýchací přístroj.

Earl stál bokem. Manžele nerušil, a přesto mohl kdykoli zasáhnout. Z vět, které nechtěně zaslechl, pochopil, že obdiv k milovanému muži by paní Baxterová nevyjádřila přesvědčivěji, ani kdyby se na tento okamžik chystala roky.

O dvacet minut později Artie Baxter pokojně zemřel.

„Škoda že jsem se ho nemohl zeptat na pár detailů,“ posteskl si Stewart, když s Earlem v sesterně doplňoval údaje do nebožtíkovy karty.

„Cože?“

„Dlouhá léta bádám nad tím, jak přesně si lidé po srdeční zástavě své prožitky pamatují.“

Stewart se těšil pochybné pověsti vyhlášeného odborníka na otázky klinické smrti a ve jménu vědy vedl rozhovory s desítkami pacientů, které se podařilo resuscitovat. Svědectví se obdivuhodně shodovala: všichni se vznášeli vně těla, procházeli tunelem nebo byli oslněni nezvykle jasnou září. Podle Stewarta vycházela jejich tvrzení ze skutečnosti. Troufalé závěry mu vynesly četná pozvání do televizních studií, kde věci neznalí redaktoři plesali nad *nevyvratitelnými důkazy* o existenci posmrtného života. Ovšem na článcích, které se objevily takřka ve všech populárně-naučných časopisech, nenechali jeho kolegové nit suchou. Vyčítali mu, že mrhá svým jedinečným talentem, že se zpronevěřil seriózní vědě a z touhy po senzaci se snížil k historkám nápadně připomínajícím zkazky o únosech mimozemšťany.

Earl spolkl poznámku o kachním žaludku a suše podotkl: „No a co… Vždyť materiálu k výzkumu jsi nasbíral habaděj.“ Snad se hrůzným koncem Artieho Baxtera nehodlá blýsknout v další televizní show!? zhrozil se.

„Jenomže dneska,“ vedl Stewart svou, „se mi málem naskytla neopakovatelná příležitost.“

Kristepane, tak on nedá pokoj! „A to?“ zeptal se proti své vůli.

„Udělat rozhovor s mrtvolou.“

3

Pátek 4. července, 23 hodin 45 minut
Nemocnice svatého Pavla, jednotka paliativní péče
Buffalo, stát New York

Zadním schodištěm se plížím do ztemnělé chodby.

Nikde ani živáčka.

Výborně. Přesto chvíli otálím. Co kdyby odněkud vyšla sestra?

Krčím se u zdi.

Bojím se, že si mě někdo všimne. Vždycky mám po ruce nějakou výmluvu, ale… nač zbůhdarma pokoušet štěstí? Mám stoprocentní alibi, teď i jindy. Stal se ze mě člověk, za něhož se vydávám. Svou roli dokonale zvládám. Jsem svědomitý herec. Vžiju se do postavy, ztotožním se s jejím pohledem na svět a přisoudím jí minulost. Daří se mi to bravurně: často nerozlišuju realitu od fikce. Moje včerejší já už prakticky neexistuje: bylo vypuzeno do nejzazšího koutu duše. Někdy dosahuju opravdové virtuozity a ani jasnovidec by nepoznal, kdo skutečně jsem. Ty vzácné chvíle miluju. Naplňují mě nadějí a utvrzují v přesvědčení, že všechno jednou skončí. Potom se jako had sloupnu ze staré kůže a nebude mě nic trápit.

Tlumený nářek nepříjemně dráždí nervy. Z opačné strany chodby klokotají bezstarostné hlásky mladých sester. Občas vyprsknou smíchy.

Všude panuje nehybnost.

Z času na čas se na linoleu zamihotá záblesk ohňostroje. Stojím v relativním bezpečí tmy. Ale klidnější budu, až odsud zmizím.

Vyrážím vpřed. O oběti je rozhodnuto. Lepší podmínky si nelze přát. Je Den nezávislosti, státní svátek, doba velkolepých oslav. Spousta doktorů si dnes vzala volno a sestry nevědí, kam se vrtnout dřív, aby ukočírovaly stádo splašených praktikantů. Na tomto

oddělení však jako by platila jiná pravidla. Zdejší personál by pohnul zadkem leda při výbuchu bomby.

Zkontroluju číslo pokoje, vklouznu dovnitř a tiše za sebou zavřu. Čekám, až oči přivyknou neproniknutelné tmě. Někdo zabednil okna tak, aby sem nedopadl ani zákmit světla zvenčí. Nejspíš ty debilní sestry! A umírající chudáci nespatří měsíc, hvězdy ani ozářené město.

Takhle je odříznout od světa! Pacienti ztratí pojem o čase a u některých dokonce může propuknout psychóza, napadlo mě bezděčně a jaksi v rozporu s úkolem, k němuž se chystám. Zmocňuje se mě pocit na zvracení. Do krku se mi hrnou žaludeční šťávy. Polykám.

Slyším přerývaný dech své oběti. Chrčivý zvuk uvízne v hrdle a po několika vteřinách se se slabým stenem vydere. Po špičkách našlapuju k oknu a pootevřu žaluzie.

Z parkoviště sem probleskne naoranžovělé světlo. Dívám se na ni. Vypadá, jako by si nanesla příliš silnou vrstvu makeupu. Rouška jí sklouzla pod bradu. Dýchá křečovitě a netuší, že není sama. Zatím spí. Lze ji ovšem probudit. Jinak by se pro můj účel nehodila a bylo by nutné určit jiného pacienta.

Přemůžu nevolnost a přistoupím k činu. Účinkem léků, které jí aplikuji, možná zemře, přesto v přesném pořadí dodržím úkony vycizelované praxí. Vždycky to tak dělám. Pro klid svědomí. Nemůžu jim odepřít šanci přežít. Pečlivě vydezinfikuji kůži, aby do chátrajícího těla nepronikla infekce.

Připravím injekční stříkačku, odstraním ochranný kryt a hbitě zavedu jehlu. Pozvolna vyprázdním polovinu obsahu, padesát miligramů esmololu, látky s rychlým účinkem. Lékaři ji používají ke snížení tlaku a zpomalení tepu. Brzy dojde ke stavu blízkému šoku. Volnou rukou jí sáhnu na zápěstí. Kůži už má lepkavě vlhkou a nereaguje na dotyk.

Pulz slábne a za okamžik se vytratí docela. Nepřímý důkaz toho, že systolický tlak klesl pod devadesát. Nahmatám krkavici. Nemocná se zavrtí a na protest vydá mečivý zvuk. Nevšímám si jí. Pokračuju v aplikaci a sleduju tep. Až zmizí, budu vědět, že tlak se pohybuje

kolem šedesáti. Podám si stříkačku se sto miligramy ketaminu. V medicíně se obvykle užívá jako anestetikum, pacient však zůstává při vědomí. Látka brzdí pokles tlaku a zpomalení pulzu, avšak neodvrátí stav blízký šoku. A navíc se vyznačuje jedinečným vedlejším účinkem: blokuje činnost určitých neuroreceptorů v mozku.

Vytáhnu jehlu, nasadím kryt a obě stříkačky vsunu do kapsy. Od doby, kdy mě potkala ta mrzutost s Algreavovou, si dávám pozor. Sleduju čas. Za minutu začne ketamin působit.

Zdá se mi, že čekám minimálně hodinu.

Chrčí, v dýchacích cestách se hromadí hlen. Za jiných okolností by ho bylo zapotřebí odsát, aby se nezadusila. Místo toho však zapnu diktafon, slabě jí zatřesu a zašeptám:

„Slyšíte mě?“

Zasténá.

„Slyšíte mě?“ opakuji.

„Ano,“ zamumlá. Výborně.

Vytáhnu diktafon z kapsy, přiložím jí ho k ústům a s rutinou lékaře pídícího se po anamnéze pacienta se probírám sledem předem daných otázek.

„Máte bolesti?“

„Ne…“

„Vidíte něco?“

„Ne…“

„Dívejte se pozorněji!“ Její chroptivý hlas vychází už ze záhrobí. Po několika minutách se jí z hrdla vydere divoký křik a začne se prudce zmítat.

„Červi…“

„Cože?“

„Mám je… všude…“

„Uklidněte se.“

„Kristepane… pomozte mi…“

„To nic není.“

„Zavrtávají… se mi… pod kůži…“

„Všechno je v pořádku.“

„Lezou mi… z pusy… a z nosu…“

„Něco se vám zdálo.“

„… a z uší a… z očí…“

„Mlčte!“

„Chtějí… mě sežrat…“ Kvílivý jekot rozráží ticho noci jako skřek dravého ptáka.

Bez meškání vstříknu dalších dvacet miligramů ketaminu. Vřeštění umlká.

Jejich popis nebe se v zásadě neliší. Ale peklo vidí každý jinak. Teď uslyším spěchající kroky! Naštěstí se mýlím.

Zapamatuje si něco? Nestává se to často. Někdy však bohužel ano. Už i sestry si pouštějí pusu na špacír. Ale co… Víc už z ní nevytáhnu.

Diktafon i stříkačku vsunu do kapsy, sklopím žaluzie a ponořím se do černé tmy. Tápavě dojdu ke dveřím a na okamžik se zastavím. Uklidním se a poslouchám. Nic neobvyklého. Jen nářek trpících. Stařena za mnou dýchá trhaně a chrčivě jako před chvílí. Naskakuje mi husí kůže.

Pootevřu dveře.

Nikde nikdo.

Ze sesterny se line veselé žvatlání. No jistě, nad hrnkem kafe budou dřepět až do rána. Postarat se o pacienty je samozřejmě ani nenapadne. Prostrčím hlavu na chodbu a zkontroluju situaci. Sporé osvětlení přechází u zadního schodiště v milosrdnou tmu.

V půli kroku ztuhnu.

U protější stěny se mihne jakýsi stín.

A znovu mrtvo.

Že by výplod mé rozjitřené mysli? Ne.

Z pološera protilehlé zdi se vyloupne vysoká silueta bez jasného obrysu. Postupuje po krůčcích, chvílemi se zastaví a rozhlédne se.

Co to má hergot znamenat?

Strnule hledím škvírou mezi dveřmi, v naději, že mě skryje tma. Vetřelec se šine přímo proti mně. Roušku má z výrazně světlejšího materiálu než ochranný oblek. Vypadá to, jako by se po chodbě vznášela bledá tvář bez těla. A on si – stejně jako já – myslí, že je neviditelný! I mě si tedy může někdo všimnout! Vyděsím se.

Skuhrání za mnou nabírá na síle. Úlekem div neskočím zpátky do pokoje. Nasucho polykám. Hlavně nezpanikařit!

Neznámý se dál plíží podél zdi. Dveře na mé straně chodby ignoruje, veškerou pozornost upíná k sesterně. Ani on tady evidentně nemá co pohledávat. Nerozpoznám, zda jde o muže či ženu. V haldách ochranných svršků vyhlížejí všichni bezpohlavně. Soustředím se na oči. Stojí však daleko a je příliš velká tma.

Ohlíží se ke schodům. Zřejmě chce mít jistotu, že se na něj nikdo nepověsil.

Musím se mít na pozoru. Nechci, aby mě tady někdo načapal.

Mizí v pokoji. Jen pár metrů ode mě.

Můj anděl strážný naštěstí nezaspal.

Přesto vyčkávám.

Než by řekl švec, může být zpátky.

Opatrně přivřu dveře a škvírou sleduju místnost naproti.

Po několika minutách si uvědomím, že ji neslyším.

Krucinál! Přestala dýchat!

Až ji sestry najdou, vzbouří resuscitační tým. Nic příjemného, ale ohrozit by mě to nemělo.

Tma v hrozivém tichu pokoje dusivě houstne.

Náhle klapnou dveře, podivné individuum vyklouzne z pokoje a plouží se k zadnímu schodišti.

O pět minut později učiním totéž.

Oč tu sakra běží? vrtá mi hlavou, když scházím do nižšího patra.

V novinách se sem tam objeví zpráva o zneužívání pacientek v komatu. Tady se ale může jednat o cokoli. Ráno si ověřím, zda nedošlo k nějakému incidentu. Dva kohouti na jednom smetišti…, to by riziko prozrazení logicky zvyšovalo. Vždyť nemocnice s více než pěti tisíci zaměstnanci je jako malé město! V tak početném společenství se vždycky ze skříně nějaký ten kostlivec vyhrabe. Kdo ví, co se tady děje za zvrhlosti.

Sobota 5. července, 11 hodin
Buffalo, stát New York

Každý plánovaný únik od bolesti a smrti Earl i jeho kolegové očekávali s euforií malého dítěte. V období hrozby jménem SARS si lékaři chtěli vyhodit z kopýtka ještě nevázaněji a oprávněného nároku na trochu zábavy se nemínili vzdát. Zdálo se jim, že uprostřed města, daleko za zdmi nemocnice, se vysmekli z područenství nakažlivé nemoci a že se nikomu nemůže nic zlého přihodit. Obyvatelé Buffala však podle všeho smýšleli jinak.

Modré nebe nehyzdil jediný mrak, od Erijského jezera pofukoval svěží větřík a soutěžící z řad zaměstnanců i praktikantů se těšili dobrému zdraví. Ve srovnání s minulými lety však hloučky přihlížejících na chodníku citelně prořídly. V očích veřejnosti se nemocnice staly semeništěm nebezpečného viru a průměrně statečný občan se jejich personálu vyhýbal širokým obloukem.

„Aspoň že nám na krku necinká zvonec," udělal Sean Carrington narážku na způsob, jakým se dříve společnost chovala k malomocným.

Každoročně pořádaná *Soutěž o zlatého bažanta* měla jednoduchá pravidla. Účastníci se shromáždili v takzvaném buffalském centru kultury – poblíž dvou divadel a multikina, před startovní čárou si rozebrali vyřazená lehátka a mísy do půli naplněné jablečným džusem a vytvořili pětičlenná družstva. Soutěžící v roli pacienta se vyšplhal na lůžko a úkolem zbývajících čtyř kolegů bylo co nejrychleji a bez úhony s nákladem oběhnout dva bloky. Místní politici a podnikatelé vytipovaným závodníkům okázale předávali obří šeky s pětimístnou cifrou, a ti na výraz díku svá vozítka opatřili transparenty s žertovnými hesly.

Tak vyslanci urologického oddělení se představili coby *Přátelé malé strany,* chirurgové se překřtili na *Bratrstvo ostrého nože* a porodníci vytáhli do boje jako *Kyblíček a lopatička.* Earlovi svěřenci na originální myšlenku rezignovali. V laciné snaze vetřít se do povědomí publika bezostyšně sáhli po názvu populárního televizního seriálu a pojmenovali se *Pohotovost.* Ovšem horkým favoritem a

bezkonkurenčním vítězem posledních pěti závodů se stal tým Jimmyho Fitzpatricka *Andělé záchranáři.* A jelikož nabyté finance duchovní spravedlivě rozdělil mezi všechna oddělení, úspěch mu každý ze srdce přál. „Bůh žehnej Nemocnici svatého Pavla," vykřikoval, když od růžolícího majitele deratizační firmy elegantně převzal šek na padesát pět tisíc dolarů. „A co se týče soutěže, jede každý na vlastní triko. Křesťanské lásky k bližnímu se ode mě dneska nedočkáte!" vzkázal ještě a zazubil se od ucha k uchu.

„No tohle!"

„Práskneme to na tebe šéfovi!"

„Uškvaříš se v pekle," netajili se předstíraným rozhořčením méně disponovaní závodníci. Za brilantní herecký výkon však sklidili jen pár křečovitých úsměvů.

„Naše vtipy buď stojí za starou belu," postěžoval si Thomas Biggs Earlovi, „nebo nálada obyvatelstva klesla hluboko pod bod mrazu."

„Nejspíš jedno s druhým," podotkl za nimi Sean. „Dejte na mě…, než se nadějeme, pověsí nám na krk kravský zvonec."

Earl si mezitím všiml nemocniční fotografky a bryskně se stylizoval do pózy mechanika. Popadl injekční stříkačku a jal se promazávat kolečka závodního vozidla.

„Tak co, už se těšíš, jak vám to dneska natřeme?" přitočil se k němu se sladkým výrazem na tváři Jimmy a začal stavět na odiv postavu, kvůli jaké by leckterý mladík ochotně riskoval život.

„Chtělo by to nějaké moudro," prohodila fotografka, když cvakla spoušť.

„Od příštího roku budou sportovně založení duchovní fasovat deset kilo kamení jako zátěž!" navrhl Earl.

„Nepleteš si mě náhodou se Sisyfem?" kontroval kněz. Ale jen co dáma s fotoaparátem odcupitala, rozhlédl se a zvážněl. O několik metrů vedle si všiml Jane Simmonsové, Susanne Robertsové a Michaela Popovitche. V naději, že vyberou aspoň pár drobných, zamířili se slaměnými klobouky v ruce k hloučku asi deseti diváků.

„Můžeš… na minutku?" osmělil se Jimmy.

Earl si povzdychl. Hned první den v nové funkci pochopil, že definitivně ztrácí poslední špetku soukromí. Co chvíli ho někdo zastavil a neodkladně s ním potřeboval *na minutku* mluvit. Jak vidět, ani dnes tomu nemělo být jinak. A Jimmy, byť dobrák od kosti, se svého domáhal s vehemencí kardinála Richelieua.

„Samosebou."

Uchýlili se vedle lokálu, jenž si – soudě podle okenních tabulek pomalovaných čtyřlístky – budoval image irské hospody.

Jimmy přelétl očima poloprázdnou ulici a nadhodil: „Naši vzorní buffalští občané se teda moc nevytáhli."

„Co potřebuješ?" zabručel lékař. Chtěl se rychle vrátit ke svému družstvu a na pár chvil být zase ten *starý dobrý Earl.* Vždyť příležitostí sestoupit z výšin vedoucí pozice měl čím dál méně.

„Rád bych ti vyjádřil uznání," začal kněz. „Za to, jak sis poradil s případem Artieho Baxtera… Takovou hrůzu jsem ještě nezažil."

„Dík, Jimmy."

„Poreferuješ o tom praktikantům?"

„Jistě."

„A kolegům z onkologie?"

„Projeví-li zájem… O co ti jde, Jimmy?"

„O nic. Jenom… fascinovalo mě, že ses staral, aby pacient netrpěl. A taky… vím, že tobě se můžu svěřit a…", topil se v rozpacích.

Pochlebování se Earlovi protivilo. „Přestaň mi mazat med kolem pusy. Co máš za lubem?" Ačkoli se stýkali jen v rámci povinností v nemocnici, rozuměli si výborně. Ani jeden však neusiloval o to, aby se čistě pracovní vztah přetavil v přátelství.

Skleslost dával kněz najevo zřídka. Nyní však posmutněl a v očích se mu usadilo zoufalství. „Přijde ti na mě stížnost z onkologie."

„Prosím?"

„Prosazoval jsem přístup, který jsi uplatnil… u pana Baxtera. Některým to zjevně nebylo po chuti."

„To snad…"

„Chtěl jsem tě jenom varovat…"

„Přece se nemůžeš plést lékařům do práce! To ti snad nemusím zdůrazňovat.“

„Já se do ničeho nepletu. Když ale někdo udělá dobrý skutek – jako třeba ty –, tak na to upozorním.“

„Aha. A které doktory jsi na ten dobrý skutek upozornil?“

„V prvé řadě Wyatta. Vždycky je nejlepší začínat odshora…“

Earl zaúpěl. Třebaže se Peter Wyatt, přednosta onkologického oddělení, narodil jen o pár let dřív než Garnet, byl zastáncem starých pořádků v nejkonzervativnější podobě. Stále žil v dobách, kdy lékaře kladli na úroveň boha a kdy si jeho práci nikdo nedovolil zpochybňovat.

„S takovou pitomostí na mě nechoď. To bys raději píchl do vosího hnízda…“

„Musel jsem to udělat.“

„Co jsi mu přesně řekl?“

„Že se na jeho oddělení používají metody z doby kamenné, že jeho personál nezvládá léčbu bolesti a ať se připraví na kontrolu. Samozřejmě jsem si to nechal až na dnešek. Na veřejnosti se totiž musí krotit…“

„Ty si ze mě střílíš.“

Vzdorně zavrtěl hlavou.

Při představě, jak bude Wyatt na frontální útok reagovat – veřejnost neveřejnost –, se Earlovi zatmělo před očima. V oblasti paliativní medicíny představovalo téma tlumení bolesti velmi choulostivou záležitost. Vysoké dávky silných analgetik nemocného sice zbavily utrpení, někdy ale vyvolaly zástavu dýchání. Moderně smýšlející lékaři většinou kladli pacientovo pohodlí na první místo, jejich starší kolegové však z obavy před nařčením z eutanazie mírnili bolest často nedostatečně.

Dělá si ze mě šprťouchlata, napadlo Earla znovu. Nemohl uvěřit, že by někdo Wyatta vědomě dohnal k zuřivosti.. „Tropíš si ze mě blázny. Tohle ti nezbaštím.“

Jimmy se náhle zahleděl kamsi do neurčita. „Ježkovy oči, on si to rázuje přímo sem.“

„Tak dost. Tvůj scestný smysl pro humor…“

„Hlavně se neotáčej. Je za tebou. Rudý jako přezrálé rajče…“

Vymýšlí si, uvažoval Earl. Nikomu nic neřekl. Prostě chce, abych se palčivým problémem zabýval. S obdivuhodnou ladností obrátí závažné téma v žert a pacientům to pomáhá. Vždyť i na urgentním příjmu ho vítáme s otevřenou náručí.

„Tak jo, Jimmy,“ uklidnil se Earl. „A vedle něho kráčí sám papež. A společným úsilím ti teď vyčiní, že strkáš frňák do věcí, po kterých ti nic není.“

„Garnete!“ zahartusil jadrný hlas doktora Petera Wyatta. Earl málem padl do mdlob.

„Mám tu zůstat?“ trhl sebou Jimmy. „Ale nerad bych přilil oleje do ohně.“

„Kristepane, tys… mu to… fakt vyklopil!“ zajíkal se šokovaný Earl.

„Nebylo zbytí. Tak chceš mě tady, nebo ne?“ Rysy mu ztvrdly, smutek se vytratil.

„Garnete, musím s tebou mluvit!“ zařval Wyatt tak, že Earlovi málem praskl bubínek.

„To si vypiješ,“ stihl Earl pohrozit Jimmymu. „A teď vypadni!“

„Jak si přeješ. Tak pa…“ Vykouzlil oslnivý úsměv, vrhl výmluvný pohled na vyrýsované bicepsy a odporoučel se.

Earl se ohlédl, a když spatřil valící se těžkotonážní postavu šéfa onkologického oddělení, nervózně se uchechtl. V obleku s vestou, do něhož každý pracovní den své mohutné proporce nacpal, připomínal Winstona Churchilla. Dnes ovšem – v pestrobarevné letní košili a šortkách – působil spíše dojmem zbohatlíka na luxusní dovolené u moře. Husté obočí a zamračené čelo navíc jeho tváři dodávaly poněkud buldočího výzoru.

„Ahoj, Petře,“ přinutil se Earl k srdečnému úsměvu a na pozdrav chtěl kolegovi podat ruku. „Počasí se vydařilo, co?“

Napřaženou paži i konverzační obrat Wyatt ignoroval. „Vidím, že se ti už pochlubil.“

„Kdo? Jimmy? Jo, holedbal se, že takovou zchátralinu, jako jsem já, roznese na kopytech.“

„Pověděl ti, s čím se na mě vytasil?“ Vzdor čerstvému vánku mu na širokém čele vyrazily krůpěje potu.

Earl už měl na jazyku otázku, zda by si neměli někde sednout, ale naštěstí se včas zarazil. Kolegy by se bezesporu dotkl.

„O tobě nepadlo ani slůvko, Petře. Pochopitelně. Dneska si přece chceme trochu povyrazit, ne řešit pracovní záležitosti.“

„Jo, povyrazit… Ten šašek v hábitu si mě dovoluje poučovat, jak se starat o umírající! Blekotal dokonce něco o kontrole…! Ti moderní duchovní mi pěkně pijí krev… Kdo má ty jejich kecy o kontaktu s nemocným a péči o duši poslouchat?! Tím nikoho nevyléčí! Ale čeho je moc, toho je příliš. Zaručíš mi, aby Fitzpatrick na moje oddělení ani nepáchl. Dneska to chlapeček přehnal…“

„Počkej…, nemůžu přece…“

„Ne?“ zafunělr – zřejmě aby dodal svým slovům váhy. „Tak to poženu výš. Obrátím se na správní radu… Využiju všech prostředků…“ Soptil jako smyslů zbavený.

„Petře, tady není zrovna nejvhodnější…“

Kdyby se šéf onkologie včas nevzpamatoval, aspiroval by na cenu o nejvyhledávanější atrakci celé akce. Nejistě se rozhlédl a chvatně nasadil profesionální úsměv.

„Zkrátka a dobře – moje pacienty nechá na pokoji,“ ztišil hlas do sykotu jedovatého hada.

Od počátku konverzace se Earl snažil o tak přátelský výraz, až mu nadměrnou námahou trnuly líce.

„K takovému kroku mě, Petře, nemůžeš nutit. Vždyť někteří pacienti nikoho nemají… Nebýt Jimmyho, zemřeli by úplně opuštění…“

„Garnete, já jsem pro tebe ruku nezvedl,“ pronesl onkolog a koutky rtů mu klesly. „A nebudeš mi vnucovat…“

„Ale přesto spolu můžeme vycházet,“ přerušil ho Earl v půli věty, překonal bolest ztuhlých mimických svalů a rty roztáhl k ještě dobromyslnějšímu úsměvu. Odhaloval snaživě chrup, jako by mu u zubaře měli nasazovat rovnátka. Situace se nesmí vymknout kontrole, opakoval si. „Oficiálně Fitzpatrickovi sdělím, že nemocnice si jeho práce cení, nicméně konečné rozhodnutí v medicínských

věcech náleží výlučně lékaři. Jinými slovy – dejme císaři, co je císařovo, a co je božího, bohu.“

Wyatt neměl daleko k nervovému kolapsu. „Cože?“ zaskřehotal. „Jsem ti snad pro legraci, nebo co?“

Earl si ho mimoděk představil ve starořímské splývavé tóze a s věncem na hlavě, kterak palcem vztyčeným vzhůru či natočeným k zemi rozhoduje o osudu prostých zaměstnanců Nemocnice svatého Pavla. Šéf onkologie byl pro něho zosobněním touhy po absolutní panovnické moci.

„Kdepak, Petře,“ pospíšil si s odpovědí. Wyatt totiž držel pevně v hrsti další staromilce z onkologie, jimž se Garnetovo jmenování do funkce rovněž příčilo a kteří by proti novopečenému zástupci pro lékařské záležitosti byli schopni okamžitě vytáhnout do boje. Recept na účinnou ochranu proti takové sešlosti byl dvojí: vydatně chválit a zajistit neustálou aktivitu.

„Naopak. Přivedl jsi mě na geniální nápad.“

Onkolog rozevřel ústa, jako by hodlal pozřít ping-pongový míček v neporušeném stavu.

„Jo? A na jaký?“

„Svěřím ten audit léčby bolesti tobě. Jedná se o citlivé téma, jak dobře víš… A povolanější osobu bych sotva našel…“

„Audit? V celé nemocnici? No, nechci si ukousnout příliš velké sousto…“

„Já jsem přišel s myšlenkou, ty ji realizuješ. Nechám ti volnou ruku, od začátku do konce. Sestavíš si tým spolupracovníků a vedoucí všech oddělení ti budou plně k dispozici.“

„Jsem v jednom kole…“

„Dělej si, jak uznáš za vhodné. Kontrola proběhne tak jako tak. Kdyby ses jí neujal ty, mrkl bych se holt jinde. Ale to by ti nebylo dvakrát příjemné, že?“

Zaváhal a snad se i zalekl. „Máš pravdu. S tím bych se těžko smiřoval…“

Sváděl nelítostný vnitřní boj. Na konci šedesátých let, v době, kdy se úspěšnost léčby zhoubných nádorů pohybovala kolem dvaceti procent, se odvážně vrhl do služeb trpícím a podstatnou měrou se

zasloužil o vývoj nové metody léčby lymfomu. I díky němu se z této nemoci dnes zotaví až osmdesát procent pacientů.

Bylo ponižující sledovat, na jaké žabomyší problémy se svět neohroženého bojovníka a dříče scvrkl.

„Tak co, Petře? Necháš si to projít hlavou?“

Zádumčivě mlčel.

Nazrála doba vytáhnout eso z rukávu, usoudil Earl. „Koneckonců, mohla by z toho koukat i nějaká publikace. Zmapuješ situaci u nás v nemocnici, vyhodnotíš efektivitu používaných postupů… a o výsledky určitě projeví zájem jak jiná zdravotnická zařízení, tak přední časopisy.“

Wyattův článek se v odborné literatuře naposledy objevil před více než deseti lety. A nadto se lékař stal obětí krutého žertu. Asi před pěti roky – po několika letech marné námahy – byl pozván na celostátní konferenci. Hrdě přednesl příspěvek, posadil se a očekával lavinu dotazů. V té chvíli se však zvedl předseda, ukázal na nešťastného lékaře a prohlásil: „Teď jsme viděli, jak vědecká práce nemá vypadat.“

Earl předvídal, že na lákavou návnadu Wyatt zabere.

Onkolog ale nehnul ani brvou. „Když jinak nedáš…,“ vysoukal ze sebe nakonec.

To je divné, napadlo Earla. Kolegu znal jako člověka s egem velikosti Antarktidy, který si svých pět minut slávy hodlá náležitě užít.

„Takže přijímáš?“

„Nemám zřejmě na vybranou.“ S menším nadšením by přijal snad jen skutečnost, že se mu chystají amputovat nohu.

Zvláštní. Ale hlavně že se mu vykouřila z hlavy ta záležitost s Jimmym.

„Dobrá. Tak příjemnou zábavu…“

„Moment! Ještě něco!“

Panebože! Earl se význačně podíval na hodinky. „Tak prosím!“

„Sestry mi pověděly, že někteří pacienti popisují zážitky z klinické smrti.“

„Jakže?“

„No… však víš… Deloram si na tom založil kariéru…“

Poznámka Earla znejistila.

„Proč mi to proboha vykládáš?“ Uvědomil si, že mluví příkřeji, než zamýšlel, ale všechno má své meze.

„Dosud jsme nic podobného nezaznamenali, aspoň ne v takové míře. Zpočátku – přesněji řečeno několik prvních měsíců – z toho sestry nevyvozovaly žádné závěry… Jenomže těch případů pořád přibývá! A všichni líčí stejné hrůzy. Někteří prý byli strachem bez sebe… Podle mě za to může Fitzpatrick. Nejspíš v jednom kuse mele nějaké nesmysly o bohu a posmrtném životě, a pacienty traumatizuje.“

Proč se proboha upnul zrovna na Jimmyho? nechápal Earl. „Ti lidé cítí potřebu se o své zážitky podělit,“ ucedil bez snahy skrýt netrpělivost a vydal se za kolegy.

Wyatt neodbytně poskakoval za ním. „Garnete, stůj! To není jen tak…“

„Stewart je v televizi jako doma. O ničem jiném se pomalu nemluví,“ rozhodl se Earl věc bagatelizovat. Jinak dotěrného kolegu nesetřese. „Třeba se to děje častěji, než si myslíme. Ale díky momentální publicitě ztratili pacienti zábrany.“ Všiml si, jak na něho nedočkavě mává Michael. Závod začne každou chvíli. Přidal do kroku. „Petře, pochop, že teď nemám čas.“

Wyatt ho dohonil a rozumoval dál: „Víš, co mě udivuje nejvíc…? Že se to přihodilo lidem v relativně uspokojivém stavu. Jistě… Trpěli bolestmi a byli nevyléčitelně nemocní, ale životní funkce měli stabilizované. Prostě… člověk, který vidí anděly a tunely a ostré světlo, vypadá úplně jinak…“

Po dobrém to už nepůjde, poznal Earl. „Kristepane, Petře! Umírající tyhle věci chtějí rozebírat. I ateisti. Je to úplně přirozené. Ale tady se…“

„Haló!“ vykřikl Michael Popovitch. Nakvašeně stál vprostřed ulice, pár kroků od Earla. „Kde se flákáš?!“

Co ho žere? pomyslel si Earl. Ostatní členové družstva si jen poklepávali na hodinky, což považoval za vhodnější reakci. „Hned jsem tam!“ slíbil a rozběhl se ke svému týmu. Wyatt však mínil v

konverzaci pokračovat. „Petře," nepustil ho Earl ke slovu, „prodiskutujeme to jindy." Pak zrychlil a přes rameno zavolal: „Zatím se poraď se Stewartem."

Na startovní čáře se mezitím Jane se Susanne a Thomasem pustili do křížku s *Kyblíčkem a lopatičkou.* Tým gynekologického oddělení se totiž podvodně pokusil získat výhodnější pozici.

„Earle," nechala se slyšet z lehátka Janet, „čekám tvoje dítě. A čest ti velí přenechat nám lepší místo." Poté si s výrazem zhýčkané paničky přejela hřbetem ruky po čele.

Earl se smál. Jejich slovní přestřelky vždy významně přispěly k všeobecnému obveselení. „Ve válce a v lásce jen čestně, milá Janet. Ty jsi těhotná, my jdeme do vnitřní dráhy. Tak jsem si to naplánoval, abys věděla!"

„Ty padouchu," rozčilila se. Ostatní se výtečně bavili.

Garnet se zlomyslně zašklebil a klestil si cestu houstnoucím davem soutěžících.

„To už za mě udělaly sestry," ozvalo se najednou za ním.

Málem hlasitě a vulgárně zaklel. Tady už Wyattovi neunikne. Jelikož neměl v úmyslu onkologa popudit, se zaťatými zuby se přinutil k civilnímu tónu. „A co?"

„Požádaly Stewarta o stanovisko. Tvrdil více méně totéž, co ty… Ale svolil, že s pacienty, kteří jsou dosud naživu, promluví."

„Dámy a pánové, zaujměte prosím svá místa," zahučelo z amplionů.

Vypukla pravá soutěžní atmosféra.

Ale Wyatt se myšlenkami toulal jinde. Na vřavu kolem nereagoval. Přitiskl se k Earlovi a hlasitě mu vykládal do ucha: „Ničemu nerozumím. Ten chlap se dočista pomátl. Včera si klidně vtrhne ke mně do pracovny, řve na mě, že mu házu klacky pod nohy, a pak vystřelí jako raketa."

Tohle mi ještě chybělo, zasténal Earl.

„Petře, ty vaše tahanice hodné klientů mateřské školy nehodlám řešit…, zvlášť když jde o Stewarta. Chovejte se oba laskavě přiměřeně svému věku." Téměř křičel.

Wyatt se zatvářil uraženě. „Jenomže on teď se mnou nekomunikuje.“

Spásu našel Earl až u svého družstva. Podřízení – kromě Michaela – ho přijali vlídně. Vyhoupl se na lehátko, gestem dal Janet a Seanovi najevo, že triumf má v kapse tým urgentní péče, a očekával, až ho kolegové dopraví k vítěznému cíli.

A veledůležitou úlohu – nerozlít mísu s jablečným džusem – vnímal jako první *normální* úkon dnešního dopoledne.

4

Tentýž den, sobota 5. července, 17 hodin 30 minut
střešní zahrada, 8. poschodí západního křídla
Nemocnice svatého Pavla
Buffalo, stát New York

Jane Simmonsová seděla u skládacího zahradního stolku, usrkávala pivo a s kolegyněmi z oddělení oslavovala zisk stříbrného bažanta. Zlatou trofej obhájil těsným vítězstvím tým Jimmyho Fitzpatricka.

Po skončení závodu se jeho účastníci odebrali na party, která trvala šestkrát déle než samotná soutěž. Zábava byla v plném proudu, odešel zatím málokdo. Jane však domů nespěchala z jiného důvodu. Co chvíli pošilhávala po stolku, kde seděli praktikanti – či spíše praktikantky. Všechny nepokrytě civěly na Thomase. Ten se rozvaloval v sedačce, paže složené přes prsa a víc naslouchal, než mluvil.

Žárlila a nenáviděla se proto. Když konečně vstal a odkráčel pro pití, zvedla se také.

„Ahoj, Thomasi. Nedáš si se mnou pivo?“

„Nazdar, Jane… Dneska mám noční… Ale zvu tě na džus, jo?“

„Fajn.“

„Nechtěla by sis zatančit?“

„Chtěla.“

Z reproduktorů instalovaných v umělé zeleni masivních květináčů se linula melodie písně *Dáma v červeném.* Obří truhlíky na štěrkovém podkladě zřejmě stačily k tomu, aby se jinak fádní plocha mohla honosit názvem *střešní zahrada.* Za vysokým zábradlím, jež vedení nemocnice nařídilo postavit před šesti lety, poté, co šéf psychiatrického oddělení využil místa určeného k odpočinku ke spáchání sebevraždy, tepal život města.

Schovala se v jeho pevném, a přesto něžném objetí a nechala se vést. Byl znamenitý tanečník.

Věděla, že ho čeká noční. Prostudovala si samozřejmě rozpis. Trochu se za to styděla. Ale ve skrytu duše doufala, že i on si ověřuje, kdy padne směna na ni a zda budou sloužit společně.

Podvečerní vánek čechral vlasy a hlava jí snivě klesla na Thomasovo rameno.

Když se objevil na oddělení poprvé, všímala si ho pramálo. Sama se teprve zaučovala a měla plnou hlavu starostí. Půl roku se strachovala, aby neudělala chybu, po práci studovala a na muže či jiné kratochvíle jí nezbýval čas. Před Vánocemi konečně dospěla k názoru, že by se měla poohlédnout po nějaké známosti a začít si užívat mládí. Velké naděje vkládala do vánoční besídky. Kolegové se však odreagovali natolik, že zamýšlený komorní ráz oslavy se zvrhl v nevázanou veselici. Vdané ženy si zapomněly snubní prstýnky doma, otcové rodin si nemohli vzpomenout, kde bydlí, a nezadaní hýřili až do rána. Všichni – vyjma doktora Biggse. Thomas si nepletl foxtrot s valčíkem, na tanečním parketu se ji nesnažil osahávat a dokázal konverzovat i o něčem jiném než o práci.

Tehdy se začala zajímat, zda a kdy budou na oddělení spolu. Vždycky si měli o čem povídat. O filmech, hudbě, medicíně – na tématu nezáleželo. Líbila se jí jeho nenápadně táhlá jižanská dikce i ohleduplnost, s jakou se choval k ženám. Připomínal jí gentlemana z devatenáctého století. Nikdy si ho neuzurpovala jenom pro sebe – chtěla zabránit uštěpačným poznámkám a na následujících večírcích si dávala dobrý pozor, aby s ním netančila víckrát než s ostatními. Vrtalo jí hlavou, proč se drží tak zpátky.

Zpočátku si myslela, že nehodlá udržovat intimní vztah s kolegyní – ačkoli jiní praktikanti se nad takové zásady snadno povznesli. Potom absolvoval praxi na jiných odděleních v nemocnici i mimo ni. Práce ho zavála například do vinařské oblasti Finger Lakes na východ od Buffala. Tou dobou ho vídala zřídka. Sem tam se potkali v kantýně, vypili spolu kávu a rozešli se. Nikdy ji nepozval ani na večeři. Napadlo ji dokonce, jestli není homosexuál, ale po kratičkém zaváhání myšlenku zavrhla. Na tyhle záležitosti přece

měla čich. Poznala to podle smyslnosti, kterou v ní muž vzbuzoval. A Thomas obstál na jedničku se třemi hvězdičkami.

Nakonec si dodala odvahy a šla rovnou k věci: „Jsi na chlapy, nebo tě nepřitahuju?“

V obličeji lehce znachověl a vyzývavě ji vybídl: „Chceš jít ke mně a přesvědčit se?“

„Jo,“ odpověděla přímočaře.

A tak se stali milenci.

„Proč jsi tak dlouho otálel?“ zeptala se ho potom.

„Protože nechci, aby si na nás smlsly nemocniční drbny.“

„To bych taky nerada.“

„Tak co si počneme?“ tvářil se bezradně.

„Budeme se chovat jakoby nic,“ navrhla. Překvapilo ji, jak ochotně jí postoupil vůdčí roli. „Neprokecneš se někde? Nikomu o nás ani nemukneš?“ vyzvídala.

Pokrčil rameny. „Na to vem jed.“

A uzavřeli tajnou dohodu.

To bylo před osmi měsíci, těsně před Vánocemi.

Od té doby se scházeli pravidelně. Jen výjimečně se neviděli více než dva dny, například když po Novém roce musel Thomas znovu odjet do Finger Lakes.

Hudba dohrála a Jane otevřela oči. Začal padat letní soumrak.

„Dneska nechci být jen tvoje kámoška,“ přitulila se k němu.

„Tak v noci? Na službě?“

„Zastav se ráno u mě. Připravím ti báječnou snídani.“

„Ale?“ protáhl s výrazem, který zbožňovala. „To jsem musel být setsakramentsky hodný, když jsem dostal povolení vkročit do tvého království.“

Jane si nedávno pořídila nový byt. Úzkostlivě si však chránila soukromí a z důvodů, které nebyly úplně jasné ani jí, Thomase dosud nepozvala.

„Tak co?“ naléhala.

„Budu se těšit,“ odvětil a vrátil se ke svým obdivovatelkám.

Cítila se nanicovatě. Sedla si co nejdál od kolegyň z oddělení a přemýšlela. Miluje ji tolik jako ona jeho? Občas ho podezírala, že

obava z nemocničních klevet je pro něho jen vítanou záminkou, která se mu náramně hodí do krámu.

Má ji po ruce, kdykoli se mu zamane, ale před lidmi se k ní hlásit nemusí. Velmi pohodlné.

„Tady se někdo tváří jako hromádka neštěstí."

Poplašeně se ohlédla. Za ní stál kněz se sklenicí piva. Mrkl na ni a rázem se jí zlepšila nálada.

„Ahoj, Jimmy. Nějak tě klame zrak. Mně je dobře."

„Určitě?" kývl hlavou směrem k Thomasovi.

Polil ji ruměnec. Ne, Jimmy o nich dozajista neví. Dávají si přece pozor. „Jasně."

„No, neřekl bych. Taková holka jako lusk. Copak ji asi tíží na dušičce?"

V obličeji jen hořela. „Vůbec nic. Opravdu."

„Vůbec nic? Ale Jane, kterou znám, vypadá jinak."

„Jsem jenom k smrti utahaná."

„Ach tak. A ty se divíš? Dřeš tady od vidím do nevidím."

„Jako všichni."

„Ty nejvíc. Poctivých pracantů je tady jako šafránu."

Upřímně míněná chvála ji zaskočila. O obětavé pomoci sester se kněz často vyjadřoval v superlativech, nikdy však adresně. Její rozmrzelost zřejmě bije do očí, a tak ji chtěl trochu rozveselit.

„Takovou lichotku jsem už dlouho neslyšela."

„To není lichotka," přisedl si k ní. „Pacienti na tebe nedají dopustit. Říkají ti *anděl s kroužky v nose."*

„Cože?" rozesmála se.

Významně povytáhl obočí a napil se. „Asi si taky něco takového pořídím. Co třeba náušnici?"

„Jaks na to přišel?" chichotala se.

„Chci požívat větší vážnosti u nemocných. Ale nemůžu se rozhodnout, jestli si mám nechat propíchnout pravé nebo levé ucho."

„Na legrácky tě užije."

„Já mluvím smrtelně vážně. U pacientů z řad pubertální mládeže si určitě šplhnu."

Pátravě se na něho zahleděla. Nezdálo se, že by žertoval. A vůbec poprvé se zamyslela nad jeho věkem. Tak kolem pětatřiceti, odhadovala. S tím by se ještě něco podniknout dalo. I když… nevzpomínala si, že by někdy viděla kněze s cingrlátkem v nose nebo v uchu. Možná to mají zakázané?

„Tak jak? Který boltec je k experimentování vhodnější?“

„To máš úplně jedno,“ hihňala se. „Můžeš se svěřit do mé péče.“ Sotva vypustila nabídku z úst, ztuhla. Nechová se příliš drze? Co když si to Jimmy špatně vyloží a urazí se?

„U tebe bude můj lalůček v nejlepších rukou,“ zazubil se. „Takže kdy a kde?“

Zklidnila se. Návrh ho očividně nepopudil.

„Zeptám se Susanne, kdy bude volno na ošetřovně. A přines si tu náušnici, aby se dírka nestáhla…“

„Platí. Dej mi vědět a zatím dík,“ rozloučil se a na stvrzení dohody jí podal ruku. Síla stisku ji vzhledem k jeho fyzické dispozici nepřekvapila, pozastavila se ale nad mozolnatou kůží. Připomněla si dlaň svého otce – zhrubělou roky dřiny.

„Čekala jsi hedvábnou pleť batolete?“ poznamenal, když si uvědomila, že ho drží příliš dlouho.

„Pro… miň,“ zakoktala a zrudla.

„Ale prosím tě. Dmu se pýchou, když si toho někdo všimne. Než jsem nastoupil do semináře, potloukal jsem se trochu po světě. Na Západě jsem se vždycky nechal zaměstnat někde na ranči… Asi tušíš, o čem mluvím. Prý jsi vyrostla na venkově?“

„Hm. V Grand Forks. V Severní Dakotě, na hranici s Minnesotou. Pěstuje se tam samá pšenice.“

„Vím, kde to je. Před několika lety se tam natáčel jeden film. Herci v něm mluvili s norským nebo jakým přízvukem.“

„Jo,“ přitakala. „V Grand Forks z toho měli všichni druhé Vánoce,“ poznamenala a rozpustile začala napodobovat výslovnost hlavní hrdinky. Jimmy trhl hlavou dozadu a hlasitě vyprskl smíchy. Z tázavých pohledů kolemstojících si těžkou hlavu nedělal.

„Předved ještě něco,“ vyzval ji. Jane se nedala dvakrát pobízet.

Když se uklidnili, zeptal se: „Rodiče se taky odstěhovali?“

Po tváři jí přelétl stín zármutku. „Táta se před dvanácti lety zabil na stavbě. Ale," pookřála, „zůstali tam máma s bráškou. Arliss už měří skoro dva metry a příští rok maturuje. Když si vzpomenu, jak jsem mu jednou dala do nosu…"

„Fakt?" protáhl v hraném opovržení. „No teda."

Znovu vybuchla smíchy.

„Ale kondici si udržuješ skvělou." Naklonil se, tajnůstkářsky si přiložil ruku k ústům a pokračoval: „Dneska jsem měl pěkně nahnáno, když jsem viděl, jak upaluješ…"

Konverzace se nesla v rozverném tónu ještě chvíli, potom se kněz omluvil.

Dívala se za ním a přemítala, proč působí tak sympaticky. Přišlo jí to divné a jaksi nemístné. Otázkou boží existence si hlavu příliš nelámala a Jimmy se ji nikdy nesnažil obrátit na pravou víru. Ke každému se choval přátelsky a nezkazil žádnou legraci. Kdyby nebyl kněz… Co ji to proboha napadlo?! zděsila se.

Měla ho pořád na očích. Sledovala, jak vtipkuje s lékaři i praktikanty. Nakonec se zastavil u doktora Garneta. Vyměnili si pár slov, zamračili se a ve vzrušené debatě zamířili ke dveřím vedoucím zpět do nemocnice. Tam se navlékli do ochranných obleků a zmizeli Jane z očí.

Hledala Thomase. Stál proti zapadajícímu slunci, rozesmátý, hlavu nakloněnou na stranu. Jeho kolegyně mu zřejmě líčila historku k popukání. Příjemný dojem, který v ní zanechal rozhovor s knězem, vzal v tu ránu za své.

„Líbí se ti?" zašeptal jí do ucha ženský hlas. Susanne si bez okolků sedla vedle a uvažovala: „Kdo ví, kde mu bude za rok konec."

„Co to… povídáš?" zablekotala Jane. Na tváři jí vyrazila horkost.

„Jsi jako já," zatřepala Susanne rukou. „Taky všechno tutlám… Ale pozorovací talent se mi upřít nedá, co? Nic mi neunikne…"

„Jenže teď ses sekla…," spustila Jane, ale pochybovačný pohled kolegyně ji umlčel. Potřásla tedy hlavou a napila se. Zmítalo jí naléhavé nutkání shodit ze sebe břemeno dlouho skrývaného

tajemství. Najednou potřebovala spojence. „Jakto?“ zeptala se zvědavě.

„To by trklo i slepého. Od Vánoc…,“ pokrčila Susanne rameny.

„Co?“ dychtila Jane.

„… jsi nějaká uvolněnější.“

„A on?“

Susanne znovu škubla rameny. „Co já vím. Na rozdíl od tebe to nemá napsané na čele.“

Jane se uchechtla, ale hned zase zmalomyslněla a zahleděla se do dálky. Vzadu se třpytila hladina Erijského jezera a na obzoru plula nadýchaná tmavá mračna. Vzpomněla si na bezstarostné dětství v Severní Dakotě.

„Vypadá na spořádanýho kluka,“ přemítala Susanne. „Vůbec se ti nedivím.“

Jane si Susanne vážila. Své postřehy sdělovala taktně, nevnucovala se.

Pouto důvěry se mezi nimi vytvořilo záhy po tom, co dívka nastoupila na oddělení. Mladá sestřička si sice dala závazek, že se s nikým nezaplete, ale rozvernému klábosení s muži se nevyhýbala. Vždyť v Grand Forks by se nechovala jinak. A dvojsmyslné narážky z úst kolegů na sebe nenechaly dlouho čekat.

Komentáře se sexuálním podtextem ji dováděly k zuřivosti už na střední škole. Začala si vybírat oblečení, které nadměrně vyvinuté proporce skrývalo co nejvíce. Zábran se nezbavila ani v dospělosti a příležitostný pobyt na koupališti absolvovala s krajním sebezapřením. A tak když kdosi z oddělení prohodil, že by se od pacientů po infarktu měla zdržovat v bezpečné vzdálenosti, uculila se, ale v duchu skřípala zuby.

„Z těch zastydlých puberťáků si nic nedělej,“ konejšila ji potom v sesterně Susanne. „Takovou postavu by ti každá druhá mohla závidět. A příště ty pitomce uzemni jejich vlastní zbraní!“

Jane si dodala odvahy, při první příležitosti přejela příslušné partie přidrzlého kolegy opovržlivým pohledem, vypjala hruď a poznamenala: „U tebe ovšem žádné nebezpečí nehrozí. Ty bys mohl

pacientkám skočit přímo pod peřinu a vůbec by to s nimi nehlo. A nemusely by ani být po infarktu…“

Svědci takto zinscenované pomsty propukli v bujarý smích a v zesměšněném nebožákovi by se krve nedořezal.

Od památné události stouplo Jane sebevědomí a Susanne se pro ni stala něčím mezi vrbou, starší sestrou a chápavou tetičkou.

„Před lidmi se ke mně nehlásí,“ svěřila se Jane. „Prý by si o nás štěbetali i vrabci na střeše.“

„V tom má nejspíš pravdu.“

„Ale co s tím?“

Susanne se usmála a zavrtěla hlavou. „Tak se chovej pořád stejně… a nikdo nic nepozná… Vidíš přece, že to funguje.“

„U tebe ne.“

„Jenomže my dvě jsme spřízněné duše, chápeš?“

„Aha.“ Jane se mihlo hlavou, jestli i Jimmy je spřízněná duše, která by mohla něco tušit.

„Odkud víš, kdo tady s kým spí? Zamyslela ses nad tím někdy?“

Jane trhla rameny. „Někdo něco řekne…“

„Přesně tak. Někdo něco řekne. Lidi toho navykládají…, hlavně když se octnou v úzkých… Na potkání vyklopí, kdo, kdy a proč je opustil. Asi to v nich vzbuzuje zdání, že je jim milovaná bytost blíž, že je jaksi skutečnější. Tys takovému pokušení zatím odolala a bohatě se ti to vyplatilo.“

Má pravdu, dumala Jane. Vždyť o Susannině *soukromém* životě se nešuškalo nic. Nenosila snubní prstýnek, nikdy o sobě nemluvila, a když vyšla z nemocnice, jako by se propadla do země.

„Samozřejmě že mu leží na srdci, aby si vás nikdo nebral do pusy,“ teoretizovala vrchní sestra. „Jak vidno, umíte mlčet, a tak si v pohodě můžete malovat příští rok.“

Mluvila jí z duše. K ničemu nenabádala, jen jaksi mimochodem naznačila jedno z možných řešení. Ano, úvahy o společné budoucnosti jsou na místě, věřila Jane už několik týdnů. A potřebovala, aby ji v zamýšleném konání někdo podpořil. Měla ovšem taky strach a v souladu s filozofií své matky, která se

domnívala, že *kdo se moc ptá, moc se dozví,* na Thomase nechtěla příliš naléhat.

„Prosím?“

„Neměl jsem na vybranou, Jimmy. Wyatt by tě dřív nebo později z nemocnice vykousal.“

Kněz vyskočil ze židle a dal se do zuřivého pochodu po Earlově nevelké pracovně. „Tys mu dal na starost, aby provedl kontrolu léčby bolesti?! To už jsi mohl rovnou… pověřit bin Ládina, aby dohlížel na dodržování lidských práv.“

„Nebo tebe, aby ses vyjadřoval k medicínské problematice… Navařils nám pěknou bryndu, tak teď nehudruj.“

Jimmy probodl lékaře nevraživým pohledem. „Nebudu chlácholit chudáky, kteří křičí bolestí… Vzpamatuj se konečně! Já na rozdíl od tebe nemůžu podat morfium, ketamin ani fentanyl. Musím se poníženě přimlouvat u sester. Ty se obrátí na praktikanty, kteří nařídí nedostatečnou dávku. Tak jdu za jejich šéfem. A není to k ničemu! S nikým ani nehnu! Nikdo nepředepíše tolik léku, aby mohl umírající opustit tento svět pokojně. Je to strašný svinstvo! A měl by vzniknout soud, který by trestal zvěrstva napáchaná v lékařství tak, jako je soud pro válečné zločince…“ Všechnu nahromaděnou bolest ze sebe vychrlil jedním dechem. Umlkl a začal lapat po vzduchu, jako by doběhl maratón.

Earl se nezmohl na slovo. Věděl, že Jimmy nezveličuje. Sám se s několika případy setkal a zbytečné utrpení nekompromisně odsuzoval. V tak pronikavě ostrém světle však na věc nikdy nepohlížel. „Opravdu se tak trápíš?“ hlesl nakonec.

Kněz přikývl. Tvář mu křivila bolest.

„Přesto jsi měl nejdřív přijít za mnou… se jmény pacientů a čísly karet,“ vytkl mu měkce. „Lékařská dokumentace by Wyatta a jemu podobné mohla usvědčit.“

„Jistě. Zkoumal by se případ od případu… A táhlo by se to kdoví jak dlouho.“

Earl ztěžka vydechl. „Jo. Ale kdybychom se obrnili trpělivostí, zlomili bychom i Wyatta.“

„Tak proč ses do toho ještě nepustil?“

„Já?“

„A kdo? Jsi lékař.“

„U mě takhle nikdo neumírá,“ naježil se Earl.

Kněz přimhouřil oči do úzké, přísné štěrbiny. „A v tom tkví ten háček. Zahrabeš se *na svém oddělení* a o ostatním nechceš slyšet.“

„Já že se zahrabávám na svém oddělení?“

„Ano. Tví pacienti získají buď všechno, nebo nic. A čím je na tom nemocný hůř, tím máš práci snazší. Stabilizuješ ho, aplikuješ léky a šupneš jinam. To v jiném odvětví medicíny nejde. Nemíním snižovat tvé odborné kvality – jsi schopný, rozhodný a statečný. Jenomže urgentní medicína ti vyhovuje i z jednoho méně ušlechtilého důvodu: pacienta ošetříš a už ho v životě neuvidíš. Pokud zemře, můžeš si s čistým svědomím říct, žes udělal všechno, co bylo v tvých silách. Pokud přežije, zamaskují jeho zoufalství, strach a bolest medikamenty… Následky úrazů a nemocí se prostě nezabýváš.“

„No tak moment! Své pacienty sleduji i po propuštění. Zjišťuji si…“

„Nemluvím o klinických výsledcích. Ani o tom, že se z profesního zájmu zeptáš, jak si pan XY vede.“

„Co to do tebe proboha vjelo?“

„Hraješ si na velkého bosse a nemáš ani odvahu vystrčit hlavu z písku.“

„Jimmy, tohle není fér!“

„Přemýšlej někdy o člověku, kterého dopravní nehoda, infarkt nebo mrtvice připravily o všechno. Holedbej se svými takzvanými *úspěchy*, zatímco on namáhavě sbírá střípky někdejšího života. Buď s ním, když ve vleklé agónii umírá.“

„Jak se opovažuješ…“

„Za dobu, co tady pracuju, jsi ani jednou nenavštívil pacienta, kterého jsi zachránil. Aspoň jsem tě neviděl…“

Earl zlomeně vstal. Po zádech se mu řinuly pramínky potu, přestože byla puštěná klimatizace. Jimmy mu zasadil ránu pod pás. Jeho neúprosný pohled naháněl hrůzu. „Byl bych rád, kdybychom se

potkali i na jiném oddělení, nejenom na urgentním příjmu. Až uslyšíš naříkat lidi, kterým zbývají dny života, *možná* se v tobě probudí soucit. A třeba jim pomůžeš, tak jako jsi chtěl pomoct Artiemu Baxterovi.“

Natáhl se po klice, tiše otevřel a zmizel v ztemnělé chodbě.

Vrchní sestra si posunula brýle na špičku nosu, pátravě zamžikala a pak je – připevněné na stříbrném řetízku – nechala spadnout na prsa. „A, pan doktor Garnet. Nevídáme vás tady moc často.“

Tady mělo znamenat na jednotce paliativní péče čili v *márnici*, řečeno jazykem zvlášť cynických mediků.

„Takže je načase, abych se tu trochu porozhlédl,“ odpověděl a snažil se rozluštit jméno na vizitce. „Paní Yablonska, vezměte si prosím karty a pojďte laskavě se mnou. Rád bych se podíval na pacienty.“

„Na pacienty?“

„Ano.“

„Na všechny? Leží jich tady přes sto.“

„Samozřejmě, že na všechny.“

„Teď hned?“ Přitakal. „Ale proč?“

„Chci si ověřit, zda jsou jim v dostatečném množství podávány léky proti bolesti.“

Obličej se jí pitvorně zkroutil. „Bez vědomí jejich ošetřujícího lékaře?“

Panebože, ta ho tady bude zpovídat do soudného dne. „V nemocnici se bude provádět kontrola tlumení bolesti. Pod vedením doktora Wyatta. A začneme právě na jeho oddělení.“

Ve dveřích se objevily dva zvědavé obličejíky podstatně mladších sester.

„Takže doktor Wyatt o tom ví?“ vyzvídala Yablonska.

Namísto odpovědi se usmál.

„No, to jsem z toho jelen…,“ zabrumlala sestra a křepce se vyhoupla ze židle. Její vysoká a hřmotná postava lékaře překvapila. Při pohledu na rozložitá ramena se neubránil absurdní představě, jak

Yablonska ve volných chvílích mohutnými záběry dobře vyvinutých paží brázdí hladinu Erijského jezera.

Než si připravila zdravotní dokumentaci, sklouzl zrakem po pusté, sterilní chodbě. Div se neotřásl. V takovém prostředí by odcházet nechtěl. Přál by si hledět do koruny stromu a v ruce svírat láhev whisky. Nikomu se nikdy nepřiznal, ale nemocnice z celého srdce nenáviděl. Zmocňovala se ho tam klaustrofobie. Ponižovalo by ho, kdyby se v pozici pacienta musel podvolit režimu zdravotnické instituce, kde by ho navlékli do košile, z níž by mu vyčuhoval holý zadek. Všiml si, že nad jezerem se hromadí kupovitá mračna. Chodba náhle potemněla. Oknem se dral jen žlutavý odlesk mdlého světla. Zahřmělo a v rádiu na pracovním pultu zapraskalo.

„Žene se bouřka," utrousila jedna z mladších sester a přístroj vypnula.

Teprve teď uslyšel slabý táhlý nářek. Nenápadné zvuky, na něž si člověk časem – a za pomoci rádia – zvykne. „Takto sténají často?"

„Ale," máchla rukou Yablonska a rovnala karty na vozík. „Tohle nic není. Někdy vyvádějí, div vám to neutrhne uši." Earlem zacloumala zlost.

První pacient byl vyzáblý a scvrklý jako mumie. Měl nažloutlou kůži a buď hluboce spal, nebo byl v komatu. Nereagoval, když mu Yablonska upravovala roušku ani když ho oslovila.

Babička ve vedlejším pokoji se nacházela ve stejném stavu.

V další místnosti seděla v křesle na kost vyhublá stařenka a pozorovala zataženou oblohu. Chomáčky zbylých vlasů měla úhledně sčesány, obličej byl popelavě šedý. „Hleďme, nový pan doktor," ožila, když spatřila Earla.

Věděl, že má čest se Saidií Lockovou, pacientkou s nádorem prsu v pokročilém stadiu. Zhoubné bujení se nepodařilo zastavit chemoterapií ani ozařováním. Přistoupil k ní, podal jí ruku a představil se. Paní Locková k němu natáhla paži, rukáv jí sjel po předloktí a odkryl pletenec zarudlých rakovinných bouliček. V chřípí ho zašimral pach počínajícího tělesného rozkladu.

„Zbožňuju letní bouřky,“ vyjevila mu, když ho ujistila, že nesnesitelnými bolestmi netrpí. „Osvěží vzduch a potom se tak dobře dýchá.“

Přisvědčil. Příjemné vystupování staré paní ho mile překvapilo. V podobných situacích se totiž většinou cítil zahanbeně a neobratně. „Máte rodinu?“ zeptal se po chvíli. Představa smrtelně nemocného člověka uvězněného mezi čtyřmi zdmi, který navíc ztratil naději, že ho někdo přijde navštívit, ho deprimovala.

„Ano, syna. Jmenuje se Donny. Vídáme se málo. Vlastní restauraci v Honolulu, víte? Příští týden má cestu do New Yorku, tak se za mnou staví… A taky mě naučil používat e-mail,“ ukázala na tyrkysově modrý notebook ve tvaru velké mušle.

Žádná sláva, blesklo mu hlavou. Přemýšlel, co by ještě dodal. „Znáte našeho duchovního? Jimmyho Fitzpatricka?“

„Aby ne!“ zazářila. „Nedám na něj dopustit. Ten to s lidmi panečku umí. Dokáže pohladit po duši.“

To tedy ano, před chvílí jsem ten jeho šetrný přístup k bližnímu zažil na vlastní kůži, politoval se. Z lekce, kterou mu kněz uštědřil, se dosud nevzpamatoval.

„A z rukávu sype jeden vtip za druhým,“ rozplývala se Saidie, „ale když chce, bere život vážně.“

„A co se vám na něm líbí nejvíc?“ Třeba ho ta statečná žena navede, jak jednat s dalšími pacienty.

„To vím naprosto přesně,“ odpověděla bez rozmýšlení. „Nikdy nechodí kolem horké kaše. Báchorky o tom, že doktoři zkusí novou a zaručeně účinnou metodu nebo že se nějakým zázrakem uzdravím, si nechává od cesty. Imponuje mi, že dokáže sdělit smutnou pravdu. Nevyčerpává tak sebe ani mě. A zůstane mu dost sil, aby pomáhal jinak.“

„Jak?“

„Vyslechne mé stesky, povykládá si, snaží se, abych neztratila zájem o věci kolem. Víte…, vzbuzuje ve mně pocit, že mu na mém životě záleží. Ne že by se mnou trávil kdoví kolik času… Tady ho potřebuje tolik lidí…“

Earl poděkoval, ale v čem spočívá tajemství Jimmyho obliby, stejně neodhalil.

„Ale ještě jsem vám neprozradila to nejdůležitější," chytila ho trochu nečekaně za ruce.

„Získal si mě, když se mi poprvé podíval do očí a řekl: Moc *mě mrzí, co se vám stalo.* Dvacet vteřin vydá za dvacet minut, věřte mi."

Návštěvy u ostatních pacientů probíhaly rychleji, ale stejně těžce. Kladli otázky, na něž neznal odpověď, a vyjevovali obavy, které neuměl rozptýlit.

Proč zrovna já…? Strašně se bojím smrti…

Všechno samozřejmě důvěrně znal z urgentního příjmu. Tam ale bojoval o vteřiny a na dlouhé vyptávání nebyl čas. Zde na něm visely úpěnlivé pohledy v očekávání konejšivých slov a povzbudivých zpráv.

„Za to nikdo nemůže," opakoval. Rozčilovalo ho, jak je v konverzaci nešikovný.

Přes veškeré utrpení, jehož byl svědkem, si ale nepovšiml, že by umírající fyzicky strádali, a začínal se přiklánět k názoru, že Jimmy problém zanedbané lékařské péče na oddělení přece jen zveličuje.

Pak se v doprovodu Yablonské a dalších dvou sester dostal k pokojům se zavřenými dveřmi. Sténání vycházelo odtud. Podíval se do karty.

Elizabeth Matthewsová, 58 let, rakovina vaječníků, terminální stadium.

Bylo zhasnuto, žaluzie stažené. Do nosu ho udeřil ostrý zápach potu, siluetu nemocné stěží rozeznal. Z jejího hrdla si razil cestu kvílivý jekot.

Polkl, vyčkal, až si oči zvyknou na tmu, a přistoupil k posteli. Pacientka tiskla kolena k břichu vydanému napospas agresivnímu nádoru. K břichu, jež kdysi plodilo nový život. Divoce se kolébala ze strany na stranu, jako by se běsnící bolest převtělila v rozdováděné dítě, které je potřeba uspat.

„Paní Matthewsová?"

Pronikavý jekot neutichal.

V místnosti se zničehonic cosi pohnulo. Earl sebou cukl.

„Pane doktore?“ ozvalo se. Z křesla v rohu se zvedla hubená mužská postava.

„Já jsem manžel,“ napřáhl paži. „Jste hodný, že jste se obtěžoval…“

Earlovi se stáhlo hrdlo dojetím. „Je mi líto…“ Jak to může vydržet, hloubal. Buď má nervy ze železa, nebo z té hrůzy otupěl.

„Nic nezabralo,“ vysvětloval pan Matthews. „Takhle se už souží dva dny. Prý dostává nejvyšší možné množství morfia.“ Lékař se zahleděl do dokumentace:

Morfium, 5 mg, subkutánně, po 4 hodinách.

Nejvyšší možné množství! Takové dávkování mohl nařídit leda nějaký medik. Do puntíku je opsal z Manuálu pro lékaře.

Ale Elizabeth Matthewsové nepomáhá!

„Deset miligramů midazolamu,“ přikázal Yablonské. Rázem se octl ve svém živlu. Během několika sekund pocítí pacientka úlevu.

„Ale…“

„Rozuměla jste?“

Jedna z mladších sester vyběhla ze dveří.

„Kdy jste aplikovaly poslední dávku?“ zeptal se a zkontroloval, zda je kanyla funkční.

„Ve tři hodiny,“ nahlédla Yablonska do poznámek sester.

„Ale teď je skoro osm! Podle předpisu má paní Matthewsová dostávat morfium co čtyři hodiny. A jistě se shodneme na tom, že ho potřebuje!“

„No ano…“

„A podaly jste jí jenom pět miligramů?“

„Subkutánně, přesně podle předpisu.“

„Proč jste nepožádaly lékaře, aby dávku zvýšil? Vidíte přece, že paní Matthewsové nestačí.“

„Nechceme, aby si pacienti vytvořili návyk. Látka potom přestává působit…“

„A teď podle vás *působí?*“ škubl paží ke zmítajícímu se tělu.

Yablonska si začala nervózně pohrávat s kartou. „Ne, ale já…“

„Naordinujeme tedy deset miligramů, a bude-li to nutné, tak patnáct.“ Vytrhl jí kartu z ruky, zanesl záznam a rozčileně načmáral

svůj podpis. „Až zjistíme, jaká dávka pacientce vyhovuje, budeme aplikovat intravenózně. Kdejaký feťák ví, že droga podávaná pod kůži moc účinná není."

Yablonska zbrunátněla. „Jenže její ošetřující lékař tvrdí, že se to může vléct měsíce. Jakmile si na morfium navykne…"

„Tak aplikujeme Sedativum, jako teď."

Sotva to dořekl, do pokoje vstoupila mladá sestra a podala mu stříkačku s rychle účinkujícím tišícím prostředkem. „Uděláte všechno pro to, aby se paní Matthewsová cítila dobře, zejména když má před sebou ještě několik měsíců… Takhle se tedy věci mají? Čím víc času pacientovi zbývá, tím déle tlumíte bolest nedostatečně?"

Obě začínající sestry mlčky přisvědčily.

Yablonska vzdorně škubla hlavou a vypjala objemnou hruď. „Samozřejmě že ne!"

Earla napadlo, zda snad nepracovala v armádě. Pomalu aplikoval obsah stříkačky a bedlivě sledoval, jak nemocná dýchá. Nářek po chvíli ustal.

Pan Matthews se postavil z druhé strany lůžka, shýbl se a pohladil ženu po spánku. „Teď si konečně odpočineš, Elizabeth. Už ti bude líp," promluvil těžce. Zmožený manželův hlas zněl uším umírající jako rajská hudba. V pokusu o úsměv pohnula koutky a natáhla k němu ruku. O několik sekund později pokojně spala.

„Díky bohu," zašeptal a narovnal manželce roušku. Ve světle dopadajícím z chodby byly vidět jeho oči vyhaslé starostmi a vyčerpáním.

„Vy byste si měl taky zdřímnout," položil mu Earl dlaň na rameno. Stařec se odevzdaně propadl do sebe. „Jděte domů a trochu se prospěte. Vaše žena přečká noc bez problémů. Sestra ji umyje, převleče a vymění ložní prádlo."

„A rozevřete žaluzie, ano?" mluvil už ke zdravotnici. „Aby věděla, že je noc, kdyby se náhodou probudila."

Yablonska nabrala vzduch ústy a sykla: „Jak si přejete."

„A zůstanou tak i přes den, rozumíte? Do pokoje bude proudit přirozené světlo z venku."

Yablonska přikývla.

„Další dávku morfia aplikujete, hned jak začne slábnout účinek midazolamu. Tedy přibližně za hodinu…“

Z vpadlých očí pana Matthewse najednou vyrazily slzy. Vpíjely se do roušky a za chvíli se prosáklá tkanina přilepila na zubožený obličej. Natáhl se přes postel a znovu podal lékaři ruku. Tentokrát se chvěla. „Děkuji vám,“ zopakoval měkce.

Poslední příkazy se spíš než medicíny týkaly ohleduplného přístupu k trpícím. „Ano, pane doktore,“ přitakávala Yablonska mechanicky. Nedokázal odhadnout, zda si jeho pokyny vezme k srdci. Znepokojovalo ho však, jak nabručeně se tváří.

„A poučte laskavě i kolegyně, které vás přijdou vystřídat,“ připomněl jí.

Jako na povel se vztyčila do pozoru a hlásila: „Dneska sloužím až do rána, dvě směny po sobě.“

Ta to dotáhla minimálně na seržantku, otipoval ji bryskně. Dennodenně stojí tváří v tvář smrti, a tak by se její lhostejnost snad dala pochopit, nikoli však omluvit. Doprovodil pana Matthewse ke dveřím a mladé sestře poručil, aby objednala taxi.

Za hodinu byl s vizitou hotov. Medikaci upravil u dalších sedmi pacientů, kterým zbývaly dny – ne-li hodiny – života. Bez řečí se to neobejde, uvažoval. Bude dusno, zvlášť když jeden z oněch nemocných je v péči doktora Wyatta.

Yablonska se ovšem změnila k nepoznání. V sesterně se doslova rozplývala ochotou.

Earl se rozhodl kout železo, dokud je žhavé. Času neměl nazbyt. Očekával totiž, že Wyatt ho co nevidět označí za veřejného nepřítele číslo jedna.

„Chtěl bych vás ještě požádat o laskavost.“

„Ráda vám vyhovím.“

„Doktor Wyatt mě upozornil na sérii dosti podivných jevů…“

Zadržela dech, jako by se připravovala na nepříjemnou zprávu.

„Na sérii podivných jevů?“ odtušila zkoprněle.

„Ano. V poslední době prý řada vašich pacientů popisovala prožitky z klinické smrti.“

„Jo… tohle…“ Očividně si oddechla a krátce se zasmála. „To souhlasí. Přitom mnozí na tom zase tak špatně nebyli.“

„Máte pro to nějaké vysvětlení?“

„Nejspíš vedlejší účinky morfia a jiných léků,“ pokrčila rameny. „Mrkla jsem se na internet. Tam toho najdete… O chemikáliích, které takové věci vyvolávají, které oblasti mozku jsou stimulovány… a tak.“

„Jak to hodnotí doktor Deloram?“ přerušil ji. O přednášku na téma Co *jsem se dozvěděla o medicíně na webových stránkách* neměl zájem. „Na ty pacienty se přece přišel podívat, ne?“ pokusil se o ledabylý výraz.

„Vy o tom víte?“ užasla a s jiskřícíma očima se k němu naklonila s touhou podělit se o nejžhavější novinku. „Přikvačil sem včera ráno. Byl samý med. Poprosil mě o seznam hospitalizovaných a odebral se na oddělení. Ale asi za hodinu se vyřítil, jako by mu hořelo za patama… Neřekl ani ň… Vrtá mi hlavou, co ho tak rozzuřilo. Nikdo nemá nejmenší tušení, ani pacienti.“ Narovnala se, ruce opřela o boky a potrhla k němu bradou. Lekl se, že se z něho pokusí vytáhnout nějaký názor, a rychle ji požádal, aby mu připravila soupis nemocných, s kterými Deloram hovořil. Promluví s nimi sám. Taky se zastaví za Stewartem.

Když už netrpělivě podupával u výtahu, vytanulo mu na mysli něco dočista jiného. Proč se při slovech *série podivných jevů* tak zarazila? A proč se jí evidentně ulevilo, jakmile zjistila, o co mu jde?

U hlavního vchodu ze sebe strhl ochranný oděv, odhodil ho do nádoby k tomu účelu určené a sálavým teplem doznívajícího dne spěchal k autu.

Starosti však ze sebe nestřásl.

O jaké *sérii podivných jevů* si myslela, že mluví?

5

Janet zaslechla, jak Earlův vůz zastavil na příjezdové cestě. Zlobila se. Přenesla by přes srdce, kdyby ho zdrželi pacienti. Ale fakt, že nedorazil včas kvůli nějakému nesmyslnému papírování, tolerovat nemínila. *Hlídej si ho jako oko v hlavě, nebo se ti do nemocnice odstěhuje nadobro,* varoval ji vnitřní hlas. Chňapla po tlusté příloze sobotních novin a hotovila se k odplatě. Dvouhodinové zpoždění ho přijde setsakramentsky draho.

Brendan si na podlaze v kuchyni hrál s vláčkem. Vzhlédl, vytrhl se ze světa fantazie a vykřikl: „Táta!“ Vyskočil a hnal se k zadnímu vchodu.

Namáhavě se zdvihla od stolu. Vážím snad tunu, povzdechla si. Když čekala Brendana, byla ohebná jako proutek. Do porodu tentokrát pracovat nevydržím, připustila. Byla ráda, že si našla obstojnou záminku, která ji opravňovala odejít na mateřskou dřív než posledně. Vzala si sice do hlavy, že pacientky opustí co nejpozději, ovšem množství upozornění nabádajících těhotné, aby minimalizovaly riziko nákazy onemocněním SARS, jí nedávalo spát.

„Ahoj, tati, poslouchal jsem, jak bráškovi buší srdíčko,“ chlubil se Brendan od prahu, oči navrch hlavy „Takovým rádijkem, co si mamka položila na bříško.“

Earl proběhl prvními kapkami deště do domu, popadl synka v podpaží a vyhodil ho do vzduchu.

„Ano? No to je tedy něco!“

„Mám ti to předvést?“ koulel modrýma očima s úžasem šestiletého dítěte. Bez pobízení našpulil rty a začal napodobovat ozvy zesílené Dopplerovým přístrojem.

Janet se neubránila smíchu, byť ji pohoršilo, že Earl sáhl na Brendana, aniž ze sebe v garáži stáhl všechno oblečení, naskládal ho do pračky a opláchl se. Sprchový kout dala instalovat do suterénu, hned jak byly hlášeny první případy zákeřné choroby. Měla pocit, že

se chová paranoidně, když nebrala na vědomí Earla, jenž ji tvrdošíjně ujišťoval, že plně dostačují bezpečnostní opatření, která jsou nuceni dodržovat v nemocnici. Jenže ona se k smrti bála o zdraví svého dítěte a nedokázala zaplašit úděsnou představu, že virus zanesou domů na pokožce či na oděvu.

Earl po ní zašilhal koutkem oka. Vytušil zřejmě problémy, protože Brendana postavil a rozjařeně zvolal: „Aspoň víš, že mamince nehouká v bříšku nějaká sova."

„Tak si to pojď taky poslechnout…, pojď," lákal ho synek. „A k večeři budou špagety."

„Kdepak," odmítl Earl. „Taťka se teď musí vydrhnout od hlavy až patě," prohlásil a zmizel v suterénu.

Za pět minut se objevil v tričku a riflích, mokré tmavé vlasy sčesané dozadu. Nejdříve se vypravil pozdravit Muffy, pudlí dámu v letech, která několik let žila v mylném domnění, že je jedináček. Brendana patrně považovala za své štěně. Táhlo jí na dvanáctý rok a většinu času už jen podřimovala. Vždy se uvelebila na strategicky příhodném místě poblíž dveří, kde o ni každý nově příchozí div nezakopl. Získala tak přehled o dění v domácnosti a nemusela se obtěžovat pracným zjišťováním, kdo že to zase dorazil.

Nastavila hlavu a čekala na podrbání mezi ušima. Na to si potrpěla. A oni jí vycházeli vstříc. Natolik, že se Brendan – sotva zvládl slůvka *máma a táta* – ambiciózně pokoušel artikulovat *podbeme Muffy*.

Earl pohladil psa a přitáhl k sobě Brendana. Doufal, že pohled na nezbedné trio Janet obměkčí. Nestalo se tak. Přistoupil tedy k jiné osvědčené metodě. Všichni tři se vydali do kuchyně, Muffy se o paničku opřela předními packami, Brendan se přitiskl k psímu hřbetu a Earl objal Janetino kulaté břicho.

Tentokrát neodolala. I po šestnácti letech ji Earl dokázal odzbrojit stále stejným trikem. Natáhla se po naběračce a pohrozila: „Umyjte si ruce a připravte příbory. Suším to tady už dvě hodiny."

„Promiň," hlesl Earl schlíple. „Musel jsem něco zařídit v nemocnici."

„V sobotu večer?"

„Pak ti to vysvětlím," vymanil se z pronikavého pohledu modrých očí a pro jistotu se rychle pustil do komandování syna. „Tak honem, do koupelny! Vypadáš jako čuník."

O půl jedenácté bylo po bouřce. Na noční obloze se vyhoupl měsíc. Mlžným svitem se probíral baldachýnem korun stromů před domem a třpytivě dopadal na trávu čechranou větrem.

Seděli na pohovce v obývacím pokoji. Přitulila se k Earlovi a na půl ucha vnímala, proč se tak opozdil.

„Do role slaměné vdovy mě nedotlačíš," vpadla mu do řeči, když slyšela všechno, co potřebovala. „Jednoduše to nestrpím. I kdyby ten tvůj Wyatt, Jimmy a všichni ostatní chodili třeba po uších, jasný?"

„Rozkaz, kapitáne." Pažemi ovinul nafouklé bříško a obličej zabořil do jemných vlasů.

„Nedělám si legraci," vzhlédla k němu. „Jsou tu i jiní, kteří si zaslouží tvou pozornost."

Usmál se a dlaní prozkoumával její těhotné křivky. Jemné doteky prstů v ní nečekaně vzbudily touhu. Zarazila se. Obličej jí jen hořel.

Hladil ji dál, beze spěchu a ve zvětšujících se kruzích. Konečně uvolněně splynula s jeho tělem.

„Co tvůj pasažér? Nebude protestovat?" zeptal se po několika minutách.

Prohnula se v zádech, zvedla paže a objala ho kolem krku. „Buď opatrný," zašeptala a přitáhla se k němu. Zhasl a začal jí rozepínat halenku.

Potom, když se k sobě v temnotě tiskli, cítil, jak otevřeným oknem proudí do místnosti chladný noční vzduch. Vnímal její dech a radoval se z existence milovaných bytostí – Jane, Brendana a druhého, ještě nenarozeného syna. Zkušenosti z urgentního příjmu ho však vycvičily k ostražitosti. Mnohokrát viděl, jak snadno a jak neuvěřitelným sběhem zlých náhod se křehké rodinné štěstí rozbije. I kdyby si stále znova připomínal vítězství, prohry mu v duši zakořenily hlouběji… a nadosmrti.

„Věř životu," řekla mu Janet před šestnácti lety, když si jí postěžoval. „Na jednoho nešťastníka, kterého se ti nepodaří zachránit, připadají tisíce lidí. A ti se každý den dostanou v pořádku domů. A navíc takovým, jako jsme my, se nic nestane." Nechápal, odkud ten bezedný optimismus čerpá, ale přál si, aby se v tomto ohledu nic nezměnilo. Vždyť žena, která přivádí děti do života, musí být veselá. Její povolání vytváří protiváhu k práci na urgentním příjmu, kde vládne tolik zmaru a pláče, opakoval si.

Tendence vidět věci černě v posledním období znovu zesílila. Nechtěl, aby Janet rodila u svatého Pavla, třebaže se o tom slovem nezmínil. Výskyt onemocnění SARS sice nebyl na porodnickém oddělení zaznamenán, v jiných nemocnicích se to ale přihodilo. Vinu obvykle nesli praktikanti, kteří se nevědomky dostali do kontaktu s dosud nediagnostikovaným případem. A novorozenec pak okamžitě putoval do izolace.

Časem se to stane, říkal si pokaždé, když odcházela do práce. Ale ona to věděla stejně dobře jako on. Snažil se proto držet jazyk za zuby a zbytečně ji nestresovat. Aby se aspoň částečně zbavil napětí, začal shromažďovat informace o domácích porodech.

Z předzahrádky, kam Janet nasázela několik záhonků bělostných hvězdicovitých květin, k němu připlula nasládlá vůně. Vzpomněl si na onu osamělou ženu z jednotky paliativní péče, jež mu pověděla, jak zbožňuje vzduch pročištěný letní bouřkou. Jak že se jmenovala? Saidie Locková? Zítra, udělá-li se hezky, přikáže, aby ji vyvezli na střešní zahradu. Snad by se to tam mohlo zkrášlit i nějakými živými rostlinkami. Janet mu poradí. Pacienti, kteří ještě nejsou úplně zesláblí, tak aspoň na pár chvilek uniknou pachu nemocniční dezinfekce.

Usmál se. Výborný nápad! Nestávalo se často, že by se kochal sám sebou. Neudělá si ostudu a v pozici zástupce pro lékařské záležitosti se osvědčí.

Ale o tom si ještě povykládáme, Jimmy.

Neděle, 6 hodin
Nemocnice svatého Pavla, jednotka paliativní péče

Monica Yablonska vyrazila k telefonu. „Resuscitační tým! Okamžitě potřebuju resuscitační tým!“ křičela. „A pošlete sem zkušené praktikanty z urgentního nebo z intenzivní péče.“

O zajíce nestojím, zavrčela pro sebe. Bouchla sluchátkem a dotkla se popelavého obličeje s vytřeštěnýma očima. Byl studený a jako z gumy. Bůhví jak dlouho je už mrtvá. V kartě žádná poznámka o tom, že si nepřeje resuscitaci nestojí a Garnet tady včera řádil jako ďas…, tak co. To mi ještě scházelo…, měl by si zamést před vlastním prahem…

Přes nos a ústa zesnulé nasadila kyslíkovou masku a vzduch bublavě unikl po stranách.

Hrudní koš Elizabeth Matthewsové zůstal nehybný.

Yablonska pokus opakovala.

Bez úspěchu.

Bude muset kápnout božskou. Ale co když na ni podezření padne tím spíš? Garnet to tady převrátí vzhůru nohama. A možná objeví i ty další. No a potom – pánbůh potěš sestry, co slouží v noci.

Dlaněmi se opřela o prsní kost mrtvé a zatlačila. Žebra pod tlakem drobně křupla. Povolila tedy a zaklela. Bála se, že nedělá dobře. Aby si tak proti sobě poštvala Garneta!

„Resuscitace! Osmý poschodí!“ volala Jane Simmonsová. Zavěsila, popadla ambuvak a vyběhla ze dveří. Thomas s ostatními se řítil před ní. U výtahu vzali vozík s resuscitačními pomůckami a do minuty dorazili na jednotku paliativní péče.

Vrchní sestra s mladší kolegyní, rudé námahou, prováděly srdeční masáž.

Na chodbě se mezitím ozvaly spěšné kroky praktikantů z jednotky intenzivní péče. Kolem pacientky se seskupili mladíci a dívky s vystrašenýma očima. Roztrhli noční košili, na vychrtlý hrudník přisáli elektrody a provedli defibrilaci.

Na monitoru se objevila rovná čára.

Vzduchem létaly otázky.

„Kdy došlo k zástavě?“

„Jakou má diagnózu?“

Jane otevřela pacientce ústa – šlo to ztuha – a intubovala. Do ambuvaku zavedla přípojku s kyslíkem. Když však přiložila masku na obličej a stiskla, vak nepracoval. Vzduch se nedařilo dopravit do plic. Asi jí zapadl jazyk, pomyslela si. Pokusila se tedy upravit pozici hlavy, ale sotva jí pohnula.

Pěkná blondýnka, která se ujala masáže srdce, po několika stiscích zpomalila. „Tohle nevypadá dobře,“ nakrčila čelo, ale pokračovala v oživování.

Vtom se hloučkem propletl Thomas. Prsty se dotkl pacientčina krku a oznámil: „Pulz nehmatný.“ Gestem naznačil dívce zpocené vyčerpáním, aby odstoupila, a nad mrtvou se sklonil sám. Náhle se zatvářil zmateně. Prudce strhl přikrývku. Na bocích a na ramenou Elizabeth Matthewsové vyrazily obrovské fialové skvrny. Nechápavě vzhlédl k Yablonské. „Je minimálně několik hodin po smrti,“ prohlásil a přehodil přes zesnulou deku. „K takovým případům se resuscitační tým nevolá.“

Zdravotníci se dali do sklízení pomůcek. Vrchní sestra zůstala jako opařená.

Thomas ji odvedl ke dveřím a vyhrkl: „Co to mělo znamenat?“ Jane slyšela každé slovo.

„Prosím?“ vybafla Yablonska ukřivděně.

„Musela jste přece poznat, že zemřela před několika hodinami!“

Zrudla a svaly na šíji se jí napjaly.

Ten má tedy kuráž, naznala Jane. Věděla, že vrchní sestra si nenechá líbit žádnou urážku. A Thomas si servítky rozhodně nebere.

Yablonska však naštěstí nebyla bojovně naladěna. Svěsila ramena a vydechla: „Promiňte.“

Biggs ji změřil přísným pohledem, ale pak se mu kolem očí nakrabatily veselé varhánky. Usmíval se. „To je v pořádku. Každý někdy šlápne vedle… Ale přesto… tak školácká chyba…“

Sestra se zarazila. V obličeji byla bílá jako stěna.

No nazdar, kvitovala Thomasovu prostořekost Jane. Tohle si mohl odpustit. Proč ji takhle provokuje?

„No… možná brzy změníte názor, pane doktore. A vřele vám doporučuji, abyste všechno pečlivě zaznamenal," přešla Yablonska do protiútoku. „Doktor Garnet bude mít na případu paní Matthewsové eminentní zájem."

„Jak to myslíte?" zpozorněl Biggs.

„Jak to říkám. Smrt této pacientky bude chtít důkladně prošetřit, věřte mi."

„Proč by se doktor Garnet staral o nemocnou s karcinomem v posledním stadiu?" optal se už bez úsměvu.

„Protože včera večer jí bez vědomí ošetřujícího lékaře zvýšil dávku morfia na dvojnásobek."

Překvapením mu klesla čelist. „Proč?"

Rozhovor začal přitahovat pozornost ostatních stážistů.

„Jó… to vám bude muset povědět sám," odpověděla zvučně. „Přihrnul se sem jako velká voda… Prý hodlá provádět kontrolu léčby bolesti. Víc nevím. No… trochu se přepočítal, protože horko z toho bude nakonec jemu… Kdo chce kam, pomozme mu tam."

„Nad smrtí pacientky v tomto stavu se nikdo nepozastaví," pronesl Thomas jako ve snu.

„Že ne? Podle ošetřujícího lékaře před sebou měla ještě měsíce života."

„To se v takových případech nedá s jistotou určit."

„Dejme tomu. Ale rozhodně vám radím, abyste při zápisu nevynechal žádný detail, protože… události dnešní noci budou zkoumat pod mikroskopem."

„Chápu," rezignoval Thomas. Na čele se mu objevily vrásky.

„Rozuměli mi všichni?" oslovila praktikanty tónem, jakým by plísnila desetileté děti.

Mladí lékaři na sestru zírali jako na zjevení. Kráva, ulevila si Jane. Šokovalo ji, jak pružně ze sebe svalila vinu a přesunula ji na doktora Garneta. Proč si vybrala zrovna jeho? Do hodiny si o incidentu bude šuškat celá nemocnice. A i když vyšetřování nakonec

vyzní v lékařův prospěch, pochybnosti z hlav zaměstnanců se hned tak vymýtit nepodaří. A Yablonska to moc dobře ví. Proč je tak zlá?

Cestou do osmého poschodí nenarazil Earl na nikoho, kdo by o úmrtí Elizabeth Matthewsové nevěděl.

Živou konverzaci rázem vystřídalo trapné ticho a uhýbavé pohledy. Měl dojem, že dneska by se s ním nezahazovala ani klika u dveří. Jakmile zmizel, rozproudila se horečná diskuse a do zad se mu jako šípy zapíchly desítky očí.

Nedělní rána bývala v nemocnici poměrně klidná. Výtahem jel sám a sbíral odvahu ke konfrontaci s Peterem Wyattem. V telefonu si vyslechl, k jakým krokům se onkolog chystá, a jakmile se na něho začaly sypat nadávky, hbitě zavěsil. Hrozí mu obvinění z neprofesionálního chování a následně odvolání z funkce zástupce pro lékařské záležitosti. Potvrdí-li se v krvi zemřelé nebezpečné množství morfia, začne oficiální vyšetřování příčiny smrti a Wyatt zatáhne za všechny páky, aby ho pohnal před soud. V nejlepším případě za hrubou nedbalost, v nejhorším za zabití. A jak naznačil, bude ochotně informovat média.

Toho se teď Earl ale neděsil. Dveře se rozevřely a on vešel na oddělení. Členové *uvítacího výboru* se sešikovali před sesternou. Jeho zrak se však upínal k jinému cíli: k muži zhroucenému na židli a nepřítomně hledícímu z okna.

Yablonska se mračila jako nebe před bouřkou. Podívala se Earlovi zpříma do očí, pak se zarděla a začala rozpačitě manipulovat s brýlemi. Vedle ní zvědavě vyčkávaly dvě mladé sestry, které neznal. A za nimi rozzuřeně přešlapoval Peter Wyatt ve svém nejlepším obleku. „Moment, Petře," zadržel rozběsněného onkologa. Zamířil k oknu, sehnul se k zdrcenému vdovci a potichu ho oslovil.

Stařec se ani nepohnul.

Earl nevěděl, zda je muž ochromený ztrátou manželky, či zda s ním prostě nechce mluvit.

„Pane Matthewsi," opakoval opatrně.

„Jděte pryč," zachvěl se bezbarvý hlas.

Polkl. „Pane Matthewsi, máte právo se hněvat…“ V půli věty umlkl. Zarazilo ho, jak prázdná jsou slova, která vypouští z úst. Prázdnější než jindy. „Je mi moc líto, co se přihodilo vaší paní,“ ozval se znovu. Nevěděl, co ještě dodat.

Oči ubohého vdovce se rozhořely zlobou. „Odešel jsem, protože jste mi slíbil, že se jí nic nestane!“ Šeptem pronesená výčitka bodla jako nůž. „Tohohle se celou dobu bála nejvíc…, že u ní nebudu, až přijde konec…“ Jeho tělo se zlomilo ve vzlykavém pláči. Nářek se valil chodbou, do výtahové šachty, pronikal do morku kostí lidí, kteří byli odsouzeni už jenom zemřít, a nesl strašné poselství: *Takovou bolest vám tady způsobí.*

6

Zatímco Jane připravovala pozdní snídani, Thomas zarytě mlčel. Co mu přelítlo přes nos? Pochopitelně. Oba si dělali starosti o doktora Garneta. O ničem jiném prakticky nemluvili. Ale Jane měla pocit, že ho tíží ještě cosi. Nelíbilo se mu jejich milování? Cítil se u ní nesvůj?

Byt byl malý, ale vkusně vybavený. Pořídila si ho před několika týdny po dvouleté zkušenosti s pofiderními podnájmy. Nepříliš atraktivní výhled na činžovní dům a rychlostní komunikaci měly vyvážit plakáty zachycující krásy Řecka, Havajských ostrovů či Karibiku a reprodukce slavných obrazů Kleea, Townsenda a Chagalla. Jemné záclonky ve velkých oknech nebránily přístupu světla a pokojík vyhlížel útulněji. Jane mohla být spokojená. Vědoma si skutečnosti, že ze sesterského platu na honosnější bydlení neušetří, se pochlubila kamarádkám z práce. U Thomase to ale bylo jiné. Strachovala se, že mu její radost z toho, co dokázala, přijde k smíchu. Vždyť za rok začne vydělávat peníze, o kterých se jí ani nesní.

Nechoval se jako snob. S takovým by čas nemarnila. Její pochyby sahaly spíš do hloubky mladíkovy povahy. Z jeho vyprávění poznala, že mají mnoho společného: oba vyrostli v nelehkých podmínkách venkovského života, brzy ztratili otce a vyznávali stejné hodnoty. A postupem času, když odpočívala v jeho objetí, si povšimla ještě jednoho rysu jeho charakteru: z celé duše nenáviděl chudobu, která na něho po smrti otce dolehla plnou vahou. Plálo v něm odhodlání nedopustit, aby se někdo z jeho blízkých znovu octl na dně. Matce finančně vypomáhal, jak jen to šlo. A Jane si nedovedla představit, jak bude reagovat, až mu svůj nový, skromně zařízený domov předvede. Bude mu v něm dobře, jak doufala, nebo se pokusí opatřit jí něco lepšího?

Ne že by sám dlel v kdovíjakém přepychu. Žil ve standardně vybaveném bytě, ovšem v atraktivní lokalitě. Z posledního poschodí výškového domu se díval přímo na buffalskou radnici. Třicetipatrová budova s úzkými špičatými okny měla být postavena ve stylu art deco. Z velkolepého projektu však vzešel jakýsi pahýl připomínající – alespoň Jane a Thomasovi – obřezaný penis s třpytivými šupinami. „Díky bohu, že bydlení v téhle hogo fogo čtvrti přesahuje moje nuzné ekonomické možnosti," dobírala si ho. A Thomas se smál na celé kolo. To bylo dobré znamení.

Ale pozvat ho *k sobě* se zdráhala z jiného popudu. Když se začali scházet – neschopni se jeden druhého nasytit –, určoval on, kdy budou spolu. A ona si netroufala vybřednout ze zajetých kolejí. Co kdyby v její snaze viděl nátlak? třásla se až do včerejška. Ale nesmírné napětí najednou povolilo. No a co, řekla si konečně. Má talent na medicínu a možná ji jednou vytáhne z finanční tísně, ale pokud jde o ženské…, natvrdlejšího chlapa nepotkala. To se v Tennessee všichni pánové tvorstva nechají vodit za ručičku? Naštěstí se pak ukázalo, že zas tak zlé to s ním není.

„Nějak ti není do řeči," utrousila od sporáku.

Hověl si na zemi, nohy zkřížené do tureckého sedu, a listoval nedělním vydáním *New York Herald.* Noviny koupila, když šla z nemocnice. Párkrát je zahlédla u něho bytě a usoudila, že patří k jeho oblíbeným periodikům. Představovala si, jak se potom navléknou do županu a společně si budou pročítat zajímavé články. Potěšilo ji, když se nejdřív lačně vrhl na ni. Nedělní příloha a sklenka pomerančové šťávy zůstaly bez povšimnutí. Byl k ní neobyčejně něžný. Dlouho mluvili o doktoru Garnetovi, ale pak se pohroužil do sebe.

„Promiň, Jane. Pořád se z toho nemůžu vzpamatovat. Když si vzpomenu, jak se Yablonska rozohnila. Dávala si záležet, aby ji slyšeli všichni v okruhu dvou kilometrů. Je to nějaký divný… Proč se vůbec Garnet stará o jednotku paliativní péče a o morfium? No… každopádně mu to pěkně zavařila," vrátil se k tématu, které už probrali.

„Jo. Dost to přehnala. Nejspíš chtěla, aby si celá nemocnice špitala, jak předávkoval pacientku. A že jí to vyšlo!“ ucedila vztekle a posypala vejce strouhaným sýrem. „Proč ho tak hbitě osočila? Co asi tutlá?“

„Zřejmě nic. Jednoduše se chtěla vyhnout nepříjemnostem.“

„Takhle mu vrazit kudlu do zad. Že s tím předávkováním nemá pravdu?!“

Vyskočil, našel šuplík s příbory, vytáhl dva nože a dvě vidličky a položil je na stůl. „Jasně že ne. Obávám se ale, že mu to nebude nic platný. Je totiž moc dobrej doktor.“

Rozuměla mu. V Nemocnici svatého Pavla mezi sebou soupeřily dva tábory. Kritériem příslušnosti k té či oné skupině byl názor na profesní kvality doktora Garneta. Zatímco jedni lékařovi zasloužený úspěch přáli, druzí – a těch bylo mnohem víc – mu nemohli přijít na jméno. Ale lékař na jejich mínění nedbal. Naopak. Nelítostně pranýřoval všechny, kteří svou lhostejností ohrožovali pacientovo zdraví. A ti se teď pravděpodobně postaví za Yablonskou.

„Můžeš pro něj něco udělat?“ zeptala se.

Z poličky sundal dva hrnky a ze starobylé konvice, kterou si Jane přivezla z Grand Forks, nalil horký nápoj. „A co?“

„Nevím. Co kdybys poukázal na fakt, že by ta žena stejně zemřela?“

Zasedli k snídani a Jane si s radostí uvědomila, jak se u ní Thomas zabydluje. A to měla strachu plné kalhoty!

Všechny jejich plány na záchranu doktora Gameta bohužel ztroskotaly.

Vybavila si dobu, kdy do nemocnice nastoupila. Její nový šéf jí tehdy řekl, že práce na oddělení urgentních příjmů si vyžaduje pevnou ruku a nervy jako lana. Prvním rokem se prokousávala těžce. Kolikrát si na ta slova vzpomněla! Ale všechna úskalí postupně zvládla a Garnet na ni byl právem hrdý. Pod jeho ochranitelskými křídly v ní rostla láska k urgentní medicíně a touha přiblížit se dokonalosti. Časem svého nadřízeného vnímala skoro jako otce.

„Takže tě nic nenapadá?“ chtěla vědět. Pyšně sledovala, jak hladově polyká snídani. „Koneckonců… na jednotce paliativní péče měli takových případů víc.“

Ruka s vidličkou ustrnula těsně před rty. „Jak to myslíš?“

„Nebylo to poprvé, co k někomu volali resuscitační tým v noci.“

„Takže?“

„Takže se může jednat o běžnou záležitost.“

„O běžnou záležitost?“

„Jo. Lidé prostě někdy umřou dřív, než mají. A mimochodem… neresuscitovalo se tam v poslední době nějak moc často?“

„Já to nepočítám. Noc co noc lítám po špitále a žehlím průšvih nějakého zelenáče. Na tohle mi opravdu nezbývá čas.“

„Jasně. Ale mně připadá, že toho přibývá.“

„Z čeho tak soudíš?“

„Prostě to vím. Vždycky mě bodne u srdce… takový rozruch…, i když se mě to přímo netýká… Pokaždé mi prolítne hlavou, kdo z doktorů nesebral odvahu a nevysvětlil tomu nešťastníkovi, že je lepší zemřít v klidu. Chápeš?“

Přikývl, sousto stále napíchnuté na vidličce. „Snad bych přece mohl…“

„Fakt? A co?“

„Nejdříve si něco ověřím.“ Nezbedně na ni mrkl a konečně vložil do úst kousek šunky.

„Thomasi!“ vypískla a odložila příbor. Jídla se skoro netkla. „Copak přede mnou tajíš?“ Líbilo se jí, když s ní laškoval. Věděl, jak to v životě chodí, a vždycky se k němu donesla nějaká peprná zpráva z nemocničního zákulisí.

Sklouzla ze židle, rozhalila si župan a posadila se mu na klín.

„A teď vyklop všechno, co víš,“ pobídla ho a ovinula mu paže kolem krku.

Neodolatelně se zazubil. „Nemůžeš na mě tak hrr. Nějaké fámy by teď Garnetovi neprospěly.“

„Fámy?“

„Hm.“

„A o čem?“

„O jednotce paliativní péče.“

Přemohla ji zvědavost smíšená s pocitem viny. Ten se dostavil vždy, když si s chutí vyslechla, kdo s kým spal, kdo měl jaký malér a kdo koho sexuálně obtěžoval. Novinky hodné bulvárního tisku ji pokaždé vyvedly z míry, ale zároveň v ní utvrdily přesvědčení, že ona vede spořádaný život a své soukromí si ohlídá.

Objal ji, natáhl se po krajíčku chleba a vytřel jím z talíře zbytky cibule, zelených papriček a šunky.

„Tys něco slyšel?“ Lichotila jí jeho důvěra k ní.

„Viděl.“

Nacpal si plná ústa a nevzrušeně žvýkal. Věděl, jak její dychtivost přivést do bodu varu.

„Thomasi!“

„Dobrá, dobrá,“ chlácholil ji. „Netuším, jestli se teď resuscituje víc…, ale bezpečně vím, že dneska mě k mrtvole nevolali poprvé. A jak to vypadá u tebe?“

„Občas,“ pohodila rameny. „Proč?“

„Mrknu ještě do záznamů, ale… mám dojem, že většinou se to děje k ránu, jako dneska. Vysvětlení je nasnadě: sestry objeví mrtvé těsně před koncem služby. Jinými slovy, během celé noci nechají pacienty svému osudu. Nejspíš proto se Yablonska tak vehementně snažila odvrátit pozornost od svýho oddělení. A doplatil na to Garnet, bohužel.“

„Naznačuješ, že…“

„Pssst,“ položil si ukazovák na rty a pak chvatně dojedl. Potom jí pod županem pohladil boky a v očích mu šibalsky zajiskřilo.

Měkce ho políbila.

„Třeba jde opravdu *o běžnou záležitost*, jak to nazýváš,“ pokračoval a dlaněmi jí přejížděl po zádech. „Sestry na paliativní péči se flákají. V tom je zakopanej pes. O Garneta tady vůbec neběží.“

„Takhle to řekni,“ navrhla a rty se vpila do jeho úst.

„Kdy jste podaly prvních deset miligramů morfia?“ mávl k tělu přikrytému prostěradlem. Trval na tom, aby Yablonska na jeho

dotazy odpovídala přímo v pokoji zesnulé. Snad doufal, že tak ji přiměje k pravdomluvnosti. Peter Wyatt odchvátal do laboratoře, aby se ubezpečil, že laboranti sloužící o víkendu provedou analýzu hladiny morfia v krvi mrtvé s náležitou pečlivostí.

„Hodinu po midazolamu, jak jste nařídil…“

„Já jsem *nařídil*, že morfium dostane ve chvíli, kdy midazolam přestane působit. Tedy *přibližně* za hodinu.“

Yablonska si unaveně přiložila prsty ke spánkům a pustila se do jemné masáže. Pokud její rukavice přišly do kontaktu s kontaminovaným materiálem, mohla se nakazit. Earl mlčel. Podobných automaticky vykonávaných pohybů by v nemocnici napočítal stovky denně. Ale kdesi v podvědomí ho zachvátila panika: boj s chorobou zvanou SARS prohráli. Od svatého Pavla ji nevykážou nikdy.

„Tak jsem to myslela,“ odtušila Yablonska. „Paní Matthewsová dostala morfium přesně v okamžiku, kdy se začala probírat.“

„V jednadvacet nula nula, podle údajů v chorobopisu. Pozoruhodné. Pacientka se *začala probírat* na minutu přesně v devět hodin.“

„Podsouváte mi snad…“

„Vřele vám doporučuji, abyste mi ohledně dnešní noci poskytla co nejpodrobnější informace. Ve vlastním zájmu. Takže kdy dostala morfium?“

Stiskla rty a dlouze vydechla. „Asi tak deset minut po deváté.“

„A dál?“

„Prosím?“

„Kontrolovala jste ji?“

„Ano! Opakovaně. Z té vyšší dávky jsem měla strach. A jelikož jste jejího manžela poslal domů, dohlížela jsem na ni já.“ S odchodem pana Matthewse zjevně nesouhlasila. Patrně proto, že jí přibylo povinností.

„A?“

„Byla stabilizovaná.“

„Dýchala normálně?“

„Ano, je to uvedeno v kartě.“

V tomto bodě se poznámky sester pracujících v noci vzácně shodovaly. V kolonce dechová frekvence stála vždy cifra 16. To je o polovinu méně než u dospělého člověka v bdělém stavu, byť u většiny lidí klesne počet vdechů a výdechů ve spánku na dvanáct za minutu. Když zdravotníci viděli, že pacient dýchá bez obtíží, s počítáním se prostě neobtěžovali.

„Pokaždé šestnáctkrát za minutu?“ ztišil Earl hlas. „Čím si to vysvětlujete?“

Zrudla, ale nepromluvila. Dobře věděla, kam Garnet míří.

„Tak či onak,“ pokračoval lékař, „pohyby hrudníku byly dostatečně zřetelné a nic nenasvědčovalo tomu, že by morfium ovlivnilo dýchání. Je to tak?“

„Ano.“

Znovu nahlédl do zápisu. „Druhou injekci dostala v jednu.“

Polkla a potom přikývla.

„To se zase probudila přesně v celou hodinu? Ta dáma musela mít v hlavě budík.“

Kůže kolem očí se jí napjala. Pohledem by ho nejraději přišpendlila ke zdi.

„No tak tedy… Morfium přestalo působit někdy kolem půlnoci, když to chcete slyšet,“ zavrčela. „Jenomže to jsem měla k ruce všehovšudy tři sestry – úsporná opatření, víte? A měly jsme co dělat s ostatními pacienty, kterým jste *taky* upravil medikaci. A u nich skutečně hrozilo selhání základních životních funkcí.“ *Kvůli těm injekcím, co jste jim předepsal,* dodala málem.

„Jinými slovy, paní Matthewsová zase zbytečně trpěla. Kdy jste si na ni konečně našly čas?“

Sípavě vtáhla vzduch. „O půl druhé,“ pronesla pevně hlasem, jenž odmítal sebemenší pochybení.

„Ale vitální funkce se nezhoršily, přestože první dávka byla silnější. Mám pravdu?“

„Ano. A čistě pro vaši informaci: paní Matthewsová znovu usnula. Připadalo mi, že další injekci zatím nepotřebuje… Ale když vám tolik záleželo na tom, aby se pacienti netrápili…, a když ještě

necelou půlhodinu předtím tak naříkala…“ Artikulovala pečlivě, jako by svědomitá výslovnost mohla odčinit nedostatek citu.

Zdálo se však, že nelže. „A kdy jste se na ni přišla podívat potom?“ Zatvářila se, jako by měla každou chvíli zkolabovat. „Takže si tipnu,“ oznámil a v předtuše nejhoršího se mu stáhly vnitřnosti.

Zimomřivě se zachvěla a celá se schoulila do sebe. Earlovi před očima zestárla o deset let.

„Ráno. V šest hodin,“ zaskuhrala přiškrceně.

Sotva se uchýlil do pracovny, aby si promyslel další postup, vyrušil ho telefon. „Musím tě varovat, Earle,“ ozvala se vedoucí laboratoře, Jenny Fraserová. „Zastavil se u nás Wyatt. A mým lidem v jednom kuse koukal pod prsty, když analyzovali ten vzorek. Slyšela jsem, co se stalo. A měl bys vědět…“

Připravil se na zlou zprávu.

Jenny Fraserová si potrpěla na luxus. Perlami se zdobila i v zaměstnání, když pracovala se vzorky lidských tekutin a tkání. V nemocnici však byla všeobecně známá i pro jinou vlastnost: nepříznivé novinky sdělovala s šetrností rovnající se útoku žraloka.

„Za příčinu smrti bude označeno předávkování morfiem. Ledaže by nějaké zásadní překvapení přinesla pitva…“ S kolegy mluvila jako se studenty: zřetelně, pomalu kladla slovo za slovem. „Měla dvakrát vyšší hodnoty, než odpovídá terapeutické dávce.“

„No nazdar.“

„V tvůj prospěch hovoří skutečnost, že všechny předchozí testy ukázaly normální funkci jater a ledvin. Větší množství morfia jí tedy teoreticky nemělo uškodit. Nikdo ti nemůže nic vyčítat…“

To Earl věděl. Pacientčinu kartu si samozřejmě prostudoval, než přikázal zvýšit dávku. Odpovědi na otázky, které se mu honily hlavou, ale Jenny neznala. Proč první dávka Matthewsové neublížila a proč po druhé zemřela? Jak je možné, že v jednu hodinu ještě křičela bolestí, ale o půl druhé, aniž dostala další injekci, klidně spala?

„Díky, Jenny,“ hlesl, když si vyslechl celou laboratorní zprávu. Položil sluchátko a zahloubal se. Myšlenky se rozbíhaly všemi směry a všude narážely na znepokojivé skutečnosti.

Znovu se natáhl pro telefon, vytočil číslo ústředny a požádal, aby ho spojili s hlavní sestrou. Louise Quintová obětovala službě u svatého Pavla většinu života a o zákulisí nemocniční politiky si nedělala iluze. Stejně jako Earl.

„Earle!“ vyrazila ze sebe nadšeně. „Tak se zase ukázalo, že s dobrákem každej zamete. Prý máš pořádnej průšvih.“

„Vypadá to tak.“

„A co bys rád?“

„Mám podezření, že Elizabeth Matthewsová dostala jednu dávku morfia dvakrát.“

„Cože?“

„Slyšelas dobře.“

„Proč si to myslíš?“

„První dávka přestala působit po půlnoci. Pacientka se vzbudila a plakala bolestí. Její manžel tvrdí, že v takovém stavu nikdy znovu neusnula. Přesto kolem jedné nářek ustal. Monica Yablonska se na ni zašla podívat o půl druhé, a to už Matthewsová spala.“

„A z toho vyplývá?“

„Personál měl v noci plné ruce práce, zejména v inkriminovanou dobu. Předpokládám, že pacientka dostala morfium… někdy mezi půlnocí a jednou. Sestra to ale nezapsala a navíc se zapomněla zmínit nadřízené. A o půl druhé, když se Yablonska konečně uvolnila, píchla Matthewsové další dávku. Teď jedna druhou kryje.“

„Ježiši, to je nějaký divoký,“ poznamenala, ale Earlovu teorii nezavrhla zcela. „Vydrž u telefonu. Za chvíli se ozvu.“

„V nemocnici nechybí jediná ampule morfia. Ta sestra by musela čerpat z vlastních zdrojů,“ hlásila o hodinu později odměřeně. Záležitost zřejmě považovala za uzavřenou.

Léky se na každém oddělení ukládaly do uzamčené skříňky. Její obsah se kontroloval na začátku i na konci služby a veškerý použitý materiál byl pečlivě evidován. Nejednalo se sice o naprosto

spolehlivý systém, jeho zneužití by ale bezesporu vyžadovalo předchozí přípravu.

„Třeba ji tam mezitím vrátila," snažil se ji Earl získat pro svou domněnku. Potřebuje si naklonit co nejvíce rozumných lidí, kteří ho v případném boji proti Wyattovi podpoří.

„To by musela vzít fofrem. A kde by tak nahonem sehnala další ampuli? Jedině odjinud…, ale to už jsem ti říkala. Kdepak, Earle, z tohoto mraku nevyždímáš ani kapku."

Anebo ji ukradla už dřív, pomyslel si. Ale tak závažné obvinění bez důkazu vznést nemohl.

„Earle, kvůli tobě bych šla dokonce i proti svým holkám, kdybys byl v právu," ujišťovala Quintová. Za *svoje holky*, z nichž dobré polovině táhlo na šedesát, se při každé příležitosti bila jako lev. Mnohé se znaly od mládí a plynoucí čas se zřejmě rozhodly nebrat na vědomí.

„Takováhle nehorázná tvrzení nevypouštěj laskavě z pusy," varovala ho.

„Tak se nezlob, že jsem tě obtěžoval, Lou." Zavěsil a zmalomyslněl.

Zbývá jen čekat na výsledek pitvy. Jako zástupce pro lékařské záležitosti může nařídit, aby se tělo Elizabeth Matthewsové dostalo na stůl patologa přednostně. Ovšem určit příčinu smrti na základě buněčné analýzy je zdlouhavé. A to uspíšit nemůže. Následující týden si projde peklem.

A potom?

Pitevní protokol možná vyjeví to, co všichni tuší už teď: Elizabeth Matthewsová zemřela na otravu morfiem. A Wyatt začne chřestit zbraněmi.

Teď ho však trápilo něco důležitějšího: na smrt Elizabeth Matthewsové se někdo řádně připravil.

Neděle 6. července, 23 hodin 52 minut
Nemocnice svatého Pavla, jednotka paliativní péče

Saidie Locková prožila krásný den.

Ten galantní pan doktor Garnet jí zařídil, aby si pár hodin odpočinula na střešní zahradě. Nastavila tvář a vnímala osvěžující vánek. Roušku si ale sundat nemohla. Pan doktor jí vysvětlil, že brzy sem přijdou i jiní pacienti, a proto je zapotřebí úzkostlivě dodržovat hygienická opatření. Ale jinak se poměla královsky. Připadalo jí, že se zase octla v Lackawanně a že pozoruje Donnyho, jak si hraje v parku. K večeru jí společnost dělali špačci. V betonové džungli si vyhlédli ostrůvek umělé zeleně a vesele cvrlikali jakousi písničku.

A teď z toho všeho nemohla spát. Zvuky noční nemocnice ji děsily. Z klimatizace se valil studený vzduch a ona se nemohla zbavit pocitu, že jí po hlavě crčí ledová voda. Rušily ji kroky na chodbě. Příbuzní se chodili loučit se svými blízkými. Děkovala bohu, že Donny ji uvidí, když bude ještě silná. Sednou si na tu střešní zahradu a budou si vykládat. O tom, kolik legrace si užili, když byl malý, jak si jeho otec splnil dávný sen a plný nadšení a energie začal provozovat nejbáječnější restauraci ve městě – Lucky Locke.

Natáhla se na noční stolek, nahmatala umělohmotný kalíšek s vodou a svlažila si rty.

Těšila se, až Donnymu ještě jednou vylíčí, jakou by z něho měl otec radost.

Jinak si ho ve vzpomínkách uchová jako uštvaného mrzouta, který se posledních dvacet let života dřel osmnáct hodin denně v neprosperujícím zaplivaném lokále.

Znovu usrkla.

Bude s ním mluvit otevřeně. Její syn musí pochopit, jak by si otec vážil všeho, co dokázal. A restauraci pojmenoval Lucky Locke II. To od něho bylo moc hezké.

Napila se.

Když ji nemoc ještě tolik neomezovala, navštívila několikrát Havajské ostrovy. Donny má nádhernou restauraci! Kolem rostly

palmy. A v názvu té ulice byla samá K, jako ostatně ve všech havajských slovech. Teď už se tam nepodívá…

Ve dveřích se objevila temná silueta.

Vztyčila se.

„Jste vzhůru, Saidie?“ ozval se známý hlas.

„Á, Jimmy. Dneska jste si dal načas.“ Věděl, že Saidie trpí nespavostí, a nikdy neopomněl zkontrolovat, zda přece jen neusnula.

Přistoupil k ní a jako vždy si sedl na kraj postele. Vypadal vyčerpaně. „Zase dumáte o Donnym?“

Usmála se. Pokaždé to uhodl. „Stýská se mi po něm. Doufám, že dorazí, dokud ještě… než…“ Kývla k chodbě, kde se šouraly kroky posledních návštěvníků. Hygienická opatření se vztahovala i na ně. Mluvili tlumeně, jako na pohřbu.

Položil jí ruku na rameno a pronesl pár konejšivých slov. Ale duchem byl jinde.

„A jak se vlastně daří vám?“

„Mně? Děkuju za optání. Vede se mi dobře…, ale ten včerejší závod mi dal pěkně zabrat. Říkal jsem vám už, že *Andělé záchranáři* vyhráli?“

„Jistě.“

„Ano? A kdy?“

„No přece včera večer.“

„Opravdu? Tak to se omlouvám. Přestává mi sloužit paměť…, a navíc se začínám chvástat. A pýcha předchází pád…“

„Jde ovšem taky o to, nač jste pyšný. Nemocnici jste přece vydělal peníze. Tak proč byste se nemohl maličko pochlubit?“ Proti jejímu očekávání se nezasmál. „A ten pan doktor Garnet… Pamatujete si, jak jsem vám vykládala, že mě přišel navštívit?“ zkusila to z jiného soudku.

„Hm.“

„Výjimečný člověk. Dneska jsem díky němu proseděla celé hodiny na střešní zahradě. Vypadal tak sklesle jako vy, a přesto se obtěžoval… Řekla jsem mu, že si ho moc vážíte. Chtěla jsem ho krapet potěšit… A myslím, že jsem uspěla. Snad mi to nebudete zazlívat.“ Přála si, aby se Jimmy rozveselil a na chvíli pustil starosti

z hlavy. Ale kněz jen nervózně poposedl. Ve světle dopadajícím z chodby vypadala jeho jindy mladá pleť unaveně.

Nejspíš má za sebou náročný den, usoudila, když se rozloučili.

Probudil ji povědomý shon na chodbě. Projel jí strach.

Zase se někdo nestihl připravit na smrt.

Chtěla ještě jednou spatřit Donnyho, a přesto dala souhlas, aby ji neresuscitovali. Čeho by dosáhla? Umírala by pak dvakrát… nebo víckrát. Jednou to stačí.

Ležela, doléhaly k ní rány defibrilátoru, hlasy lékařů a sester a… nic. Nestávalo se často, že vyběhli z oddělení, před sebou vozík s živoucí mrtvolou napojenou na ventilátor – jaká hrůza – a propíchanou hadičkami. Většinou odcházeli beze slova. A ticho prorazily až vzlyky příbuzných, byli-li nějací. Ty potom – sunoucí se procesí duchů, připadalo jí – personál odvedl. A nakonec odvezli nebožtíka.

Představa, že skončí v mrazicím boxu, vedle ostatních mrtvol, ji děsila.

Otočila se k oknu. Na východním obzoru se objevil pás šedivého světla. Sáhla na noční stolek a podala si kalendář. Zanesla do něj křížek a pomodlila se.

7

Pondělí 7. července, 12 hodin 35 minut
Nemocnice svatého Pavla, střešní zahrada

Hovím si v křesílku a nastavuji tvář polednímu slunci. Ale strach mě svírá i teď. Nemám ani vteřinu pro sebe. Musím hrát svou roli. Někdy se mi podaří vymanit se. Když se ráno probudím, vychutnávám si prchavé okamžiky míru, náležící do doby před zabitím. A potom na mě dopadne břímě mého tajemství. Nikdy před ním neuniknu, nikdy se neosvobodím. *Musím hrát svou roli.* Jen tak můžu přežít.

Jenomže teď se na scéně objevil Garnet.

Nesnáší, jako všichni dobří doktoři, šlendrián. Jakmile zavětří problém – špatně stanovenou diagnózu, nevhodně zvolenou léčebnou metodu či chybný laboratorní výsledek, je zle. Za všechny prohřešky cítí osobní odpovědnost. Jako by zradil pacienty, kteří se mu svěřili do péče. Pořád zdůrazňuje, jaké škody na zdraví může napáchat jediné přehlédnutí. Jeho móresy mi nevadily. Dokud nezačal expandovat na jiná oddělení.

Hrůza z polapení mě rozežírá jako rakovina. Po milionté žasnu nad svou tehdejší naivitou. Jak mě mohlo napadnout, že všechny přechytračím?!

Tehdy se nedalo nic jiného dělat. Teď ovládám své myšlenky a city, dokážu se vtělit do toho, kým chci být. Snadno se oprostím od její bolesti. Bohužel to přišlo příliš pozdě. Stihla mi vlít do žil všechnu nenávist, kterou cítila. Její nenávist se tak stala mou nenávistí. Těmi zavražděnými se nezabývám. Své skutky popírám. Nepřipouštím si je. Proto se pohybuji nenápadně jako duch, kterého nemůže nikdo spatřit. *Nemyslím, tedy nejsem,* parafrázuji filozofa. Ještě nedávno se zdálo, že kdyby se Garnet nebo někdo jiný dovtípil,

že se v nemocnici činí vrah, nehrozilo by mi žádné nebezpečí. Honil by se totiž za někým, kdo neexistuje.

Mám na sobě ochranný oděv, je mi teplo, a přesto cítím plíživý chlad. Kůže se mi rosí lepkavým potem.

Sakra! Tohle nemělo nikdy začít. Nebo to mělo hned skončit. Jenomže u té Algreavové mi tak přálo štěstí… Všechno šlo jako po másle. Její smrt nikoho nepřekvapila. Nemám na vybranou: musím pokračovat. Hlavně si nesmím vpustit do vědomí myšlenky na možnou budoucnost – doživotí ve vězeňské cele nebo v horším případě poprava. Přivřenýma očima pozoruji Garneta, jak se uvelebil na sedačce. Náhle se prese mě převalí vlna nevole. Co se do všeho plete? Prý tady chce instalovat truhlíky s živými květinami! Proč mi tak leze na nervy? A čemu se vlastně divím? Dobrovolně na něho pohlížím skrz auru jeho morální dokonalosti. Slušnost a všechny ty krásné mravní hodnoty se pro mě staly přepychem, který už nikdy nesmím poznat. Proto mu závidím a zároveň ho nesnáším. Je mi hrozné vedro. Přesto zůstávám a rozhlížím se.

Na křesílku vedle okrasného keříku sedí vyzáblá pacientka. Kolem hlavy jí jako babí léto poletuje bělavé chmýří dřívějších vlasů. Tady je jí fajn, říkám si. Na zápěstí má připevněný červený štítek. Odmítá resuscitaci. Neobejde se bez kanyly. V důsledku chemoterapie či ozařování zřejmě nemůže pořádně jíst a pít. Přesto nevypadá sklíčeně. Občas s ní prohodí pár slov sestra nebo zřízenec.

Vyhovuje mi. Na ni a jí podobné se zaměřím. Na pacienty, kteří jsou dosud při smyslech, ale k nimž sestry nebudou volat resuscitační tým, až je najdou. Teď musím usmrtit všechny. Nemůžu riskovat, že někdo z nich bude zase žvanit. Mohlo by na mě padnout podezření. Těch zkazek o klinické smrti začíná být nějak nebezpečně mnoho… Nad tím, že zemřeli příliš brzo, se přirozeně nikdo nepozastaví. Prostě to neodhadli. A personál nakonec bude rád, že se uvolnilo pár lůžek.

Nespouštím z ní zrak.

Z útržku rozhovoru zjišťuju, že se jmenuje Saidie.

Potřebuju jich aspoň deset. Pár zdařilých nahrávek už mám. Ano, deset by mělo stačit. A pak vyrobím nezvratný důkaz. Ale nebezpečí

se stupňuje. Netuším, kdo se to v pátek v noci potuloval po paliativní péči. Pravděpodobně se ukáže znovu. A navíc ten Garnet! To je největší překážka. Teď tam bude pečený vařený.

Takže co podniknu?

Nad smrtí pacienta z paliativní péče zatím každý mávl rukou. Lékař prakticky nikdy nenařídil pitvu a příbuzní, i když by si to nepřiznali, byli rádi, že jejich blízký už nestrádá. Zkrátka a dobře – ideální pole působnosti.

Ale mohlo by to tak zůstat! Navzdory Garnetovi a všem těm řečem o auditu. Vždyť nový zástupce pro lékařské záležitosti si pěkně zkomplikoval situaci. A já z toho můžu šikovně profitovat.

A kdyby to nevyšlo…

Zrak mi padne na Gracetonovou. Odpočívá na rozkládacím lehátku. Pod ochranným pláštěm se vzdouvá těhotné břicho.

Možná budu muset zajít až takhle daleko. Ale zabralo by to! Osobní tragédie – a Garnet dá pokoj.

Rána bolestné vzpomínky se nezacelila ani po letech. Svět se mi navždy zhroutil. Ano, mám plné právo na odplatu. A smím se uchýlit k jakýmkoli metodám.

Bude to vypadat jako nešťastná náhoda. Vždyť ani v dnešní době není gravidita bez rizika.

13 hodin 7 minut

Všechno v pořádku, konstatoval s potěšením Earl, když dokončil obhlídku oddělení.

Lehátka na chodbě, připravená pro příležitostný nápor pacientů, byla prázdná. V sesterně si Jane listovala v časopise.

„Konečně trochu klidu, co?“ zahlaholil lékař.

„Však bylo načase, ne?“

Vzhlédla a znovu se zabrala do textu o předčasné tvorbě vrásek. Opodál stál Thomas s ostatními praktikanty. Jako každý správný pedagog využil chviličky volna a mladší kolegy bombardoval sprškou záludných otázek.

Earl počkal na vhodný okamžik a pak ho gestem přivolal k sobě. „Budu teď na patologii… Mají tam případ, který nechci propásnout," sdělil polohlasně.

Thomas zbystřil. „Jedná se o paní Matthewsovou?"

Earl přikývl. „V záznamech jsem se dočetl, že k ní volali vás. Takže pokud nemáte zrovna pilno, můžete jít se mnou."

„Děkuji, pane doktore… Ale tihle," kývl hlavou k praktikantům, kteří se dohadovali o správné technice vyšetřování pánve, „se na škole moc nepředřeli, a tak máme co dohánět." Zasmál se a potom se nejistě rozhlédl.

Earl udělal mimoděk totéž.

„Rád bych vám něco pověděl. Týká se to jednotky paliativní péče," vydechl Thomas a poukázal na fakt, že resuscitační tým volají většinou brzy ráno. Přítomnost Jane Simmonsové mu zřejmě nevadila.

Earl se netvářil překvapeně. V tomto ohledu nemohli jít příkladem skoro na žádném oddělení. Pracovní morálka v noci zkrátka vázla a skutečnost, že pacient zemřel, zjistili často až po několika hodinách. Někdy se dokonce stážisté o ranních vizitách vyjadřovali s nádechem morbidního humoru jako o ohledávání zesnulých. Earla však Thomasův zájem potěšil. Poděkoval a zamířil na patologii.

Jakmile prošel dveřmi s nápisem *vstup zakázán*, zakvílela mu do ucha pila na řezání kostí. Len Gardner působil i v několika vrstvách ochranného oblečení drobně.

„Ahoj, Earle," vzhlédl a pozdravil nevzrušeně, jako by měl s kolegou jít na oběd. „Chtěl jsem se na to mrknout sám." Na pitevním stole leželo rozpárané tělo Elizabeth Matthewsové.

Gardner byl jeden z nejlepších patologů v Buffalu. Politikařením a administrativou se zabývat nehodlal a nabídky na vedoucí funkce vytrvale odmítal. Těch postupně ubývalo, až přestaly přicházet úplně. A nebylo divu. V pitevně nemilosrdně rozkrýval důsledky diagnostických omylů či chybně vedené léčby. A příslušného kolegu si pěkně podal. Earl ho však podezíral, že v nepopulární pozici setrvává záměrně. Měl si z něho vzít příklad a nehrnout se výš.

Nikdo si přece nepřeje, aby mu šéfoval člověk zasvěcený do tajemství, která nemají nikdy vyplout na povrch.

„Díky. Těší mě, že ses toho ujal," odpověděl upřímně. Věděl, že Len bude jednat na rovinu.

Patolog kývl a pokračoval v práci.

Earl se opřel o lavici, na níž byly seřazeny nádoby do půli naplněné formaldehydem. Do nich Len ponoří orgány Elizabeth Matthewsové.

Přes roušku pronikly jedovaté výpary, které nepohltila ševelící digestoř, a šimraly v nose a krku. O kousek dál byly připraveny zkumavky: na krev, moč, obsah žaludku a mozkomíšní mok. Ty pocestují do biochemické laboratoře.

Earl se zahleděl do mrtvé tváře. V záři světla pitevního stolu vypadala jako z vosku. Rád by konstatoval, že paní Matthewsová zemřela pokojně. Vtom si ale připomněl obličej zohyzděný bolestnou grimasou a nelidsky vřeštící rty roztažené do zrůdného šklebu.

14 hodin 30 minut

Jane nezaznamenala žádné varovné příznaky.

Útroby se jí začaly zmítat v křečích divokého tance a sotva doběhla na toaletu. Celý oběd skončil v záchodové míse. Žaludek protestoval tak vehementně, až ji napadlo, že vyčerpáním omdlí.

Pak se jí ulevilo.

Co to má znamenat? říkala si. Pro jistotu počkala ještě pár minut. A hlavou jí bleskla šílená myšlenka. Ne, asi jsem se přecpala toho tuňákového salátu, přesvědčovala se.

Pak spláchla a vrátila se do sesterny.

15 hodin 35 minut

Jednotky intenzivní péče a kasina se moc neliší, nechával se s oblibou slyšet Earl. *Jelikož nikde nejsou okna, nevíte, jestli se na*

nebi vyloupl měsíc, nebo jestli pálí slunce. A kolem dokola světélkují displeje a ukazují, kdo vyhrál a kdo přišel o všechno. S *konečnou platností.*

S béžovou složkou plnou papírů kráčel mdle osvětlenou místností. Po stranách byly boxy s rozhrnutými závěsy. V každém ležel pacient v kritickém stavu, jehož životní funkce udržovaly přístroje. Jakmile se však dostaly ke slovu Stewartovy fantastické schopnosti, děly se zázraky. Aspoň to tak vypadalo. Někteří brblali pod fousy, že šéf intenzivní péče si hraje na boha. Kdyby se však sami měli octnout blíž smrti než životu, platili by zlatem, aby je ošetřoval právě on.

Že kolegovo srdce hoří pro urgentní medicínu, poznal Earl během společné praxe v newyorské Městské nemocnici. Stewart si zvolil semináře zaměřené jak na výzkum, tak na praktické využití teoretických poznatků. Se skupinou stejně nadšených mladíků sledoval na jednotce intenzivní péče účinky nových léků. Po promoci přijal místo na univerzitě i v nemocnici a vypracoval se na mimořádně schopného odborníka. V roce 1989 se však zčistajasna obrátil na Earla s dotazem, zda by se pro něj nenašlo uplatnění v Nemocnici svatého Pavla. Spolužák neváhal ani okamžik. Výběrové komisi předložil oslnivé doporučující materiály, včetně seznamu publikací, a druhý den mohl Deloram nastoupit.

Nikdy však nepochopil, proč se člověk toužící po uznání velkého světa zahrabává někde v Buffalu.

„To víš, kvůli čistějšímu vzduchu," odbyl ho kdysi Stewart.

Earl přistoupil ke čtyřem proskleným kabinám s uzavřenou cirkulací. Byly určeny pro pacienty se závažnou kapénkovou infekcí. Potřeboval-li někdo z personálu vejít, vzduch proudil pouze dovnitř, nikoli ven. Mělo se tak předejít šíření nákazy.

Ještě před třemi měsíci byly většinou prázdné. Nyní v každé ležel člověk postižený nemocí SARS.

V první se činili zdravotníci v ochranném oblečení připomínajícím skafandr. Bojovali o život svalnatého muže, jenž nedávno sám zachraňoval jiné. Teddy Burns pracoval přes dvacet let jako obsluha dýchacího přístroje. Sotva před pár týdny si s Earlem

přizvukovali, že se snad vyspí až v hrobě, a dohadovali se, kdo má větší kruhy pod očima.

„Oba si holt myslíme, že bez nás by se zbořil svět," prohodil Teddy a spěchal za svou prací.

A teď bezmocně těkal zrakem po maskovaných tvářích svých kolegů. Podíval se na Earla. Jejich pohledy se střetly. Teddy se zamračil, jako by ho potupilo, že se octl v situaci lidí, kterým pomáhal.

Earla zamrazilo. Rozevřel dlaň a přiložil ji na sklo. Doufal, že gesto si nemocný vyloží jako výraz podpory. Teddy se však znechuceně odvrátil.

Mezi levá žebra mu Stewart zručně zavedl průsvitnou umělohmotnou rourku. Okamžitě se naplnila zpěněnou růžovou tekutinou. Virus napadl plíce.

Letmý pohled na laboratorní výsledky prozradil, že jsou poškozená játra, ledviny a svalová tkáň.

Došlo k multiorgánovému selhání. Earlovi se mihla hlavou vzpomínka na dva dorůstající chlapce, které mu Teddy jednou pyšně představil.

Po chvíli se objevil Stewart. Vrchní vrstvu kontaminovaného oděvu si stáhl ještě v kabině. A venku se hned ustrojil znovu. Sotva vyšel, natáhl si další vrstvu ochranného pláště, rukavice a roušku.

Lze vůbec zamezit epidemii? napadlo Earla.

První případy byly hlášeny z Toronta. Zaměstnanci oddělení urgentních příjmů a jednotky intenzivní péče onemocněli i přes veškerá hygienická opatření. Ukázalo se však, že lékaři či sestry si nedbale nasazují roušky nebo se prsty v rukavici dotýkají holé kůže. Tehdy se Stewartem a Thomasem spekulovali, jak lépe ochránit zdravotníky a pacienty. Během patnácti minut identifikovali nejzřejmější prohřešky.

A pořád jsme neudělali dost. Teddy je toho důkazem, vyčítal si Earl.

„Jakou má naději?" zeptal se Stewarta.

Ten na něho pohlédl unavenýma očima, pokrčil rameny a natáhl se pro kartu. „Nevím."

„Doslechl ses, co na nás chystají na Úřadě pro kontrolu nemocí? Zaměstnanci urgentního příjmu a jednotek intenzivní péče prý budou muset nosit speciální oblek s kyslíkovou lahví pořád. Nejenom v přímém kontaktu s nakaženým.“

Earlovi se sevřelo srdce. Tahle vidina budila ze spánku zdravotníky v celé Americe.

Práci v tak odlidštěných podmínkách si nedovedl představit. Už roušky komunikaci s pacienty ztěžovaly. Ale mohl s nimi aspoň mluvit. Slyšeli jeho hlas. Jenže teď? Zjeví se před nimi v ustrojení hodném hlavního hrdiny vědecko-fantastického filmu a bude huhlat, jako by měl zvětšené nosní mandle. A umírající uvidí v posledním zákmitu života jakési vesmírné obludy.

„Stewarte,“ osmělil se po krátkém zaváhání. „Můžu tě požádat o laskavost?“

„Co je?“ zeptal se Deloram a dál zapisoval do karty.

„Jde o Elizabeth Matthewsovou.“

Stewart strnul.

„O Elizabeth Matthewsovou?“

„Jo. Len ji zrovna pitval. Přinesl jsem ti její materiály: zprávy z laboratoře, poznámky sester a resuscitačního týmu, včetně předpokládané doby smrti a tak dál,“ objasnil Earl a podával kolegovi objemnou složku.

„A co já s tím?“

„Chci, aby ses na to mrkl. Zajímalo by mě, jakou dávku morfia dostala, než zemřela.“ Ve farmakologii existují vzorce pro výpočet metabolických procesů snad všech látek. Lehčí úkol si pro Stewarta nemohl vymyslet.

„Moment… Ty se domníváš, že jí někdo podal vyšší dávku, než jsi indikoval?“

„Přesně tak.“

Deloramovy oči se podezíravě přimhouřily. „Proč si to nevypočítáš sám?“

„A Wyatt si okamžitě vyžádá posudek nezaujaté osoby. Měl bys vidět, jak prohání perka laborantům a patologům. Ležím mu v žaludku jako kámen… Pomůžeš mi?“

Zamračil se a pátravě si Earla prohlížel.

„Dobrá," svolil zdráhavě. „A kdo si myslíš… Naštval jsem tady totiž tolik lidí, že…"

Earl se pohotově svěřil se svou teorií.

„Fajn." Vrásky na čele se mu rázem vyhladily. Z Yablonské a spol. očividně obavy neměl. „Co když tě výsledek zklame?"

„Tak to bude na mně," uzavřel Earl a chystal se k odchodu. „Jo… mimochodem… ještě něco…" Deloram se zase zakabonil.

„Wyatt mě informoval, že někteří jeho pacienti popisovali prožitky z klinické smrti, a když tě sestry…"

„To byla habaďúra!"

„Habaďúra?"

Na čele mu vyrazily rudé skvrny. „Jo. U pacientů, s nimiž jsem mluvil, se o nic takového nejednalo."

„Nechápu…"

„Wyattovi jsem to už vysvětlil. Jakmile se mých výzkumů chytla média…, dopadá to takhle! Podstatnou roli hraje samozřejmě sugesce. A navíc… ti lidé jsou vystaveni účinku silných léků… Ty také mohou vyvolat velmi živé představy."

„Ale údajně jsi Wyatta obvinil…"

„Z ničeho jsem ho neobvinil," odsekl Deloram.

„A sestry tvrdí, že ses parádně rozkatil."

„Rozkatil? To snad ne. Ale… ztratil jsem spoustu času… kvůli takovým nesmyslům…"

Earl zpozorněl. Stewart neměl ve zvyku zlehčovat. „Kvůli jakým nesmyslům?"

„Vždyť jsem ti to už řekl! Nejednalo se o autentické prožitky. Věř mi. Mám zkušenosti."

Od člověka, který jako kulomet střílí jeden argument za druhým, by čekal víc.

„Podívej se…, já na tebe neútočím… Mě jenom zajímá, jestli se na Wyattově oddělení nekují nějaké pikle."

Deloramovy boltce nabyly sytě rudého odstínu. Nabral plné plíce vzduchu a pomalu vydechoval. Zmíněnou relaxační metodou se po léta snažil zkrotit svou vznětlivou povahu.

„Tak jo. Fakt jsem se trochu rozparádil. Myslel jsem si totiž, že Wyatt a sestry navedli pacienty proti mně…, že mě chtěli napálit.“

„Proč by to proboha živýho dělali?“

V jeho tmavých očích zaplál hněv. „Aby na mě hodili špínu! Na mě a na mou práci! Kdybych ten podfuk neprokoukl…“

Naklonil se k Earlovi a naléhavým šeptem si stěžoval: „… a nějaký detail použil v některém článku, Wyatt by šel s barvou ven, a mí odpůrci by byli na koni. Takhle jsem uvažoval.“

S ním už je opravdu amen, usoudil Earl. „A co by z toho Wyatt a sestry asi měli? A jak by přiměli pacienty ke spolupráci?“

Stewart se znovu nadechl. „No… nakonec jsem připustil, že v tomto bodě moje hypotéza pokulhává.“

Chvála bohu, ulevilo se Earlovi, když ve Stewartově myšlení postřehl aspoň náznak logiky.

Nezasvěcený člověk by Delorama považoval za paranoika. Ale Earl by nesouhlasil. Věděl, že Stewart si suverénně vyšlapuje deset kroků před ostatními. Že bystře hodnotí situaci a předvídá možné problémy. Bohužel nechápal, že v životě nemůže vždy uplatňovat stejná kritéria jako v urgentní medicíně. A čím se lišil od psychiatrického pacienta? S trochou sebezapření dokázal přiznat, že se zmýlil.

Takže konflikt s Wyattem se vyjasnil, soudil Earl, ale pořád nevím všechno.

„Podle čeho jsi poznal, že nešlo o autentické prožitky z klinické smrti?“ navázal obezřetně.

Stewart se kupodivu zklidnil. „Tak. Podle obecných známek. Všechno přece nemůžeš spočítat a změřit!“

To se tedy povedlo! Earl na okamžik zapochyboval o optimální funkčnosti svého sluchového orgánu. Tohle se mu pokouší namluvit Stewart, jenž by nejraději převáděl na čísla i lásku a nenávist?

Ve snaze udržet kolegu v mírumilovné náladě však námitku spolkl a opatrně uzavřel: „Myslíš si tedy, že Wyatt je čistý? Potřebuju znát tvůj názor.“

Deloram se nečekaně uvolnil, pohodlně si sedl a tázavě povytáhl husté obočí. Earl nabyl dojmu, že role se obrátily a za blázna je teď on.

„Uznávám jenom, že zneužít pacienty na paliativní péči v můj neprospěch by bylo vskutku problematické… To ovšem neznamená, že nepodkopává úsilí jiných vědců – i mimo svůj obor. Žárlí na každého, kdo se octne na výsluní… Protože on musel ze scény odejít.“ Pozvedl hlavu, jako by pózoval fotografovi, a dodal: „Sváří se v něm samé protiklady – jako ve mně.“

16 hodin

Vědci prostě nejsou normální.

Ať se zabývají sebepodivnější problematikou, žijí v přesvědčení, že společnost jejich přínos lidstvu nedokáže ocenit a že si všichni zaslouží Nobelovu cenu. Hádky, soudní pře, osočování z plagiátorství, krádeže nápadů, podvody, sebevraždy a vraždy – tolik emocí se skrývá v mozcích oddaných rozumu a objektivitě, rozjímal Earl cestou k výtahu.

Co jiného lze tedy od Stewarta čekat? Ještěže se u svatého Pavla tahanice takového ražení nerozmohly tolik jako jinde.

Věděl, že v mnoha nemocnicích se zástupci pro lékařské záležitosti minimálně polovinu pracovní doby zabývají údajnými urážkami, které padly na hlavu nafoukaných primadon. Teorie o Wyattovi a sestrách z jednotky paliativní péče stojí na vodě. Kdyby v ní však tušil jediné zrnko pravdy, důkladně by ji prošetřil. Stewart ale před ním beztak něco tají. To cítí v kostech.

Jízda do osmého poschodí zabrala plných pět minut. V každém patře šouravým krokem nastupovali a vystupovali pacienti se stojany s připevněnou kanylou. Halasně si notovali, jak dlouho čekali na ošetření a že sepíší stížnost. Earl jejich nářky zprvu ignoroval, pak si ovšem uvědomil, že ona *stížnost* nakonec doputuje k němu na stůl.

Monica Yablonska se viditelně lekla a začala si pohrávat s brýlemi.

„Paní Yablonska, rád bych vás požádal o ten seznam, který jste mi měla připravit. Šlo o pacienty, s nimiž doktor Deloram…“

„Ano,“ narovnala se jako voják. „Obávám se však, že vám moc neposlouží.“

„Jakto?“

Ucukla pohledem. „Jedná se pouze o pět pacientů.“

„To nevadí. Chci si s nimi promluvit.“

„To bohužel není možné.“

„Proč ne?“

„Tři zemřeli a dva jsou v komatu.“

16 hodin 25 minut

Jejich dokumentaci si Earl prostudoval přímo na oddělení. Dva si nepřáli resuscitaci a před smrtí se nacházeli v kritickém stavu. K třetí pacientce byl povolán resuscitační tým. Byla propuštěna na několik dní do domácího ošetřování a do nemocnice se vrátila minulý týden. Všichni byli nalezeni brzy ráno. *Pulz měli nehmatný a nedýchali*, jak stálo v kartě.

Z laboratorních výsledků zjistil, že u obou pacientů v bezvědomí došlo k metabolickému selhání, k jevu, který provází poslední fáze života onkologicky nemocných.

Záznamy vrátil Yablonské mlčky. Když si je pročítal, sledovala ho se vzrůstajícími obavami. Byla nervózní, jako když ji zpovídal ohledně smrti Elizabeth Matthewsové. Jen ať se potí, přál jí, pokud nemá čisté svědomí. A když nic netají ona, pak někdo z její bezprostřední blízkosti, napovídal mu instinkt.

„Pořiďte mi laskavě soupis jmen vašich kolegyň, kterým se ti pacienti svěřili.“

Polkla. „Budu potřebovat několik dní…“

„Stihnete to za dvacet čtyři hodin.“

Ve výtahu se záhadou zaobíral dál. Smrt obestřenou tajemstvím nemají lékaři v lásce. V pátek mluví Deloram s pěti pacienty…, a v pondělí není ani jeden z nich schopen komunikace. Náhoda? Možná, přesvědčoval se. Pacienti na oddělení pro nevyléčitelně nemocné přece umírají každý den. Kdyby každý případ posuzoval jednotlivě, neshledal by pranic nápadného. Úmrtí či koma bylo logickým vyústěním života překotně spějícího k zániku. S tímhle před Wyattem neobstojí. Onkolog ho leda obviní ze snahy odvést pozornost od případu Elizabeth Matthewsové. Ale přesto…

Sjel do přízemí, zamířil do pracovny a sedl si k počítači. Coby zástupce pro lékařské záležitosti měl přístup k dokumentaci všech oddělení. Zjistí, kolik pacientů na jednotce paliativní péče v noci zemřelo. Taková informace sama o sobě neměla žádný význam. Lidé neodcházejí na onen svět podle harmonogramu. Šest. Je to moc, nebo málo? Nevěděl. Podíval se tedy do statistiky, jaký je denní průměr – 2,7. „Takže o 3,3 víc," drmolil. Absurdita číselných údajů ho popouzela. Jistě i jindy umírá více pacientů, uvažoval. Nemýlil se. V uplynulých dvanácti týdnech napočítal deset dní, kdy skonalo alespoň šest nemocných.

Jenomže tři mrtví a dva pacienti v komatu mu nedopřáli klidu. Na oddělení leží kolem stovky nemocných. Jaká je pravděpodobnost, že se tohle stane zrovna těm, s nimiž mluvil Deloram? Mizivá. A co z toho plyne? Možná zase nic. Nesmí pouštět ze zřetele, že se jedná o pacienty s nádorovým onemocněním v konečném stadiu. Třeba na tom byli hůř, než se Wyattovi zdálo. A Deloram, připraven čelit potenciálním problémům jakéhokoli druhu, jejich prožitky vyhodnotil špatně. Skutečně se potáceli směrem k smrti. Stewart jim prostě jenom nevěřil.

Ano, takto se to nejspíš seběhlo.

Najednou litoval, že se nechal unést zřejmě klamným tušením. Vždyť na jednotku paliativní péče přichvátal v zajetí představy, že Stewart neříká celou pravdu a že Wyatt má prsty v nekalých praktikách. A reakce Yablonské mu neurčité podezření jenom potvrdila. Měl s chladnou hlavou zvážit všechny možnosti. Co ho to popadlo? Zbrklé závěry se přece jeho stylu vymykají.

Na Stewarta ale uhodí znovu. Co ho přivedlo k názoru, že pacienti nepopisovali prožitky z klinické smrti? Musí to z něho vytáhnout! A vyjde-li najevo jediný náznak, že Wyatt podrývá důvěryhodnost cizí práce, pěkně si to s ním vyřídí. Nově nabyté pravomoce by měl zřejmě důrazně uplatnit v praxi. Jinak si doktoři začnou dělat naschvály jako malí kluci. Funkce se ujal, aby mohl lépe řídit své oddělení, ne aby od rána do večera rozsuzoval, kdo komu sebral hračku.

Seděl v tichosti své pracovny a najednou na něj dolehla tíha všech pater nad ním. Osm poschodí, osm set lůžek, osm set pacientů…, osm set možných průšvihů, nebude-li ve střehu. A předevčírem mu Jimmy vyčetl, že si hledí jenom svého a ostatní zanedbává. Co když ho nová funkce vysaje? Před nepravostmi nedokáže zavírat oči. Vycítí-li problém, udělá všechno pro to, aby ho vyřešil. Tak si počíná i jako doktor. Pracovní vytížení dosud úspěšně vyvažoval odpočinkem v rodinném kruhu, a tak mu povinnosti lékaře nikdy nepřerostly přes hlavu. Podaří se mu udržet pod kontrolou i závazky plynoucí z nové funkce?

Opřel se a rozhlédl se po spartansky zařízené místnosti: obyčejný kovový stůl, židle, dvě chromovaná křesílka pro návštěvy a květina, která zde v polotmě přežívala jen řízením vyšší moci. Podíval se na okénko velikosti podnosu, na nějž si v kantýně servíruje talíř s obědem, a usmál se. Generální ředitel mu nabídl *prostory důstojnější jeho novému postavení*, ale on odmítl. Domníval se, že ve skromnějších podmínkách se kázeň vyžaduje lépe.

Nesmí se zahltit prací. Bude si pečlivě vybírat případy, rozlišovat důležité od podružného, a hlavně – vyhne se ukvapeným závěrům.

Musí řešit jedno po druhém, ne všechno naráz. S Yablonskou si promluví na patologicko-anatomickém semináři.

Proč byla tak nervózní, když si četl záznamy těch pěti pacientů? Jistě, mohl ji vyvést z míry pouhou svou přítomností, zvlášť pokud se jeho teorie ohledně smrti Elizabeth Matthewsové zakládá na pravdě.

Vtom mu na mysli vytanul jiný okamžik – jak se zarazila, když vyřkl slovo *série*. V medicínském kontextu se výraz používal často,

bylo-li zapotřebí zmínit se o opakovaně se vyskytujícím onemocnění. V lidech snad vzbuzoval nepříjemné asociace. Ale že by rozrušil zkušenou sestru?

Jedině kdyby…

Náhle věděl, kdy by jí daný výraz nahnal strach.

Vytočil číslo sesterny a nechal si k telefonu zavolat Thomase Biggse. „Thomasi, můžete mi najít jeden článek? Cituji z něho praktikantům každý rok. Určitě si na něj pamatujete.“ Stejně jako většina sester, včetně Moniky Yablonské. Vždyť sám Earl je o jeho obsahu informoval.

„Samozřejmě. Ale potřebuju znát název.“

„Série záhadných úmrtí v nemocnicích.“

Zavěsil, zahleděl se na monitor a zaměřil se na údaje o zemřelých před třemi měsíci.

Pro test na určení těhotenství jela Jane přes půl města. Chtěla mít jistotu, že v lékárně nenarazí na někoho známého. Magistra se na ni sotva podívala.

V soukromí koupelny svého bytu seděla na dlaždičkách a čekala na ortel. Ještě minutu.

Hlavou jí proběhly události uplynulých týdnů.

Menstruace se jí občas zpozdila. Maximálně však o čtrnáct dní. Tentokrát předpokládala, že vynechal celý cyklus. A že každým dnem začne krvácet.

Pesar i pěnu používala pokaždé a vždycky trvala na tom, aby si Thomas natáhl kondom.

Jak se to mohlo stát?

„Hlavně nezapomenout,“ upozornila ji doktorka Gracetonová. Po hormonální antikoncepci se jí dělalo špatně. Nevyhovoval žádný typ ani dávkování.

Někdy do ní vnikal i v noci. Líbilo se jí to. Byla rozespalá, a přesto ho přiměla, aby si nasadil ochranu. Pesar zůstal na místě – milovali se před několika hodinami, a pak usnuli v objetí –, ale pěnu už znovu nenanášela. Třicet sekund.

Otevřenými dveřmi viděla celý byt jako na dlani. Už se jí tak útulný nezdál. Reprodukce, které volila spíš kvůli barvě než kvůli konkrétnímu malíři, vypadaly levně a nevkusně. Jak rychle odsud vyprchalo štěstí!

Deset sekund.

Připadala si hloupě. Na tomhle tenkém proužku papírku závisí její osud. Teď má šest týdnů. Shluk buněk, z kterých bude mozek, srdce, kůže. Ovinula si paže kolem kolen a začala se houpat. Jako v dětství, když ji něco zlobilo.

Samé prkotiny!

Úlohy do školy.

Kluci, kteří se s ní odmítali bavit. Písemky.

Když si uvědomí, co ji trápilo před hodinou. Před hodinou!

Co si koupí k jídlu…

Kdy zaplatí všechny složenky…

Banality každodenního života…

Zůstala jediná starost – tedy jediná *skutečná* starost. Jak dopadne doktor Garnet.

Co si o ní pomyslí? A doktorka Gracetonová? Přijala ji jako novou pacientku, jistě na přímluvu manžela.

A matka? Dmula se pýchou, jak daleko to její dcera dotáhla. Vystudovala, zatímco ona se od doby, co zemřel otec, plahočí na dvou směnách.

A teď tohle!

Jak se s tím srovná bráška? Plánovali si, že Grand Forks dají vale spolu. Ona mezitím našetří nějaké peníze, a až Arliss odmaturuje, přijede za ní. Od chvíle, kdy mu před lety kdosi daroval štěně, chce být veterinářem. Kdyby přestala pracovat, musel by na studia zapomenout.

Jak to vezme Thomas?

Co si počne? Má to někomu říct?

Raději se toho v tichosti někde zbaví.

Pohlédla na sytě modrý proužek a vybavila si barvu dětských očí.

8

Tentýž den, pondělí 7. července, 17 hodin 45 minut
Nemocnice svatého Pavla, pracovna generálního ředitele

Doktor Paul Hurst odložil časopis s článkem, který mu Earl ukázal. „Nechápu, co je zvláštního na tom, že pacienti trpící smrtelnou chorobou umírají."

„Chtěl jsem tě jenom upozornit."

„Protože průměrný počet dnů strávených na jednotce paliativní péče klesl v posledních třech měsících z dvaceti sedmi na dvacet čtyři? A protože se nepatrně zvýšil počet zemřelých? To nedokazuje vůbec nic."

„Od dubna do června zemřelo každý měsíc průměrně o čtrnáct pacientů víc než v prvním čtvrtletí. A od ledna do března zemřelo měsíčně v průměru o jedenáct nemocných víc než loni. A ti všichni se rozloučili se životem v noci. Naproti tomu, v minulých letech se průměrná denní úmrtnost konstantně pohybovala kolem 3,3, přičemž v noci umírala zhruba polovina pacientů."

Hurst zvrátil hlavu a zíral do stropu. „No a co? Pacienti jsou zřejmě teď hospitalizováni, až když je jejich nemoc v pokročilejším stadiu, a tudíž dřív umírají. Vlastně bys měl jásat. Dochází k efektivnějšímu využití lůžek. Takový trend panuje v současné době na všech odděleních. Proč by se jednotka paliativní péče měla odchylovat?"

Nad smrtí, které se nedalo zabránit, lékaři vesměs příliš nepřemýšleli. Považovali ji za přirozenou součást života. Ale doporučení, že by měl křepčit nadšením, protože se uvolní víc lůžek, slyšel Earl poprvé. Většina doktorů – vědoma si vlastní konečnosti – nemá na tak cynické úvahy žaludek. Ovšem výjimka potvrzuje pravidlo.

Hurst, původně chirurg, překonal první infarkt před dvaceti roky, v pětačtyřiceti letech. Okamžitě přestal operovat a přijal místo zástupce pro lékařské záležitosti. Jeho představa, že vyřizování administrativy ho bude stresovat méně než práce na sále, se ovšem nenaplnila.

Jeho úhlavním nepřítelem se Earl stal před deseti lety, když odhalil finanční skandál, který se Hurst snažil zamést pod koberec. Následovaly četné, avšak neúspěšné pokusy vyštvat Garneta z nemocnice.

Ovšem před několika lety, když Hurst konečně dosáhl mety, po které prahl, a stal se generálním ředitelem, zavládlo mezi oběma muži velmi křehké příměří.

„Máš bezesporu pravdu," připustil Earl a znovu před Hursta přistrčil časopis. „Jenom chci mít jistotu, že nám po nemocnici nebloumá nějaký anděl smrti s posláním *zkrátit pacientům utrpení.*"

Zpráva s palcovými titulky na první straně novin obletěla v polovině osmdesátých let celé Spojené státy. V New Yorku tehdy policie obvinila zdravotní sestru ze zabití několika dětí. Měla jim intravenózně podávat digoxin. Soud ji však nakonec osvobodil. Poté začalo vyšetřování v několika nemocnicích, kde pacienti nezvykle často umírali na zástavu srdce. Policisté porovnávali dobu úmrtí pacientů s rozpisem služeb zdravotníků. Před soudem pak stanuly čtyři masové vražedkyně, jedna z nich působila dokonce ve dvou státech. Dojde-li od té doby ve zdravotnickém zařízení k vyššímu počtu úmrtí za ne zcela jasných okolností, zjišťuje se nejdříve, kdy která sestra slouží.

Hurst si časopis vzal a dlouhým ukazovákem v latexové rukavici klepl na úvodní odstavec inkriminovaného článku. „Nejdřív si pořádně prostuduj kritéria." Počastoval Earla zkoumavým pohledem a četl: „… na trestný čin lze pomýšlet tehdy, je-li srdeční selhání neočekávané vzhledem k předchozímu klinickému obrazu…" Odmlčel se a časopis odhodil na mahagonový stůl. „Nic takového jsi neprokázal."

„Ale pokusím se."

„Panebože!“ zaúpěl a pozvedl ruce, jako by si chtěl promnout oči. Pak si zřejmě uvědomil, že mu na nose trůní elegantní brýle s tenkými obroučkami, opřel se lokty o stůl a složil dlaně do stříšky. Toto gesto Earl důvěrně znal. Následovalo obvykle ostré pokárání opovážlivce, jenž si troufl Hurstovi oponovat. V očekávání proudu výtek Earla napadlo, jak bizarně se v luxusně zařízené kanceláři vyjímají dvě postavy navlečené do ochranného oděvu.

„Earle,“ spustil netypicky unaveným hlasem. „I přes naše dřívější rozpory jsem tvoje jmenování do nové funkce uvítal.“

Earla polilo horko. Začal-li Hurst s pochlebováním, bylo třeba se mít na pozoru.

„Jasně,“ poznamenal sarkasticky. Ať si Hurst nemyslí, že se nechá nachytat.

„Opravdu… Chceš stejně jako já, aby nemocnice prosperovala. Jenom se neshodneme na nejvhodnější strategii.“

To asi bude tím, že tobě jde o nemocnici, a mně zase o pacienty, skoro vyhrkl Earl, ale včas se kousl do jazyka.

„Co kdybychom zakopali válečnou sekeru a společně se pokusili udolat SARS? Co ty na to?“ Vstal a podával mu ruku.

Nabídka Earla zaskočila. Podíval se na ředitele, jako by mu vnucoval jedovatého hada.

„No tak… Vytvoříme tandem, jaký se jen tak nevidí.“

Earl tedy vstal a váhavě nabízenou pravici přijal.

„A teď se vraťme k jednotce paliativní péče. Mával bys mi tady před nosem tím článkem, i kdyby se tě smrt té pacientky osobně nedotkla?“

„Snad si nemyslíš, že kvůli tomu, abych si zachránil kůži…“ vypálil Earl.

„Odpověz mi. Nepočkal bys přece jenom, jak dopadne pitva?“ Earl znejistěl. Zdálo se mu, že Hurst mluví upřímně. „Nemáš žádné důkazy. Víš, jaký poprask bys způsobil? Teď, když máme co dělat, aby nás nezahubil SARS?“

„Dobrá. Počkám,“ rezignoval Earl.

„Výborně. Jsem rád, že jsme se dohodli. A co Janet? Zase bude pracovat do poslední chvilky? Jako posledně?“

„Jak ji znám, tak ano," odpověděl Earl s nuceným úsměvem. Hurstova společnost mu příjemná nebyla.

18 hodin 50 minut

Oddělení patologie se nacházelo v suterénu, v nejstarší a nejodlehlejší části nemocnice. Zařízení sice prošlo renovací, ale chodba – v řeči stážistů *tunel* – ustrnula kdesi v devatenáctém století. A holé žárovky obkroužené plechovým talířem odpudivě zelené barvy zřejmě pamatovaly Edisona. Byly rozmístěny daleko od sebe a každá ozařovala prostor necelých dvou metrů. Relativně osvětlené úseky se tak vnořovaly do relativní tmy.

Janet Gracetonová se v ponurém podzemí zdržovala jen v případě krajní nutnosti. Když míjela bytelné dřevěné dveře márnice, ucítila nasládlý puch rozkladu tělesné tkáně. Větší pozornost věnovala potrubí a spleti pavučin. Jejich obyvatele nikdy nespatřila a pokaždé se divila, jak můžou přežít. Vzpírala se věřit povídačkám, které se mezi laboranty předávaly z generace na generaci. Pitevní odpad jde prý členovcům natolik k duhu, že dorůstají do velikosti dezertního talířku. Pro jistotu však přidala do kroku.

Pitevna byla otevřená. Uprostřed zahálely prázdné stoly z nerezavějící oceli. Ve vzduchu visel silný pach konzervačních prostředků. Vkradl se pod roušku a dráždil sliznici v nose. Z očí jí vytryskly slzy. Na kovově se lesknoucích lavicích stály mikroskopy, krabičky s laboratorními sklíčky a nádoby s pestrobarevnými chemickými činidly. Technici, kteří zde nutili nemocné tkáně, aby vyzradily svá tajemství, už seděli doma u večeře nebo před televizí. Přikročila ke dveřím se štítkem z plexiskla. Stálo na něm: *Len Gardner*. Zaklepala. Jak předpokládala, nikdo se neozval.

Jelikož ji sem povinnosti zavály leckdy po pracovní době, léta u sebe nosila přístupovou kartu. Zadala kód a vstoupila do předpokoje vyhrazeného sekretářce. Jako každý rozumný člověk i ona se večer místo práci věnovala rodině. Janet si to aspoň myslela. Vždyť sama

přivedla na svět její tři děti – dvě děvčátka a chlapce –, jejichž fotografie zdobily jinak prázdný stůl. Pohled na ně vyvolal v Janet – po kolikáté dnes už? – výčitky svědomí. Sama před sebou se nikdy neobhajovala. Planá slova by snad zviklala dospělého. Brendan ale potřebuje, aby ho vzala do náruče a četla si s ním pohádky.

Prošla ke dveřím Lenovy pracovny a znovu zaťukala. Opět se nikdo neohlásil. Pootevřela a škvírou nakoukla dovnitř. Patolog slíbil, že jí na stole nechá zprávu týkající se jedné pacientky.

S manželem teď čekala na oddělení. Složka opatřená Janetiným jménem stála opřená o komínek papírů.

Lékařka ji rozevřela a prolétla očima. Nemocná žena do půl roku zemře. Nádor na vaječníku vytvořil metastázy a nelze jej odstranit. Vrátila se na chodbu a zády klesla na stěnu.

Znovu před ní vyvstal jeden z nejtěžších úkolů její profese: předstoupit před člověka s vyjevenýma očima, vydržet pohled žadonící, aby mu nebrala poslední záchvěv naděje, a vynést rozsudek smrti.

Dítě se zavrtělo a koplo – zřejmě aby se jí připomnělo. Jako by to bylo zapotřebí! K večeru vždy mívala pocit, že břicho zdvojnásobilo jak objem, tak hmotnost. Avšak roky gynekologické praxe a poklad, který jí rostl pod srdcem, úžas nad probouzejícím se životem jenom posílily. Proč by tentokrát nemohla jít na mateřskou dovolenou před porodem? Aspoň by si trochu užila Brendana. Chodili by na procházky a společně by zařizovali pokojík pro bratříčka. Poprvé by ji měl pro sebe večer a o víkendech. Tak proč by…

Jako by kdesi u výtahu cinkl o zem skleněný předmět. Protilehlý úsek chodby se náhle ponořil do neproniknutelné tmy. Praskla tam žárovka, nebo co?

Podezřelý zvuk – avšak mnohem silnější než prve – se k ní donesl znovu. Zdálo se jí, že někdo mrštil na podlahu skleněnou láhev, a ta se rozbila na kusy.

Co se děje?!

Namáhavě se odlepila od zdi. „Haló? Je tam někdo?“ Nikoho neviděla. Uslyšela však podivné šoupání. Od návleků na boty, které teď museli všichni v nemocnici nosit? Neměla tušení. „Haló?“

Do tmy se vlilo světlo ze schodiště, ze suterénu vyběhla jakási postava a zabouchla za sebou dveře. „Počkejte!“

Soudě podle překotného odchodu tam neznámý neměl co pohledávat. Navíc zřejmě něco rozbil. No co. Zavolá na údržbu, aby to uklidili, než se někdo pořeže.

Vydala se tedy k výtahu. Snad se trochu rozkouká a trefí, doufala a soustředila se na slova, která řekne pacientce. Když procházela kolem márnice, povšimla si divného – ale jaksi povědomého – zápachu. Předtím ho necítila. Prudce se jí vedral do nosu i do krku. Přitiskla si roušku k obličeji. Začaly ji svědit oči. Pohroužila se do tmy, zadržela dech a zrychlila tempo.

Zhruba dvacet metrů před ní blikotalo u vchodu do výtahu červené signální světlo. Po pár krocích se jí udělalo zle. Co tu ten blbec vylil? Věděla, že jedovatých látek tady mají přehršle. Všichni gynekologové to věděli. Jakmile některá z laborantek otěhotněla, byla neprodleně převedena na jiné místo. Tekutiny, které orgánům a tkáním umožňují posmrtný život, jim totiž za pozemského života škodí. Ke zdviži zbývalo nějakých deset metrů. Nemá se raději vrátit? Ne. Ještě pár kroků a bude v bezpečí. Hlavně se nesmí nadechnout. Jednou rukou tiskla k obličeji roušku, druhou natáhla před sebe. Odkud ten pach jenom zná? *Kristepane!* Přece z fakulty! Když prováděli pokusy na bílých myškách! Jako narkózu používali chloroform!

Pane na nebi, vyděsila se a zavrávorala. V mozku se jí rozlévala ledová mlha.

Chtěla se otočit, ale zničehonic jí podjely nohy. Nejdříve ji napadlo, že na vině jsou návleky, pak ale postřehla, že se na zemi cosi leskne. V témže okamžiku ucítila, jak jí na podrážkách křupou úlomky skla. Octla se přímo uprostřed kaluže s chloroformem.

Začala kmitat nohama, chvíli běžela na místě jako postavička z animované grotesky, potom ztratila rovnováhu a dopadla na ruce a na kolena.

Vykřikla a plíce vydaly všechen vzduch. Nesmí dýchat! Do dlaní se jí vryla rezavá bolest a pod vrstvičkou latexu se rozevřely krvavé květy. *Moje ruce*, zabědovala. Představovaly pro ni stejně cenný

pracovní nástroj jako pro pianistu. Instinktivně roztáhla prsty. Šlachy si naštěstí nezranila, ale do kůže se jí vbodly blýskavé střepinky.

Vytáhne je pak. Pokoušely se o ni mdloby, ale stále nedýchala. Chloroform, stejně jako éter, je velmi nestálý. Rychle těká, a jakmile vnikne do plic, okamžitě přechází do krevního oběhu. Pokud se odsud v cuku letu nevyškrábe, může si tu rovnou ustlat. Pracně se zvedla a nejistě – jako by šla po ledě – se pozpátku sunula směrem k Lenově pracovně. Tam nebudou výpary tolik koncentrované. Doškobrtá se k telefonu a zavolá, aby ji přišli vysvobodit. Z dlaní jí kapala krev. Ještě několik vteřin bez dechu.

Bála se o dítě. Chloroform může poškodit játra a ledviny. Obrátil se jí žaludek.

Ne! To svinstvo se dostalo do krve! A do těla dítěte! Podlaha se zdála už méně kluzká. Pokusila se tedy rozběhnout. Byla překvapená, jak ji stále pálí v očích, nose i krku. Kolik toho proboha rozlil?

Viděla rozmazaně.

Nesmí omdlít.

Začaly se jí podlamovat nohy. Zachrání se v márnici. Dál to nestihne!

Dveře márnice – jako ostatně všude na patologii – byly vybaveny elektronickým zamykáním.

Z kapsy vytáhla kartu, vsunula ji do drážky, zatlačila za madlo z oceli – podobné mívala matka na lednici – a byla vevnitř.

Ovanul ji chlad. Zalapala po vzduchu. Točila se jí hlava a bodalo ji v hrudníku. Měla pocit, že dýchá oheň.

Udělala krok vpřed. U úst se srážela pára. Pomalu klesla na kolena a pak se propadla kamsi do tmy.

Pořád slyšela.

Za ní se ozvalo hlasité cvaknutí. Jako když matka zavírala ledničku.

19 hodin

Earl zavadil pohledem o zápěstí a zaklel. Chtěl odejít už před půl hodinou. Když se však vrátil od Hursta, čekala ho na stole hromádka karet a vzkaz od Michaela Popovitche:

To je hrůza, co?

A byla.

Praktikanti se ve dvanácti případech dopustili závažného pochybení: pětkrát přehlédli frakturu, třikrát nerozpoznali zápal plic a čtyřikrát nesprávně interpretovali abnormální křivku EKG. Michael naštěstí vše včas zpozoroval.

Začátek července, povzdechl si. Hned ráno požádá Thomase, aby na nejbližším semináři nové kolegy důkladně proklepl a zjednal rychlou nápravu.

Zvedl sluchátko a vytočil číslo domů. Namísto netrpělivé manželky se však ohlásila hospodyně. Janet zatím nedorazila.

Divné.

„Ahoj, tati," zašvitořil Brendan do aparátu. „Kdy přijdeš?"

„Za chviličku jsem u tebe."

„Slibuješ?"

„Slibuju."

Janet se zřejmě zdržela v archivu. Číslo znal zpaměti. „Bohužel, pane doktore. Zastavila se tady před několika hodinami…"

Zavolal tedy k Janet na oddělení.

„Sháníme ji už dvacet minut, pane doktore. Čeká tu na ni pacientka."

Velmi divné. Kam se poděla?

Vstal, narovnal si záda a natáhl se po kufříku. Třeba se už vydala domů. Ale že by zapomněla na pacientku? Zatelefonoval jí na mobil.

„Dovolali jste se do hlasové schránky…," zaslechl a ukončil spojení.

Telefon má tedy vypnutý a patrně je pořád v nemocnici…

Aspoň jeden z nich by se měl vypravit za Brendanem.

Zhasl a vyšel na chodbu. Nohy měl ztěžklé únavou a záda sotva cítil. Celodenní práce v horku ochranného oblečení si vybírala daň v podobě extrémního fyzického vyčerpání.

„Nezahlédly jste tu někde Michaela?“ vsunul hlavu do sesterny. Chtěl mu poděkovat za to, že dvanáctkrát zachránil dobré jméno nemocnice.

„Kdepak. Naposledy tady prolétl asi tak před hodinou.“

„To se dneska všichni rozhodli zmizet?“ zabručel.

Michael seděl v pracovně a vystavoval zřejmě úmrtní list – jak se Earlovi jevilo ode dveří.

„Přestaň vejrat do lejster a hybaj domů,“ zahartusil bodře.

Oheň v Michaelově rodinném krbu rozdmýchávali o pět let starší manželka Donna a neposedný synek Terry. Narodil se půl roku po Brendanovi. Za své nejbližší by Popovitch dýchal, kdyby to šlo.

Přivřel víčka – asi proto, aby si Earl myslel, že se usmívá. Zasmušilý výraz očí ho ale prozradil. A když se Earl přiblížil, chvatně zakryl formulář předloktím.

„Přihodilo se něco, Michaeli?“

„Ne. Proč?“

„Zdálo se mi, že tě něco trápí,“ utkvěl na něm Earl hloubavým pohledem.

„Švidrám nevyspáním. Toť vše.“

Působil asi tak přesvědčivě, jako když protřelý recidivista přísahá, že v životě neublížil ani kuřeti.

Michael by nikdy nepřipustil, že něco neklape. Earl se ho ptal několikrát. A kolega mu pokaždé naznačil, aby si hleděl svého. Poslední dobou se vymlouval na SARS. Cizí člověk by se s takovým vysvětlením spokojil. Earl však věděl, že potíže osobního charakteru by jeho kamarád nepřiznal ani na mučidlech. Jako většina lékařů by to považoval za prohru.

„Proboha, Michaeli! Přestaň mě krmit těmi výmysly!“

„Prosím?“

„Jak myslíš, ty paličáku stará! Jo… a díky. Nebýt tebe, můžeme si z ostudy ušít kabát.“

Kolem očí mu opět naskočily vrásky. Uznání mu snad opravdu polichotilo. „To nestojí za řeč," zasmál se.

„No… víš, že se mnou můžeš počítat…, kdyby přece jenom… nebylo všechno tak růžové, jak se mi pokoušíš nakukat."

Chňapl po knize a předstíral, že ji po Earlovi chce hodit. Ten raději rychle vyklidil pole. Co se to s ním děje? přemítal. Nedokáže se už vypořádat s představou lidské bytosti redukované na svaly, krev a tělesné tekutiny? Ale takto syndrom vyhoření nevypadá. Jeho oběti mají prázdný výraz a vpadlé oči bez lesku. Earlovi vyvstaly před očima ztrápené tváře bývalých kolegů. U Michaela je to něco jiného. Smysly má vybičované k ostražitosti. Bojí se. A proč nechtěl, aby se dozvěděl, co píše do úmrtního listu?

U východu ze sebe sloupl vrstvy ochranného oblečení, uvolnil se a vdechl vlhký vzduch Erijského jezera.

Nálada mu klesla k bodu mrazu, když si na parkovišti všiml Janetina kabrioletu. Jezdívala s ním v létě. Brendana dnes tedy uloží on.

Procitla zimou.

Pokusila se odlepit víčka. Neviděla.

Musí se probrat.

Stále ji obklopovala černota.

Bolela ji hlava a v krku štípalo. Chtělo se jí zvracet. Chloroform! Ale to není všechno. Najednou se rozpomněla.

Prudce vstala, zakymácela se a horečně začala tápat kolem sebe. Potřebovala se něčeho chytit. Pod rukou najednou ucítila ztuhlé obrysy úst, nosu a tváří v plastovém vaku.

„Ježíšimaria," vykřikla, aniž se hnula z místa.

V hlavě jí rázem přestalo hučet. Natočila se k mrtvole, přidržovala se stolu a pomalu se posouvala směrem, kde tušila východ.

Jak dlouho už tady je? A co ten silný pach chloroformu? Přes dveře by přece neměl být tolik cítit. Už ví!

Namočila si ochranný oděv! Při nízké teplotě se těkavé látky uvolňují pomaleji. Proto zřejmě nabyla vědomí. Musí se hned svléct a osprchovat. Jinak se maličké…

Začala podléhat panice.

Nahmatala krk, trup a končetiny, až se dostala k dalšímu mrtvému tělu. Zastavila se.

Přece to nemůže být tak daleko. Vydala se opačným směrem!

V duchu prohodila pár nadávek. Dýchala mělce.

Otočila se a po několika vteřinách narazila na stěnu. Udělala krok vlevo, dotkla se dveří, sáhla po madlu a zatlačila. Bez úspěchu. Kruci!

Kýženého výsledku nedocílila ani při opakovaném pokusu. Opřela se plnou vahou. Dveře nepovolily. Jak může být zamčeno!?

To je snad zlý sen! Snažila se zachovat klid. Mozek jí opět zahalil opar anestetika. V márnicích bývá instalován kovový kotouč, umožňující otevřít dveře zevnitř. Že by tady nic podobného neměli?

Musí se okamžitě zbavit oblečení! Pak najde vypínač. Znovu se jí zvedl žaludek.

Stáhla si ochranný oděv, blůzu i sukni. Rozpřáhla se a znečištěný materiál hodila co nejdál. Spodní prádlo zůstalo suché. Vytáhla si kombiné, přeložila ho a přes roušku přitiskla k obličeji. Účinek se dostavil okamžitě.

Teď světlo.

Pravicí systematicky prohledávala zeď. Kombiné nechala splynout podél těla, aby měla obě ruce volné, ale okamžitě ji začalo štípat v nose, krku a očích.

Obličej si tedy znovu zakryla, klekla si a pohybovala se k místu, kde leželo oblečení nasáklé chloroformem. Postavila se a nataženou paží prozkoumávala okolí. Konečně jí pod prsty zašustil plastový vak. Ucítila nebožtíkova žebra a dlaní opatrně postupovala k hlavě. Jakmile rozepjala zdrhovadlo, uhodil ji do chřípí nasládlý zápach rozkladu, který dosud téměř nevnímala. *To se jenom štěpí cukry*. Aby zmírnila dopad odpudivého odéru na čichové buňky, uchýlila se – jako už mnohokrát – k vědeckému vysvětlení. Několikrát za sebou polkla. Potlačila nucení na zvracení a potřísněnou tkaninu vsunula do

vaku. „Promiň,“ omluvila se mrtvole a zip rychle zapnula. Zdálo se jí, že zavírá Brendanův dětský stan. Vratce přešla ke dveřím a dál pátrala po vypínači. Už se vzdávala veškeré naděje, když hranou dlaně najela na vystouplou destičku obdélníkového tvaru. Nevyčníval z ní žádný knoflík, a nejspíš proto ji prve nezaregistrovala. „Ať funguje,“ modlila se. Stiskla a místnost zalilo světlo. Když spatřila stoly s poloprůhlednými vaky ukrývajícími mrtvé tělesné schránky, napadlo ji, zda by neměla raději zhasnout. Odvrátila se a studovala dveře. Zrak jí padl na elektronický zámek. Otevře si tedy kartou. Jenže ta zůstala venku! Teď začala skutečně ztrácet hlavu. Jestliže někdo zapomene v zámku kartu, po několika minutách dojde k deaktivaci magnetického proužku a mechanismus se zablokuje.

Tak je zabráněno zneužití. Vtahovala ledový vzduch. Cítila, jak se jí v hrudníku rozpíná bublina, která měla co chvíli prasknout.

Tak potupně přece nemůže skončit! Zmrznout v márnici! Pokud ji brzy neosvítí spásná myšlenka, jsou její dny na tomto světě spočteny. Roztřásla se.

Mobil si jako obvykle zapomněla v autě. Ale třeba tu umístili telefon na zdi! Pro hlupáky, kteří se tady nechají uvěznit jako ona. Zběžná obhlídka žádný výsledek nepřinesla. Naproti si všimla nějakého zařízení – pravděpodobně termostatu. Co kdyby se ho pokusila zahřát? Spustila by se někde signalizace? Stáhla si roušku – tady sotva někdo kýchne –, dlaně obtočila kolem přístroje a začala dýchat. Teplota se vyhoupla o deset stupňů.

Po chvíli se jí zamotala hlava a polil ji lepkavý chlad. Z hrůzy o osud nenarozeného dítěte v usilovné práci pokračovala. Vzrůstal v ní vztek vůči mizerovi, který jí – a maličkému – připravil tohle peklo. „Ten neřád věděl, že tu jsem,“ drmolila bez ustání, aby jí nedrkotaly zuby. „Slyšel, že jsem vykřikla, a přesto vzal do zaječích. Jestli odsud vyváznu, spočítám mu to i s úroky!“

19 hodin 45 minut

Susanne Robertsová přiběhla Earlovi naproti k vjezdu pro sanitky. Podala mu kompletní sadu ochranného oděvu a objasnila: „Když jsme se s Louise vracely ze schůze sester, ucítily jsme ve výtahu cosi jako éter.“

„A Janet se opravdu nic nestalo?“ ubezpečoval se Earl, zatímco se oblékal.

„Soptí jako vulkán. Tvrdí, že tu nádobu někdo rozbil schválně…“

Vnitřnosti se mu stáhly v silné křeči.

„Má jen drobné ranky na dlaních… Zachránily jí zřejmě život. Nebýt těch krvavých šmouh na zemi a na dveřích márnice…“

Natáhl si rukavice a v poklusu si připevnil roušku. Susanne mu telefonovala deset minut poté, co dorazil domů. Do nemocnice jel jako smyslů zbavený a nebylo divu, že přivábil okamžitou pozornost mužů zákona. Desetivteřinovou tirádou však docílil toho, že zbytek cesty absolvoval v policejním doprovodu se zapnutými sirénami.

Janet uslyšel vzápětí.

„Nic mi není, hergot…“

Seděla na lehátku v ošetřovně plné kolegů a z očí jí sršely blesky. Vzdorovitě rozhazovala rukama a zdravotníky, kteří by se jí odvážili dotknout, posílala ke všem čertům.

Earlovi se nepatrně ulevilo. Viděl, že Susanne vzbouřila snad celou nemocnici. Těsně vedle Janet se tlačil anesteziolog a tři gynekologové – jeden zrovna schovával přenosný ultrazvuk. Stranou stáli Stewart s Michaelem a za nimi skupinka praktikantů. Jeden přes druhého se nabízeli, že odeberou krev – jako ostatně vždy, nevěděli-li si rady. Thomasovi sloužilo ke cti, že se mladší kolegy v projevech dobře míněného nadšení snažil mírnit. Opodál nervózně popocházel Paul Hurst. Zřejmě ho sžírají obavy z negativní reklamy, usoudil Earl a prodral se k Janet.

„Earle!“ vyhrkla. „To je dost, že jdeš! Řekni jim, ať mě pustí…“

„Spolehni se,“ uchopil ji za nataženou paži. „Hned jak tě prohlédnou a naznají, že ti nic nechybí.“

Praktikanti ztichli. V očích Earlových kolegů se zračila úleva. Konečně jí někdo domluví! Michael na něho povzbudivě mrkl, anesteziolog uvolněně svěsil ramena a Stewart dal nenápadným gestem najevo souhlas.

Ale Janet byla neoblomná. „Co tě to napadlo? Na ultrazvuku je všechno v pořádku. A já tady nezůstanu už ani vteřinu! Jdeme domů!“

„Poslechneme si, co nám poradí Michael, ano?“ prohlásil Earl pevně. Věděl, proč Janet reaguje tak nelogicky. Byla vyděšená. Vykřikovala nesmyslné příkazy, jako by tak mohla získat kontrolu nad světem, kterého se hrozila. Bála se o dítě – a tak postavila do pozoru každého, kdo se jí připletl do cesty.

Jejich ruce se opatrně spojily dlaněmi.

Vyzývavě na něho pohlédla.

Usmál se. Na ústa mu nevidí, ale snad podle očí pochopí… „Nenechám tě tu, neboj,“ zašeptal. Naklonil se k ní a dotkli se čelem.

Zloba v jejích zornicích pohasla. „Tak jo,“ svolila. „Budu se chovat slušně.“ Hlas měla stále podivně napjatý.

„Výborně,“ pochválil ji Michael a chopil se práce. V očích mu hrál úsměv. „Taky si myslím, že to nic nebude,“ obrátil se na Earla, jako kdyby Janet v místnosti vůbec nebyla. S pacienty jednal vlídně a vždy v nich vzbudil bezmeznou důvěru. Chmury mu z čela úplně vymizely. „Kdybys pozbyla vědomí působením chloroformu, nepřišla bys k sobě tak rychle. Dlouho jsi zadržovala dech, nejspíš proto jsi omdlela.“

„Taky bych řekla. Takže se s klidným svědomím můžeš věnovat těm, kteří to doopravdy potřebují.“

„Jasně. Ale předtím ti odebereme trochu krve, a získáme tak jistotu, že jsi nebyla vystavena silnému působení chemikálie.“

„Nevstřebalo se to už?“

„Pokud se chloroform v krvi neobjeví, znamená to, že se tam nedostal vůbec, nebo jen minimálně. Jestliže se nějaké množství najde, určíme, jaká byla jeho předpokládaná nejvyšší koncentrace. Rozhodně je lepší vědět, co a jak.“

Jenom když to dopadne dobře, pomyslel si Earl. Michaelovi však dával za pravdu.

„Fajn," pronesla Janet po krátkém zaváhání a stočila zrak ke skupince stážistů. „Vy s těmi jehlami šermujete nějak moc horlivě. Věřím, že se nedotknu vaší profesní cti, když se svěřím do rukou doktora Popovitche." A natáhla ruku, jako by očekávala polibek. Michael si podal stahovadlo. Vrásky kolem očí se mu prohloubily. „Jste se mnou zajedno?" prohodil k anesteziologovi a triu gynekologů. Svorně kývli. Bravo, Michaeli, liboval si Earl.

„Moment," ozval se Stewart. „Může mít poškozená játra nebo ledviny. A dítě…"

„Nebyla-li koncentrace v krvi vysoká, není důvod se znepokojovat," vpadl mu do řeči Earl. Zprudka ho uchopil za loket a odvedl stranou. „Ty ses dočista pominul?" šeptal, když byli z doslechu. „Myslíš si, že to nevíme? Janet si moc dobře uvědomuje, co jí hrozí. Chováš se jako slon v porcelánu!"

Stewartovo obočí vystřelilo k nepoddajným kadeřím. „Co si to dovoluješ? Já se jí snažím pomoct!" zaječel uraženě. Vysmekl se a uraženě odkráčel z místnosti. Earl nepodlehl pokušení běžet za ním. Nebude ho dráždit, a riskovat tak doživotní nenávist. Do zítřka se uklidní a snad i uspokojivě vysvětlí, jak to bylo s těmi pacienty na jednotce paliativní péče.

„Earle?" zastavil lékaře tón ostrý jako břitva. Hurst si stoupl stranou, zády k Janet a šeptem spustil: „Nelíbí se mi, co tvoje žena tak rezolutně prohlašuje. Prý ji tam někdo nechal vědomě… Nemůžeš ji přesvědčit, že šlo o náhodu? Shodli jsme se přece, že nebudeme stupňovat paniku…"

„Janet má pro strach uděláno," obořil se Earl. „A sklony k hysterii jsem u ní nikdy nepozoroval. Pokud něco takového tvrdí, pak si nevymýšlí. Prostě se vyskytl další problém, k němuž se musíme postavit čelem. Rozumíš?"

„Tak prudké reakce jsem se od tebe nenadál," zavrtěl Hurst hlavou. „Měl by ses zřejmě naučit vnímat věci v širších souvislostech."

„Povím ti to takhle," stoupl si Earl z druhé strany. „Já se bojím o Janet asi tak, jako se ty bojíš o nemocnici."

Hurst o krok couvl. „Jistě," nakrčil čelo. „Přirozeně…"

„Janet!" vtrhl do pokoje Gardner s ledabyle připevněnou rouškou. „Prý tě někdo málem přiotrávil chloroformem!"

Hurst se očividně zarazil. Stál bez hnutí, s rukama za zády a připomínal hostitele, jemuž se vymkl z rukou průběh večírku na oslavu narozenin.

Earl rozčileně naznačil, aby si patolog upravil roušku. Zrovna jeho by upozorňovat nemusel!

„Ahoj, Lene!" odpověděla Janet. „Jdeš akorát včas. K čemu vám je proboha chloroform? A kdo se s ním producíroval po oddělení?"

„To bych taky rád věděl." Hlučným projevem na sebe začal strhávat pozornost. Zástupci všech tří skupin nemocničních klevetníků – stážisté, sestry i lékaři – měli pohotovost. „Dneska už ho prakticky nepoužíváme. Leda jako fixační činidlo. A ani tehdy není zapotřebí celé lahve."

„Vidíš," poznamenal Hurst, jako kdyby konverzaci, která se za nimi rozvinula, zinscenoval Garnet. „Z tohohle nekouká nic dobrého." Na znamení nesouhlasu zakroužil hlavou a otočil se k odchodu. Až nyní si Earl všiml dlaní sevřených v pěst.

Úterý 8. července, 2 hodiny 30 minut
Nemocnice svatého Pavla, jednotka paliativní péče

Saidie Locková ležela se zavřenýma očima a čekala na kněze. U dveří cosi zašustilo. „Jimmy?" vzepřela se na lůžku.

„Omlouvám se," ozvalo se šeptem a postava se vytratila na chodbu.

9

Úterý 8. července, 7 hodin 5 minut

„Mám pocit, jako by nás chtěl zasednout nosorožec," zaskuhral doktor Biggs. Glosa pronesená v jeho mateřském dialektu zasvištěla pochmurným jitrem jako rána bičem. Zaklonil hlavu. Nejvyšší patra Nemocnice svatého Pavla olizovala hustá šedivá mlha.

Kontrola probíhala pomaleji než jindy a atmosféra u vchodu byla více než stísněná. Earl si připadal jako voják v armádě, jejíž obranné pozice byly prolomeny nepřítelem. Otřásl se chladem. Ráno přinesla média zprávu o třiceti nových podezřeních na SARS. Tři pacienti onemocnění podlehli. Všechny případy byly hlášeny z rehabilitačního centra vzdáleného tři ulice od nemocnice. Za původce nákazy byla označena žena, jež u svatého Pavla podstoupila operaci kyčle. Infikovala se pravděpodobně od neznámého bacilonosiče z řad zaměstnanců.

Zdálo se, že Janet přečkala incident v márnici bez větší újmy. Na Earlovo naléhání však zůstala doma. Překvapilo ho, jak rychle se jeho přání podvolila. Včerejší událost ji zřejmě traumatizovala víc, než si připouštěl.

„Ví se už, kdo to je?"otázal se Earl, když přišel na řadu.

„Ne," pípla sestra.

Pozorně se jí zadíval na odhalenou část obličeje.

Hnědé oči, mladé a vylekané. Rychle uhnula pohledem, jako by se styděla, že v něm zahlédl úzkost.

V čekárně na oddělení urgentních příjmů nebylo živé duše. Jako pokaždé, když o sobě zákeřná nemoc dala znovu vědět.

„Vhodná příležitost zkontrolovat zásoby," konstatovala Susanne v duchu zásady, že strach se nejlépe zažene horečnou aktivitou. „Co Janet?"

„Vzala si dovolenou."

„Dovolenou?“

„Ano.“

„Není jí dobře?“

„Nic jí není, chválabohu… Aspoň po fyzické stránce.“

„A vy jí nechcete dělat společnost?“ kývla směrem k Jane. Ta nečinně seděla u stolku, oči vytřeštěné do neurčita. „Dneska se tu nepřetrhneme.“

„Nebylo by to marné…,“ zauvažoval nahlas. Volný den by se mu hodil i proto, že se potřeboval připravit na patologicko-anatomický seminář. Informoval tedy Michaela.

„Jdi domů,“ odpověděl kolega, když uslyšel, že Janet nepřišla do práce. „Ohlídám to tu sám. Tím spíš když mám k dispozici doktora Biggse,“ trhl hlavou ke skupince praktikantů, kteří se trousili k vizitě.

Mladík z Tennessee zbystřil. „Děkuji, pane doktore. Jestliže mi to dáte písemně, požádám si tady příští rok o místo.“

„S radostí,“ reagoval Popovitch promptně.

„Taky jsem pro,“ přidal se Garnet. Nevěděl, že Thomas má zájem u svatého Pavla zůstat. „Myslíte to vážně?“

„Aby ne. Nemocnice poskytuje výborné podmínky pro výzkum. A v Buffalu jsem si taky zvykl. Je tu parků jako hub po dešti, jezero, krásná příroda na dosah… Po čem víc může srdce horala z Tennessee prahnout?“

Earl přistoupil k Thomasovi a položil mu ruku na rameno. „Tak to je první dobrá zpráva dnešního dne.“ Sestry souhlasně pokyvovaly. „Rádi si vás tady necháme.“

„A teď spěchejte domů,“ naklonila se k Earlovi Susanne. „Dáme vás Janet jako dárek. A jestli budete mít zájem, můžeme vás úhledně zabalit a převázat mašlí.“

„Spíš se mi zdá, že mě odsud chcete vyštípat,“ předstíral, že se urazil.

„Vám skutečně nic neunikne,“ prohlásila Susanne a zamířila ke skříňce se zdravotnickým materiálem.

„Takhle mě vykopnout z vlastního oddělení,“ lamentoval. „Co tomu říkáte, Jane?“

Rozpustilé odpovědi se ale nedočkal. Dívka sebou trhla a zahleděla se, jako kdyby se právě vrátila z jiné planety. V obličeji nad rouškou byla pobledlá.

„Je vám něco?“

„Ne, nic.“

„Opravdu nic?“

„Opravdu.“ Napřímila se a dodala: „Jako zdravotní sestra bych to přece poznala.“

„Jistě,“ připustil a mávl na rozloučenou. Ale u výtahu začal litovat, že se nevyptal důkladněji. Při pomyšlení, že se po nemocnici pohybují bacilonosiči, ho zamrazilo.

7 hodin 25 minut

Na jednotce intenzivní péče bylo rušno. Pacienty trápily problémy natolik rozličné povahy, že si vynucovaly konzultaci specialistů z řady medicínských oborů. Nad nemocnými vynášeli soudy kardiologové, neurologové, imunologové, onkologové i internisti.

Vědomí trpících většinou zakalil milosrdný opar sedativ. Ostatní se tvářili zmateně, když jim učení páni profesoři vykládali o jejich srdci, mozku, bílých krvinkách a metabolických abnormalitách, jako by tělo coby celek přestalo existovat. Odborníci se snažili chovat profesionálně a nad případným novým zjištěním nejásali o mnoho radostněji než zákazníci při slevách v supermarketu.

Earl šel přímo do sesterny. Našel tam Stewarta, jak zběsile cosi hledá.

„Neviděli jste někdo moje klíče?“ úpěl nešťastný lékař. „Kam se jenom poděly?“

Sem tam se ozval tlumený návrh, že by si je měl navléct na šňůru a nosit kolem krku. Ale jinak snášely sestry Deloramovo řádění s nadhledem. Člověk, jehož paměť byla schopna pojmout přesné výsledky laboratorních testů snad stovek pacientů, si nedokázal udržet pořádek v osobních věcech.

Jakmile spatřil kolegu, vyhrkl: „Earle! Chtěl jsem se za tebou zastavit.“

„Prosím?“ Earl se napůl připravil na hádku.

„Ten včerejšek mě mrzí. Vůči Janet to bylo netaktní. Hned za ní skočím a osobně se jí omluvím.“

„Zůstala doma.“

„Co?“ Jeho husté černé obočí se zkroutilo ohromením.

„Dneska tady nebude.“

„Aha.“

„Myslím, že to přestála bez úhony…, aspoň na fyzickém zdraví. Hodnoty chloroformu v krvi se fakticky rovnaly nule, takže plod není ohrožen. Ale pořád se nemůže sebrat psychicky. Předpokládá totiž, že to někdo udělal schválně.“

„Panebože… A já jsem všechno ještě zhoršil…“

„Kdepak… Tohle hoď za hlavu. Přišel jsem kvůli něčemu jinému… Klidnější místo by se tady nenašlo?“

Útočiště jim poskytl prostor vedle monitorů.

Na displejích za nimi tancovaly údaje o životech smrštěných na čísla. Určovaly krevní tlak, pulz, sílu srdečních stahů, nasycenost kyslíkem a dechovou frekvenci.

„Chtěl jsem si popovídat s Wyattovými pacienty. S těmi, co udávali prožitky z klinické smrti… Když jsi zpochybnil…“

„Cože?“ Podíval se očima zvířete chyceného do pasti.

„Potřeboval jsem se přesvědčit, že Wyatt proti tobě opravdu nebrojí… Abych mohl včas zasáhnout…“ Deloram se uchlácholit nenechal. V jeho tváři se mísil vztek s úžasem.

„Navštívil jsi je v pátek, pokud se nepletu. Od té doby buď zemřeli, nebo upadli do bezvědomí.“

Úžas nabyl vrchu.

„Prosím?“

„Sluch ti slouží dobře. Všichni jsou po smrti nebo k tomu nemají daleko.“

„Kristepane.“

„Zdál se ti jejich stav natolik vážný?“

„No… nevím… Z lékařského hlediska jsem je nevyšetřoval.“

Zpráva ho očividně šokovala. Usilovně přemýšlel, co říct.

„Stewarte… Nemusíš disponovat nejmodernější technikou, abys poznal, že to s někým vypadá nahnutě. Podle záznamů měli na kahánku… Jenomže tys je viděl… Zdálo se ti, že každou chvíli zemřou nebo upadnou do komatu?“

„Tys tedy s nikým z nich nemluvil?“ zeptal se, jako by otázku přeslechl.

„Ne. Takže jak…“

„Byli už hodně nemocní,“ odpověděl neutrálně. Zmatek se z jeho výrazu vytratil. „Všem zbývalo sotva pár dnů.“

„Pár dnů?“

„Jo.“

„Takže tě moje informace nepřekvapila.“ V oblasti žaludku Earlovi vyrostla ledová koule.

„Ani v nejmenším… O co ti jde?“ uhodil podezíravě.

„Ale na mě jsi udělal jiný dojem.“

Deloram se narovnal, ramena stáhl dozadu a vystrčil bradu. „Udivilo mě, že ses v té záležitosti angažoval osobně. Vlastně bych ti měl poděkovat. Hodlal jsi hájit moje zájmy…“

„Spíš zájmy nemocnice.“

„Teď ti nerozumím…“

„Ale rozumíš,“ opáčil Earl a měl se k odchodu. Poradí si jinak. Bezděčně zavadil zrakem o prosklené kabiny. Ve třech se svítilo a sestry pilně obsluhovaly pacienty, čtvrtá byla prázdná. Deloram si pohledu všiml. „Bohužel,“ hlesl a bezmocně rozhodil rukama. Hlas se mu zachvěl lítostí a hněvem. „V noci zemřel. Nedalo se nic dělat.“

Earl nastoupil do výtahu a zdrceně se opřel o stěnu. Jako zástupce pro lékařské záležitosti se bude muset ujmout organizace smuteční slavnosti za Teddyho Burnse. Co řekne? *Nesčetněkrát jsme se bok po boku snažili vdechnout život…*

Při vzpomínce na Teddyho tvář zkřivenou opovržením nedokázal pokračovat. Proslov plný patosu se mu příčil.

Vyjel do osmého poschodí a zamířil na jednotku paliativní péče. Drobné sestry s brýlemi ve stylu Eltona Johna se zeptal, zda mu Monica Yablonska připravila slíbený seznam.

Nepřipravila.

„V tom případě bych se obrátil na vás.“ Tázavě na něho pohlédla, pokrčila rameny a požadavek si zapsala. Yablonské je lepší nechodit na oči, napadlo ho, když stiskl tlačítko u výtahu. Ale co. Aspoň bude moct nerušeně zmapovat situaci na jejím oddělení. Hurst mu sice pořádně hnul žlučí, ale v jednom má pravdu: všichni se musí soustředit na boj se zákeřnou chorobou. Za sebemenší nepozornost můžou zaplatit životem. A ani úzkostlivé dodržování hygienických předpisů nedává absolutní záruku… Vždyť nikdo neví, proč se vlastně Teddy nakazil.

Dveře výtahu se rozevřely, ale Earl zůstal na chodbě. Potřeboval si vyčistit hlavu. Jenže kde? Střešní zahrada, svitlo mu. Doufal, že nepřízeň počasí všechny nemocniční milovníky svěžího povětří odradila a že bude sám.

O chvíli později se vnořil do neproniknutelné mlhy. Odkudsi zdola k němu z šedivého přítmí doléhaly zvuky Buffala. Orientaci v prostoru umožňovaly pouze truhlíky s umělými okrasnými keříky. Na čele cítil chladivé kapky. Ale ani ty neosvěžily duši rozpukanou horkem. Stewartovi se zjevně ulevilo, když se dozvěděl, že ti pacienti nepromluví. A zpráva o jejich stavu ho – alespoň na pár sekund – zarazila.

Co z toho vyplývá?

Když s nimi minulý týden hovořil, domníval se pravděpodobně, že budou žít déle. Tak proč to prostě neřekl?

Ohlédl se. Vchod do nemocnice se rozplizl v mlze. Budova plná záhad, pomyslel si.

Kdyby ze sester vytáhl, co jim pacienti svěřili, pochopil by, proč si Stewart počíná tak tajnůstkářsky? Vůbec by se měl personálu paliativní péče pořádně kouknout na zoubek. Nějak nenápadně, samozřejmě. A pokud se ukáže, že Elizabeth Matthewsová dostala morfium dvakrát, zjistí, jestli Yablonska a její kolegyně netají ještě něco. A co se týče včerejších událostí na patologii – na toho spratka si posvítí. Poohlédne se po svědcích a vyptá se, jestli z někoho nebyl cítit chloroform. Jen tak to nenechá. Ať si všichni uvědomí, kdo je nový zástupce pro lékařské záležitosti!

Začalo mrholit.

Zůstal stát na dešti. Do stísněných nemocničních prostor se vracet nechtěl.

A náhle ho zaskočila absurdní představa.

Co když chloroform někdo rozlil úmyslně?

Vzápětí se pokáral: jak se mu v hlavě mohla vyklubat taková nehoráznost? Kdo z nemocnice by chtěl Janet ublížit? Proč? Leda nějaký maniak. Hurst by ho hnal, kdyby mu takovou teorii přednesl.

Nejvyšší čas ubírat se k domovu. Vytáhl mobil a zatelefonoval Janet.

„Ahoj," pozdravil, když se ozvala. „Za dvacet minut jsem u tebe. Na oddělení mě dneska nebudou potřebovat."

„Jinak řečeno – vyhodili tě," smála se hlučně. „Susanne mi už volala. Mám na tebe dohlídnout, abys zase nefrnkl do nemocnice."

„Předpokládám, že celý dům budeme mít jen pro sebe."

„Předpokládáš správně."

Najednou si uvědomil, že neslyší ptačí zpěv. Asi si u opeřenců taky vzali den volna, usoudil nakonec.

Jane byla ráda, že ji Susanne prohání. Jinak by se jí v mozku pořád dokola rojila hejna mučivých otázek. Má se vrátit domů? Má to říct Thomasovi? Má si dítě nechat? Co si vůbec počne?

Chvílemi ji ovládal zvláštní pocit, že se jí celá situace dotýká jen velmi vzdáleně a že vlastně přemýšlí o problémech cizího člověka. Soustředěně počítala katetry, jehly, stříkačky, kyslíkové masky i intravenózní vaky, rovnala podnosy na nástroje a chirurgické sady na jedno použití a vyplňovala žádanky na chybějící zdravotnické potřeby.

A přijímala pacienty, kteří překonali strach z nákazy a vyhledali lékařskou pomoc.

Někteří bohužel pozdě.

Pětapadesátiletému profesorovi matematiky s cévní mozkovou příhodou se už nepodařilo zachránit řeč.

O deset let mladší policista si stěžoval na silnou bolest na hrudi. Návštěvu lékaře odkládal příliš dlouho a jeho srdce už nikdy nebude fungovat normálně.

U třicetileté ženy došlo k protržení apendixu. Její život visel na vlásku.

V některých případech ztrácela profesionální odstup a poddávala se lítosti nad osudem svých pacientů. Její starosti se ve srovnání s neštěstím těch ubožáků rázem jevily jako malicherné. Ulevilo se jí. Aspoň na půl hodiny.

O půl třetí se vrátila ke skříňce. A vyplašila u ní Jimmyho.

„A, Jane… Jdeš jako na zavolanou. Nemůžu najít plastový kalíšek na moč. Chystám se na preventivní prohlídku. Znáš to… Vždycky tam ze mě mámí vzorek."

Toužila být sama. Hbitě mu podala kelímek a považovala záležitost za vyřízenou.

„Ještě bych si dovolil obtěžovat." dotkl se ukazovákem boltce. „Se Susanne jsem se už domluvil. Prý tady dneska nemáte do čeho píchnout…, tak jsem si říkal, že třeba můj lalůček…"

Panebože, teď ne, zabědovala. Nejraději by utekla před celým světem.

„Musím dokončit inventarizaci…"

„Pomůžu ti. Jsem skrytý talent. Počty mi jdou, jako když bičem mrská."

Ach jo! S Jimmym je legrace. Ale ona chce mít klid!

„To vůbec není nutné…"

„Nesmysl."

„Dobrá. Zajdeme na ošetřovnu…"

„Ale nejdřív to tady utřídíme. Přece mi nedáš košem." Vykulil oči jako klaun a obočí mu třikrát vyletělo ke kořínkům vlasů. Vypadal jako komik z němého filmu. „Vás něco trápí, slečno," pitvořil se. „A jestli se pletu, tak jsem houby doktor. Moment! Zapomněl jsem, že žádný doktor nejsem!"

Zasmála se.

Jeho obličej nabyl normálního výrazu. „A teď vážně, Jane. Co se děje?"

Dávej si pozor, připomněla si. Ten se vyzná! „Nic. Proč by se něco mělo dít?"

„Protože jsi bílá jako křída."

Než se nadála, sundal si rukavici a holou dlaní jí sáhl na čelo. „Teplotu nemáš. To je dobře.“ Jeho ruka byla příjemně teplá.

„Tak copak se přihodilo?“ zeptal se znovu a sáhl po nové rukavici. „Jindy býváš plná života…“

„Takhle ne, Jimmy.“ Uchopila ho za zápěstí a ukázala k umyvadlu. „Důkladně se vydrhni. Nemocný kněz…, to by nám ještě scházelo.“

„Provedu,“ slíbil a pustil vodu. „Zato mi povíš, co tě zlobí. Nemocná Jane…, to by nám scházelo.“

Usmála se, ale zůstala ve střehu. „Jsem jenom příšerně unavená.“

Po očku se na ni podíval. Natáhl si čisté rukavice, uchopil ji za zápěstí a upřeně se jí zahleděl do tváře. „Mě neobelstíš, Jane. Ty potřebuješ buď doktora, nebo kamaráda. Nebo obojí. A nemysli si, že se mě zbavíš.“

V noci skoro nezamhouřila oka. A ráno, když Thomas naznačil, že u svatého Pavla zůstane, se v ní vzedmula vlna euforie. *Dělá to kvůli nám! Abychom byli spolu,* zaradovala se. Ale vzápětí se jí do duše vkradly pochybnosti: *Ale proč mi to neřekl?*

Pozor! napadlo ji. *Nebezpečí prudkých výkyvů nálady.* A vtom jí div nevytryskly slzy. O pár minut později zmobilizovala veškerou vnitřní energii a doktoru Garnetovi tvrdila, že je jí dobře. A tak se s námahou prokousávala ke konci pracovní doby. Bylo jí čím dál hůř. Naštěstí to nikdo nepoznal. Jen Jimmy. Její neústupnost ho neodradila. Pak se v ní cosi zlomilo. Z posledních sil potlačila pláč, vytrhla se mu a chtěla odejít. Styděla se.

„Jane, no tak… Nedám ti pokoj, dokud se nedozvím, co tě bolí…,“ naléhal. Nechala se kolébat tónem jeho hlasu a na okamžik se cítila v bezpečí. Význam slov si už neuvědomovala. Vzal ji za ramena a podíval se jí do očí. Lekla se. V zorničkách se mu odrážel její obličej. On se o ni skutečně bojí!

„Promiň, Jimmy,“ vysoukala ze sebe zmateně. Intenzita pohledu ji zaskočila. Najednou ho nevnímala jako kněze, ale jako muže.

Snad vycítil, že je jí jeho blízkost nepříjemná, a odtáhl se. Je zvyklý, že na něho ženy reagují takhle, pochopila.

„Co ti způsobilo takovou bolest?“ ozval se měkce. „Nebo se spíš mám zeptat *kdo?* Takhle jsem tě ještě neviděl. Problémy si přece nepřipouštíš k tělu…“

Mluvil tiše, ale každým slovem ji bodal do srdce. Ví o Thomasovi! Uhodl to! Takových těhotných venkovských husiček už zřejmě zažil… Ale ona všechny trable popře. Nesmí se dostat do pozice oběti.

Do pozice oběti!

Poprvé od chvíle, kdy jí ten proužek z lékárny změnil život, měla vztek. Stala se z ní ufňukaná nána. Vždycky vydržela víc než kluci. *Nedělej ze sebe bezbrannou chudinku,* umínila si kdysi dávno v dětství. Z Grand Forks se vyškrábala jedině díky pevné vůli. Nejdříve na zdravotní školu a potom na oddělení urgentních příjmů. Proč na sebe najednou nedovede být tvrdá?

„O tom se teď nebudu bavit,“ pronesla odtažitě.

V očích mu blýsklo radostí. „Tak tuhle neohroženou Jane znám,“ zahalekal a taktně jí přistrčil balíček papírových kapesníčků. „Počkám na tebe na ošetřovně, jo? Musím se na tu operaci psychicky připravit,“ prohlásil. Pochopil, že se potřebuje vzpamatovat, a elegantně se vzdálil, aniž ji uvedl do rozpaků. Byla mu vděčná.

V duši se jí rozhostil mír. Připadala si, jako by se po létech setkala s blízkým člověkem. Upokojila se a znovu pocítila důvěru v sebe samu. Čeká dítě milovaného muže. Není podstatné, kde mu bude za rok konec. Nějak se protluče. Vždycky se nějak protloukla. Překvapilo ji, s jakým klidem si to uvědomila. Jenom na ní záleží, aby rozhodla o osudu života, který v ní raší. Tím si byla jistá. Věděla to. Tak jako věděla, že dýchá a že jí tluče srdce. V té chvíli na dítě přestala pohlížet jako na součást svého těla a poprvé v něm uviděla lidskou bytost. A krunýř lítosti, v kterém byla od včerejška uvězněna, povolil. Neuvažovala už nad tím, jak se zalíbit Thomasovi. Udělá to, co bude nejlepší pro ni a její maličké. A za tenhle obrovský přerod vděčí Jimmymu.

Podívala se do zrcadla nad umyvadlem. Doktor Garnet i Jimmy jí z obličeje vyčetli starosti. Ostatní zřejmě nezůstanou pozadu. Teď už působí vyrovnaněji. Sáhla po jehle a zkumavce s gumovým

uzávěrem a z mrazicího boxu vytáhla led. Nakonec chňapla po listu papíru, na nějž si zaznamenala zásoby obsažené ve skříňce, a vyrazila na ošetřovnu.

Během zákroku jí Jimmy vyprávěl o dětství. Vyrostl v Chicagu, otec pocházel z Irska a pracoval jako policista. „Byl jsem nejmladší ze čtyř kluků. Prarodiče z maminčiny strany se přistěhovali z Řecka. Máma nás srovnala všechny – včetně otce…“

Byla ráda, že zavedl řeč na sebe a na svou rodinu. Podezírala ho, že to udělal schválně. „Proč jsi šel na kněze?“ zeptala se.

„Táta si nepřál, abychom kráčeli v jeho šlépějích. Bratři vystudovali medicínu. Je zajímal člověk po fyzické stránce, a na mě zbyla duše.“

Zasmála se a propíchla mu lalůček.

„Já ale ještě nejsem kněz, byť si to všichni myslí,“ pokračoval, jako by si nevšiml, že proceduru má už za sebou. „Seminář jsem absolvoval v Římě. Dva roky filozofie, tři teologie. Pak jsem studoval správu a řízení nemocnic a teď dokončuju doktorát z teologie. Ještě chvíli potrvá, než se ze mě stane doopravdický kněz.“

„Zdá se to stejně náročné jako medicína,“ podotkla a na místo vpichu přitiskla buničinu.

„Asi ano. Ale filozofie a lidské myšlení mě přitahuje víc.“

O několik minut později se v pravém uchu Jimmyho Fitzpatricka vyjímal drobný zlatý kroužek.

Než stihla uvést ošetřovnu do původního stavu, vsunula do dveří hlavu Susanne. „Hned vypadáš líp.“

„Líp? A to jsem předtím vypadala hůř?“

„Jo. Jako by ti uletěly včely.“

„Aha.“

„Kdopak ti spravil náladu? Jimmy? Teď se na sesterně předvádí s tou náušnicí. Jako děcko. Každému vykládá: *Jane je hotový poklad. Vůbec to nebolelo.*“

Zazubila se. „Má něco do sebe. A ví…,“ *jak se chovat k ženám,* chtěla dodat, ale připadalo jí to nevhodné.

„Co ví?“ Starší kolegyně sáhla po použité buničině a hodila ji do nádoby s odpadem.

„Ví, jak jednat s lidmi. Co kdy říct… a tak.“

Vrchní sestra se zarazila. „Je ti sympatický?“

Jane si umývala ruce. „Samozřejmě. Jimmy je sympatický všem.“

„Víš, co mě na něm zaujalo?“ nespouštěla z ní Susanne oči.

„Ne.“

„Že jeho dědeček z matčiny strany byl kněz.“

Jane znehybněla. „Cože?“

Susanne zkontrolovala, zda je vše uklizeno, a sáhla po seznamu zdravotnického materiálu. „Jo. V řecko-katolické církvi. Tam se kněží před vysvěcením můžou ženit. Jimmy nám to do detailu objasnil na jednom nemocničním večírku.“

„Zajímavé.“

„Jimmy není výjimka. Nechává si to víceméně pro sebe, aby nemátl pacienty. Kdysi mi pověděl, že úlohou duchovního v nemocnici je dodávat trpícím sílu. Na vyznání prý tolik nezáleží. Myslím, že v tom spočívá tajemství jeho úspěchu.“

„Asi ano.“ Náhodný svědek by jejich konverzaci nepřikládal žádný význam. Neškodným povídáním si kolegové krátí dlouhou chvíli běžně. Jane ale věděla, že Susanne se do soukromí nikomu neplete. A pokud svou zásadu poruší, má pádný důvod.

„K čemu to patří?“ zamávala Susanne seznamem.

„Á… ke skříňce v resuscitační místnosti. Potřebovala jsem se nějak zaměstnat.“

„Je mi líto…, namáhala ses zbytečně. Tam jsem to kontrolovala už ráno. A navíc ses pořádně spletla.“

„Jakto?“

„Ty mi nevěříš?“

„To bych si nedovolila.“

Za pět minut bylo jasno: Jane se nepřepočítala.

„Do háje,“ neudržela se Susanne. Na čele jí naskočila hluboká rýha. Jane si nevzpomínala, že by svou nadřízenou někdy slyšela nadávat.

„Ráno mi vyšlo o padesát desetimililitrových stříkaček víc.“

„Jak si to můžeš tak přesně pamatovat?“

„Víš co?“ povzdechla si Susanne. „Ty si zamkneš pusu na dva západy a já si vezmu na starost desetimililitrové stříkačky.“

„Proč?“

„Protože si myslím, že je někdo krade.“

„Cože?!“

Během patnácti minut Jane nenápadně zkontrolovala, zda se některá sestra nezásobila nezvykle vysokým počtem stříkaček. Znovu se vracela k rozhovoru se Susanne.

Proč jí svěřila, že se může Jimmy oženit? Že by si hrála na dohazovačku? Sotva. Kromě toho ví o jejím vztahu s Thomasem. A patrně ho schvaluje. Co tím sledovala?

Na přímou otázku dala Susanne přímou odpověď: „Aby ses nestyděla za to, že se ti líbí.“

„Ale mně se nelíbí.“

Susanne se zasmála. „Tak to jsi jediná z celého oddělení.“

„Ale…“

„Prosím tě… Žádné z nás nikdy nic nenaznačil. Jenomže lidé podvědomě vysílají různé sexuální signály. A není důvod se cítit trapně, když se nám na mysl bezděčně vetře malinká naděje. Zřejmě proto nám prozradil, že může založit rodinu. U jiného bych v tom viděla projev ješitnosti. Ale Jimmy se chce vyhnout zbytečnému napětí. Už tak ho tady máme víc než dost.“

„No… se mnou si hlavu lámat nemusí,“ trvala Jane na svém. Nemínila připustit, že i ona podlehla chvilkové slabosti. A Susannina informace jí pocit jisté nepatřičnosti pomohla překonat.

„Tak co? Stříkačky se neobjevily?“

„Bohužel,“ zavrtěla Jane hlavou.

Před koncem služby dorazilo těsně za sebou několik sanitek. Když Jane doběhla pro intravenózní vaky, na pultu si všimla umělohmotného kelímku. Zapomněl ho tam Jimmy. Podivné, vždyť kvůli tomu přece přišel.

Úterý 8. července, 23 hodin 45 minut

Vstoupím do suterénu. Opatrně za sebou zavřu. Do ticha skřípnou nenamazané panty. Strnu. Všude je naštěstí klid.

Stojím ve tmě. Kdesi poblíž jemně hučí mrazák.

Nade mnou cosi zavrže.

Pes?

Tajím dech. Neodvážím se pohnout. Znovu zavládne ticho. Neškrabe drápy o linoleum? Ne.

Mrazák vypnul. Teď je ticho absolutní. Vydechuju ústy. Jsem ve střehu. Dům jako by hluboce spal.

Rozsvítím baterku a po špičkách se plížím ke schodišti do kuchyně.

V přízemí tikají elektrické hodiny. Nesmím probudit psa.

Sedím na betonu a baterkou prozkoumávám okolí. Konečně nacházím, co potřebuji. Prohlížím si potrubí u stropu a dolaďuji plán.

Vyjde to.

Musí to vyjít.

Středa 9. července, 1 hodina 30 minut

Janet vstala a natáhla si župan. Nemohla spát. Muffy se zavrtěla v nohách postele a měkce skočila na koberec. Byla zvyklá doprovázet paničku ke dveřím, když ji volali k porodu. Tam se uvelebila a čekala, až se Janet vrátí. Earl manželčiny noční výlety už roky téměř neregistroval. Překulil se na druhý bok a nerušeně odfukoval dál.

Světlo pouliční lampy do ložnice přes hustou mlhu nedosáhlo. Připravila si šálek horké čokolády, přešla do obýváku a dokořán otevřela okno. Schoulila se na pohovku a oddávala se líbezné vůni květin. Muffy na ni vrhla nechápavý pohled. Jakmile se ale dočkala konejšivého podrbání za ušima, spokojeně se svalila paničce ke kotníkům.

„Tak co, holka?“ oslovila Janet psí společnici a prsty u nohou se jí zabořila do huňaté srsti. Fenka se slastně protáhla.

Konečně se rozhodla. Jak jen to půjde, přestane pracovat. Nalhávala si, že ji nehoda na patologii nepoznamenala. Ale něco se v ní hnulo. Už se necítila tak neohroženě. Neodvažovala se domyslet, co by se stalo, kdyby Susanne včas nezačala bít na poplach. Její tělo se už týdny dožadovalo mírnějšího tempa. Když přišla do jiného stavu, umínila si, že tentokrát si těhotenství užije. A teď se jí naskytla záminka svému přesvědčení dostát.

Uvědomila si, jak s ní lomcovala zima. Zachvěla se a pevně stiskla teplý šálek. Ale horký nápoj ji nezahřál.

Zachumlala se do županu a záda si podložila polštářkem. Horor prožitý v márnici se jí rozptýlit nepodařilo. V břiše ucítila drobné kopnutí. „Promiň. Už to pustím z hlavy," slíbila a začala broukat tóny Brendanovy oblíbené písničky. Určitě si myslí, že bublám, do vody, napadlo ji. „Počkej za pět týdnů. To se budeš divit, jak má mamka zvučný hlásek." Dítě se nepatrně zavrtělo. „Už budeme spinkat, ano?" doporučila synovi a k melodii přidala i slova. Další protesty z jeho strany už nezaznamenala.

Její myšlenky se daly do zběsilého cvalu.

Vybavila si Brendanovy rozzářené oči, když přišel od kamaráda a našel oba rodiče doma. Takových dní teď bude mnohem mnohem víc. Natáhla se a hlavu položila na opěradlo. Těšila se. Společně vyčistí Brendanovu starou postýlku a připraví miniaturní povlečení. Vezmou na milost plyšové medvídky, s nimiž by si synek rád pohrál, které ale zavrhl, protože by ho v očích šestiletých kamarádů diskreditovaly.

Usmála se a nepatrně se jí ulevilo. Chlapec se nebude muset přetahovat o její pozornost s pacientkami. Bude ji mít cele pro sebe. Poprvé v životě. Snad mu alespoň z části vynahradí dobu, kdy se plně věnovala zaměstnání. „Jasně," řekla nahlas. Tenhle typ fantazírování znala. Setkala se s mnoha matkami, jež sužovalo stejné dilema. Z pocitu viny se upínaly k blíže neurčenému období v budoucnosti, kdy se vzdají profesní dráhy ve prospěch dětí. Nechala se opájet lákavou vizí. Několik měsíců znamená pro šestiletého hocha tolik, co pro dospělého roky. Samozřejmě že s Earlem dávají Brendanovi najevo, jak moc ho milují. Jenže lásky není nikdy dost,

připomněla si a hlasitě se zasmála. Muffy k ní zvědavě obrátila hlavu. „Co nevidět budu jako matka," sdělila jí Janet. „Pečovala o nás tolik, až nám to s bratry lezlo na nervy."

Fenka se jí znovu uložila k nohám. Paniččiny úvahy ji zjevně nezajímaly.

Ano, je možné, že se její neustálá přítomnost Brendanovi zprotiví. Přenesla by takový nevděk přes své mateřské srdce?

Napila se.

Earl kolem ní týdny našlapuje po špičkách, dává si pozor, aby se o odchodu z nemocnice nezmínil ani slůvkem, ale jeho oči křičí: *Proč proboha nesedíš doma?* Její nápad přivítá s nadšením. A ještě si bude myslet, že se do domácnosti neuchýlila z jeho popudu. Bude se považovat za zářný příklad manžela, který nezasahuje do práva své ženy svobodně se rozhodnout mezi kariérou u plotny a v zaměstnání.

Vždycky věděla, jak na něj. Bylo jí jasné, že pozice zástupce pro lékařské záležitosti mu dříve či později přinese spoustu problémů. Koledoval si o ně svou povahou. Měl výjimečný talent odhalit kdejakou špinavost. A před nepříjemnostmi nikdy nezavíral oči. Přesto byla ráda, že novou funkci získal. Těžko snášel, když ho sekýrovali nadutci s ekonomickým vzděláním. A těmi se to ve vedení jen hemžilo. Takhle s ním budou muset jednat jako s rovnocenným partnerem. Jmenování však přijala s povděkem hlavně z jiného důvodu. Vzrušení, které obnáší urgentní medicína, se pro Earla stalo životní nutností. Umění *postavit na nohy mrtvého* bylo pro mnoho lékařů drogou. Drogou, která je postupně strávila. Doufala, že jiný druh práce destrukci manželovy psychiky zpomalí. Nové starosti ho však pohltily rychleji, než předpokládala. Se znepokojením vyslechla obavy ohledně jednotky paliativní péče. Mluvil o sestře, která krátí utrpení nevyléčitelně nemocných, o Stewartu Deloramovi a jeho podivném chování, o pacientech, kteří mohli mnohé osvětlit, avšak shodou okolností zemřeli nebo upadli do komatu. Znala ho dlouho. Věděla, že se nezastaví, dokud záhadě nepřijde na kloub. A nikdo na světě ho od jeho úmyslu neodradí. Za léta společného života si vytvořila takřka bezmeznou důvěru v jeho instinkt. Ve zdánlivé spleti na sobě nezávislých událostí viděl dobře fungující systém.

Její manžel ale netuší, že ze všeho nejvíce teď potřebuje spojence. Člověka, který by odvedl všechnu tu mravenčí práci, aniž by vzbudil podezření u Wyatta či Hursta. Ti by Earlovi – a tím i jí a Brendanovi – udělali ze života peklo. Nemluvě o tom, že kdyby se anděl smrti – existuje-li nějaký – přestal cítit v bezpečí, začal by se pravděpodobně mstít.

Ano, bez komplice se Earl neobejde. Neobejde se bez ní! Bude kontrolovat rozpisy služeb i dobu, kdy pacienti zemřeli. Vždyť k těmto informacím má přístup. Proč by si měl někdo všimnout, že sem tam zabrousí mimo oblast gynekologie? Pokud se Earlovo podezření nepotvrdí, což není příliš pravděpodobné, můžou si oba vydechnout.

Nejdřív však musí toho zapáleného bojovníka za spravedlnost přesvědčit o své nepostradatelnosti. Problémy řeší nejraději sám. Pro tentokrát ho však donutí k ústupku.

Dopila čokoládu a pohlédla z okna.

Mlha se začala rozpouštět. Tenounkými pramínky vnikala do prosvíceného kuželu pouliční lampy, až ji vánek odfoukl jako zlý sen kamsi daleko.

10

O tři dny později, sobota 12. července,
45 minut po půlnoci
Nemocnice svatého Pavla, jednotka paliativní péče

Earl se krčil ve tmě.

Na opačném konci chodby se cosi zakmitlo.

Svaly měl ztuhlé, jako by se měsíce nehýbal. Protáhl se. Snad posté za tu hodinu, co stál v pokoji. Oči upínal k místu, kde se mihl stín.

Vyčkával.

Janetino pátrání zatím nepřineslo žádné ovoce: pacienti umírali, ať sloužila kterákoli ze sester. Rozhodl se tedy, že se vydá po jiné stopě. A přesto se cestou sem cítil hloupě.

Práce se ukázalo víc, než se zpočátku zdálo. Blahořečil si, že požádal Janet o pomoc. Přišel na to před pár dny při snídani. A manželka jeho nabídku ochotně přijala. Ověřuje teď množství údajů, ale hlavně zůstala konečně doma. Navíc si myslí, že všechno byl její nápad! Šikovně to zaonačil. Škoda jen, že se nedostavily výsledky. A nejméně podezřelá je Monica Yablonska! V noci slouží maximálně jednou týdně.

„Hurst měl asi přece jenom pravdu, když tvrdil, že pacienty hospitalizují později, a proto dřív umírají," řekla včera večer Janet s nadějí v hlase. Ještě však zbývá zpracovat data za několik měsíců.

Je ovšem možné, že mají co do činění s prohnanou sestrou, která ví, jak se série podezřelých úmrtí vyšetřuje. Mohla zařídit, aby nemocní umírali v době, kdy slouží někdo jiný. Proto chtěl zjistit, zda lze na oddělení proniknout nepozorovaně. Po zadním schodišti vyšel bez problémů. Předpokládal, že kolem půlnoci se zde nikdo zdržovat nebude: U vchodu na jednotku paliativní péče zaváhal. Otevřenými dveřmi by ze schodiště na chodbu vniklo světlo a

některá sestra by si toho mohla všimnout. Natáhl se tedy k vypínači a zhasl. Rázem ho obklopila tma. Mdlé světlo z mezipatra sem nedopadlo. Teď bez potíží proklouznu, pomyslel si a sáhl na kliku. K prázdnému pokoji, v němž zrovna stál, se proplížil hladce. Stejně tak mohl ovšem vkročit do kterékoli místnosti a s pacientem naložit, jak uznal za vhodné. Za celou dobu neviděl jedinou sestru. Slyšel jen rádio. A soudě podle nevzrušeného tónu jejich hovoru a příležitostného smíchu, péče o pacienty se zde od minulé soboty nezměnila. Nářek trpících nebylo možné ignorovat. Nesl se chodbou s úpěnlivým smutkem a byla v něm něžná naléhavost milenců. Zmocňoval se ho vztek. Kdokoli se jakkoli dlouho může nerušeně promenádovat po oddělení! Teď by rád zjistil, jak dlouho tady umírající čekají, než se jim dostane pomoci. Za takový přístup k pacientům by své podřízené hnal pohrabáčem. Jenomže sestry z paliativní péče dávaly svým postojem najevo mnohem víc než pouhý nezájem o práci. Vyjadřovaly jím bezcitnou lhostejnost k lidské bytosti. Jako by člověku na prahu smrti plivly do obličeje se slovy: *Tak už rychle chcípni a moc nás neotravuj!*

Dám jim ještě půl hodiny, rozhodl se nakonec. A pak dostanou kázání, na jaké jen tak nezapomenou. Vsunul botu mezi dveře a škvírou bedlivě sledoval, zda se v jeho zorném poli přece jen nezjeví nějaká sestra. Původní plán však narušila podezřelá silueta, která teď plně zaměstnávala jeho pozornost. Neznámý hbitě přecházel od místnosti k místnosti, neslyšně a bez tváře jako duch. V odraze světla vycházejícího ze sesterny se mu do tmy zaleskly oči. Earlem projel úlek. Dívají se na něho! Opatrně vsunul nohu do pokoje, až se dveře skoro zavřely, a chodbu pozoroval jen úzkou skulinou. Postava se náhle téměř rozběhla a zamířila k němu. Do háje! Uskočil a chvatně couval. Sotva se octl v koupelně, dveře do místnosti se nehlučně rozletěly a vetřelec stanul na prahu. Earlovi ztuhla krev v žilách. Nehýbal se. Doufal, že v temném a sevřeném prostoru koupelny unikne pozornosti. Neznámý vstoupil dovnitř, zaklapl za sebou dveře a zamířil k oknu. Rozevřel žaluzie a na zem dopadly pruhy oranžového světla. Pak se otočil k prázdné posteli. Vypadal překvapeně. Zíral na holou matraci, jako by tomu, co vidí, nevěřil.

Earlovi bušilo srdce až v hlavě. Dunivý zvuk ho zcela ohlušil. Měl dojem, že se rozléhá po celém oddělení. *To je ta sestra!* napadlo ho impulzivně a připravil se k výpadu. Vtom si všiml svého odrazu v zrcadle přímo proti koupelně. V mdlém světle vyhlížel jako mumie. Zarazil se. Raději počká, až ho ta osoba sama zaregistruje. Mezitím mu hlavou projelo racionálnější vysvětlení: *Možná je to jen nějaké nedorozumění. Třeba si někdo spletl dveře.*

Tajil dech a pravou paží hledal vypínač. Pěkně si na toho podivína posvítí. Jistě se lekne a dá se na úprk. Jenže předtím si ho důkladně prohlédne. Vždyť potmě a nadto v ochranném obleku vypadají všichni stejně.

Protivník si však v zrcadle všiml pohybu paže.

Zůstal stát, otočil se a vyrazil k Earlovi. Ten ucítil bolest v hrudníku, ztratil rovnováhu a dopadl na stěnu obloženou dlaždicemi. Zaúpěl. Před očima se mu rozprostřela bělostná mlha. Sesunul se k zemi a volným pádem se řítil do černé propasti. V posledním jasném okamžiku si uvědomil, jak o linoleum vržou gumové podrážky. Nemá ochranné návleky, došlo mu ještě.

„Můžeš mi laskavě vyložit, kde se tady bereš?“

Do lebky se mu zavrtával Jimmyho vyděšený hlas. Rozlepil oči. Spatřil kněze a dvě sestry. Ležel na nepovlečené matraci a na stropě zářilo jasné světlo. „Dostali jste ho?“

„Koho?“

Podíval se na hodinky. V bezvědomí byl maximálně pár minut. „Toho neřáda, co mě omráčil.“

„Nevím, o čem mluvíš. Chtěl jsem Saidii popřát dobrou noc a… kápnu tu na tebe… Mimochodem,“ otočil se k sestrám, „kde vlastně je?“

„Dal jsem jí propustku na víkend,“ odpověděl Earl. „Její syn přiletěl z Honolulu o den dřív a najal pečovatelku, aby se nemuseli zdržovat v nemocnici. Mělo to být překvapení. Wyatta nikde nesehnali, praktikanti s tím nechtěli nic mít, tak se obrátili na mě.“

„Takže… cos tady v tom případě pohledával?“ naléhal Jimmy jaksi nepřirozeným hlasem.

Earl se zahleděl na sestry. Ostré světlo ho bodalo do mozku. „Hodlal jsem si provést takový soukromý výzkum. Zajímalo mě, jak často dohlíží personál na pacienty… Tedy, dámy, něco tak odsouzeníhodného jsem vskutku nečekal!“ Vysvětlení působilo věrohodně, třebaže vyjevil jen kousek pravdy. Vytrubovat do světa, že ho sem přivedlo mnohem závažnější podezření, by bylo krajně nerozumné.

S rozhořčením sester počítal.

„Jak můžete něco takového vůbec říct?“

„K rodičům bychom se nechovaly líp.“

Nechtěl bych být na jejich místě, pomyslel si. „Neodskočila si některá z vašich kolegyň tak před dvaceti minutami na přestávku?“

Věnovaly mu pohled plný opovržení.

„Ne. Co nám to podsouváte?“ zavrčela mladší sestra. Měla pihy a zpod čepice jí vyčnívaly pramínky hnědých vlasů. „Že vás některá z nás uhodila? Ložní prádlo jsme stáhly, hned jak paní Locková odešla. A od té doby tu nikdo nebyl. Postel povlečeme zítra večer, až se pacientka vrátí.“

Otázku i podrážděný tón ignoroval. „Třeba sem zašel nějaký zřízenec.“

„To těžko,“ odfrkla starší kolegyně. V ústech převalovala žvýkačku. Spíš než na zdravotnici by ji tipoval na pouliční děvu. „Co třeba uklízečka?“

„Teď?“ Mladší sestra si málem poklepala na čelo.

Pohledem utkvěl na nočním stolku. Byl tam jen kalendář, fotografie mladého muže – nejspíš Donnyho – a psací potřeby. V zásuvce našel bibli, kapesníčky a dopisní papír. „Nevíte, jestli u sebe měla nějaké šperky?“

„Zřejmě si je vzala s sebou,“ odvětila sestra se žvýkačkou. „Stejně si jich už moc neužije.“

Při slovech plných cynismu ho zamrazilo.

„Možná si to tu vyhlídl párek praktikantů,“ ozvala se přidrzle mladší ošetřovatelka. „Proč nepodezíráte je?“

„Praktikanty?“

„Jistě. Chtěli využít prázdné postele a zašít se sem na rychlovku. Myslíte si, že *se to neděje?*“

Bylo mu samozřejmě jasné, *že se to děje.* Jenže proč by sexu žádostivý praktikant reagoval tak agresivně, kdyby místo na objekt svého přízemního zájmu narazil na vedoucího urgentních příjmů?

„Informujte ostrahu,“ poručil pihaté hnědovlásce. „Ať se mrknou po člověku bez návleků.“ Věděl, že je to zbytečné. Koše s ochrannými obleky byly rozmístěny po celé nemocnici.

„Proč by si sundával návleky?“

Jimmy se sklouzl po podlaze a nervózně objasnil: „Aby se mu snáz utíkalo.“

Ošetřovatelka přikývla a odešla.

Jimmy se natáhl k Earlovi a pomohl mu na nohy. Když se lékař octl ve vertikální poloze, zavrávoral a chvatně si sedl.

„Možná by se na tebe měli kouknout tví podřízení na oddělení,“ navrhl kněz.

S tím to muselo zacloumat, konstatoval Earl. S irským přízvukem Jimmy mluvil, jen když vtipkoval nebo když ho něco vyděsilo. „Toho nebude zapotřebí,“ odmítl lékař. „Na cétéčko se posílají pacienti, kteří byli v bezvědomí alespoň dvacet minut. U mě to trvalo chvilku.“ Potřeboval si lehnout, a aby se Jimmyho zbavil, podal mu zkreslenou informaci.

„Možná by nebylo od věci, kdybyste nám, otče, řekl, jak jste se sem dostal. Vůbec jsme si vás nevšimly. Ostatně – prakticky nikdy jsme si vás tady nevšimly.“ Náhle pohlédla na Earla: „Nebo lidi na vyšších postech jsou automaticky mimo podezření?“

„Tak tohle…,“ Earl vyskočil, ale vzápětí se zapotácel. Chytil si hlavu do dlaní, posadil se a s úžasem sledoval kněze.

„Ne, *nikdy jste si mě tady nevšimly,*“ vybuchl Jimmy. Nadechl se, paže mu vyletěla do pravého úhlu s tělem a ukazovák mířil přímo na prostořekou sestru. „Kdybyste se totiž věnovaly práci, a ne prázdnému tlachání nad kávičkou, tak byste si mě *všímaly* každý den. A navíc…“ Odmlčel se. Sténání nemocných připomínalo šumění moře. „Třeba by se ve vašich srdcích probudil cit a ti nešťastníci by neumírali vystrašení a v osamění.“

Ošetřovatelka sebou trhla: „No dovolte… jak…“

Přistoupil těsně k ní a pokračoval: „Protože jestli svůj přístup k pacientům nepřehodnotíte, nedočkáte se klidu a duše těch ubožáků vás budou strašit ve spánku.“

Zrudla jako po nadměrném slunění. „Jakým právem mi vyhrožujete…“

„Já a vyhrožovat? V žádném případě, milá zlatá. Nazvěme to snahou o polepšení hříšnice.“

Kolem očí se mu – jako důkaz úsměvu – zřasily drobné varhánky. Jeho pohled však zůstával tvrdý.

Sestra chvíli zkoprněle žvýkala a potom mlčky zamířila na chodbu.

„Bůh mi to odpusť, ale nebylo zbytí,“ ospravedlnil Jimmy svůj slovní výpad. Zlostně vystrčil bradu, až se zdálo, že by potřeboval o číslo větší roušku.

„Nic jiného nezasloužila,“ potvrdil Earl. Tak rozlíceného kněze dosud nespatřil.

„Tak vida… Minulou sobotu jsi tvrdil, že jdu na Wyatta a spol. moc zhurta. Teď si to už nemyslíš, co?“

Kdyby Earl Jimmyho neznal, vsadil by se, že si do Spojených států odskočil na dovolenou z Dublinu. Pro odlehčení situace se pokusil zasmát. Z hrdla mu ovšem vyrazil suchý neveselý chrapot.

Plamen v očích duchovního pohasl. Dlouze vydechl a omluvil se: „Nezlob se, Earle. Mám nervy napjaté k prasknutí. Jako ostatně všichni.“

„Na tom není nic divného,“ pokrčil lékař rameny.

„Trápí mě ještě něco. Způsobil jsem ti plno nepříjemností. Kdybych tě sem minulou sobotu nehnal…“

„Ale prosím tě! Chtěl jsem zjistit, co se tady peče.“

„No… ale netušil jsem, že se do toho obuješ s takovou vervou a budeš tady – promiň mi ten výraz – šmejdit ve dne v noci.“

„Ale já tady…“

„Uvědom si, jak to mohlo před chvílí skončit. A o co šlo? Nějaký chmaták – patrně z řad personálu – využil situace, vkradl se do prázdného pokoje a nejspíš si chtěl pomoct k pár drobným, které by

Saidie mohla mít ve stolku. Tohle je záležitost ostrahy, ne tvoje. Ty musíš řešit mnohem závažnější problémy.“

Má pravdu, usoudil Earl.

„Třeba Saidie bude vědět, jestli se někdo neochomýtal kolem jejích věcí.“

Snad.

Ale co když nepřistihl *nějakého chmatáka*, ale vraha pacientů? Monica Yablonska by ho srazit k zemi zvládla. Wyatt taky. A ani Stewart není žádné tintítko. Jenomže v úvahu přicházela i horší varianta – udělal to někdo, o jehož existenci nemá nejmenší potuchy. A spíš by našel jehlu v kupce sena než anonymního podivína zakukleného mezi pěti tisíci zaměstnanci nemocnice.

Po zádech mu přeběhl mráz.

Kéž by se z útočníka vyklubal bezvýznamný zlodějíček, blesklo mu hlavou.

Poděkoval Jimmymu a vyrazil z oddělení. Cestou na parkoviště se mu mysl rozběhla na plné obrátky. Nedokázal se zbavit dojmu, že setkání na paliativní péči nějak souvisí se zvýšeným počtem nočních úmrtí. Podezřelý mohl být kdokoli. Od duševně vyšinutého člověka po chladnokrevného zabijáka, který se ve snaze ututlat skandál nezastaví před ničím.

Před očima se mu míhaly obličeje přátel a kolegů, kteří se někdy vyjádřili k eutanazii – pro i proti. *Tak dost. Rychle domů a do postele,* okřikl se.

Chladivý vzduch na pár chvil ztišil bouři, která se mu rozpoutala v hlavě. Jenže pak se mu na mysl vplížil děsivý výjev – poprvé ještě v autě, potom ve spánku: nad Saidii Lockovou se skláněla zahalená postava s lesknoucíma se očima.

11

Sen tentokrát přišel nad ránem.

Volám na ni ze schodů, ale ona se nehlásí. V suterénu se nesvítí. Slyším podivný zvuk.

Jindy se mi zdá, že jdu po chodbě. Světla náhle pohasnou. Z laboratoře se ozývá hukot vody. Jako když se napouští vana. Ale jak by si mohl v laboratoři napouštět vanu?

Občas to začíná nenápadně. Je krásný slunečný den a já sedím v parku na trávníku. Nade mnou se rozkládají silné větve obalené do žlutých a oranžových listů. Ale možná ani tohle není úplně nevinné. Svítilo tehdy slunce? Zašli jsme si do parku? Nemůžu si vzpomenout. Ale ano, stalo se to na podzim. Neuvědomuji si barvy, jimiž hýřila příroda. Uvědomuji si to datum. Uvízlo mi v hlavě jako kulka. Den, kdy se svět změnil k lepšímu, pro mě znamenal tragédii. 9. listopad 1989. Byl v tom kalkul? Aby se na něho nikdy nezapomnělo?

Možná.

Uspíšila jeho rozhodnutí naše nadcházející návštěva? Nedokázal se nám podívat do očí, a tak jen příhodně využil historické okolnosti? Věděl, že všichni jsou nalepení na televizi a že ho nikdo nevyruší.

Stává se mi, že skočím Jeromovi přímo do hlavy. Vnímám, jak se v těch dopodrobna promyšlených chvílích cítil sám.

A hned jsem zase kdesi na začátku. Bojím se a nevím, co mě čeká.

Všechny sny neochvějně směřují ke stejnému konci. Stojím ve tmě. Za dveřmi hučí vodopád. Slyším slabounké tóny jakési hudby. Nadzvednu nohu a z boty mi crčí. Přes práh se rozlévá velká kaluž.

„Haló?!“ volám znovu.

Nikdo mi neodpovídá.

Sáhnu na kliku.

Je odemčeno.

Stisknu ji a dveře povolí.

Ohlušuje mě chrlící příval vody a poznávám melodii písně. „Haló!“ křičím z plných plic. Nahlédnu do potemnělé laboratoře.

Ani teď se nikdo neozývá.

Podlaha je pod vodou. Na hladině se odrážejí zelená a červená světélka z displejů. Z prasklého potrubí tryská voda. Kašna vzhůru nohama, napadne mě. Ze stropu se valí mohutná řeka s krůpějemi smaragdů a rubínů. Ale vprostřed visí cosi tmavého. Chci se otočit a přivolat údržbáře, ale táhne mě k sobě ta rozplizlá černá skvrna. Přistoupím o krok a spatřím obrysy lidského těla. Hlava v předklonu, svěšená ramena. Jako by si kdosi proudem sprchy masíroval šíji a horní část zad. Drobné kapičky rozstřikující se od týlu mi ulpívají v obličeji. Nedokážu se ovládnout. Prostrčím hlavu pohyblivou clonou a pohlédnu mu do tváře. Mokrá, nafialověle olivová kůže pohlcuje okolní barvy. Bulby vylézají z důlků, líce se nadouvají, div nepuknou, a z koutku úst splývá jazyk nafouklý jako převařená klobása.

Probudí mě vlastní křik.

Na okamžik se mě zmocní pocit neskonalé úlevy. Děje se to vždycky, když se proberu z děsivého snu. Do místnosti se dere úsvit na pruhy rozcupovaný žaluziemi. Rázem si vzpomenu na pokoj té stařeny. A na Garneta na číhané. Mám před sebou další den strachu. Další den strachu z polapení. Už se ho nezbavím. Ani když splynu se svým druhým já. A to znamená jediné. Dříve či později si někdo všimne, že se bojím, a začne mě podezírat.

Hergot!

Aspoň že mě Garnet nepoznal. V opačném případě by se už na mě dobývala policie. Co tam ale ksakru pohledával? A jak ho napadlo odklidit tu babku do bezpečí? Že by se toho domákl? A ten zmetek, co se tam minulý týden producíroval, mohl být klidně on!

Začínám se potit. Z nakyslého pachu provlhlého povlečení se mi zvedá žaludek. Štítivě je ze sebe shodím, zamířím do sprchy a vklouznu do proudu ledových jehliček. Hlava se projasní, ale nervozita nepomíjí. Snažím se udržet na uzdě nejčernější obavy i rozjitřenou fantazii. Musím brát v úvahu pouze fakta. Pouze fakta!

Plně se soustředím na momenty, které mě znepokojují nejvíce a které všechno ostatní zatlačí do pozadí.

Ať už se po chodbě na paliativní péči minulý týden potloukal kdokoli, jedno je jisté: dneska v noci tam šmíroval Garnet. A *ví,* že Saidii Lockové hrozí nebezpečí. Nezáleží na tom, proč ji přesunul jinam. Předtím možná něco tušil. Teď to *ví.* Zahryzne se a nepustí, dokud se nedobere pravdy. Jenže které pravdy? Té, kterou má odhalit, nebo té skutečné? Ale Earl se nenechá zmást falešnými stopami. Časem poskládá všechny střípky mozaiky.

Musím zrychlit tempo.

Neděle 13. července, 18 hodin 10 minut

„Posaď se, Thomasi," poručila Jane nevzrušeně. Ovládala se celý víkend. Zprvu ho nechtěla vidět, ale posléze mu úsečně vzkázala, aby se dostavil do jejího bytu. Fakt, že přišel o dvacet minut dřív, ji ve správnosti plánovaného počínání jen utvrdil. Bude chtít buď všechno, nebo nic. Hrdost jí nedovolí konat jinak. Nenatáhl se na kobereček v obýváku, jako když čekával na večeři. Vybral si křesílko zjevně navržené pro jedince subtilnější konstituce.

Neudržela se a vyprskla smíchy.

Rty se mu jako na povel roztáhly do úlevného úsměvu. „Takhle se mi zamlouváš víc. Lekl jsem se, že se něco semlelo. Před chvílí ses tvářila jako na pohřbu."

Nereagovala.

Náhle se předklonil a vypadal vážně. „Co se přihodilo?"

Otázka ji podráždila. Zkoumavě si prohlížela statnou postavu a hubený, zarostlý obličej. Dokonale zapadal do její někdejší představy krasavce z Tennessee. Tvrdý jako křemen, kamarád do nepohody, spíš chlapec než muž. Teď se ukáže, co v něm vězí.

„Jsem těhotná."

Její slova mu vyrazila dech.

Vteřiny se táhly v rozpačitém tichu. Jako by s nimi v pokoji byla nepovolaná osoba, která nedopatřením zaslechla důvěrné sdělení.

„Haló! Probuď se!“

„Ježíši, Jane. Přišlo to jako blesk z čistýho nebe…“

„Nepovídej. Kolikrát jsme se milovali? Stokrát? A nasadil sis podruhé vždycky novou ochranu? Hele, byli jsme při tom dva. Takže mě laskavě ušetři toho vyjevenýho kukuče.“ Nechápala, proč se na něho tak utrhla. No a co. Na zdvořilostní ekvilibristiku teď nemá kdy.

Otevřel ústa a podíval se, jako by ji viděl poprvé v životě.

Prsty mu projela kšticí. „Na nějaké řečičky nejsem zvědavá, Thomasi. Chceš mít dítě, nebo ne? Potřebuju to vědět. Tak se vymáčkni.“ Mluvila s mrazivým klidem.

Čelist mu poklesla ještě níž.

„Nemíním se tě doprošovat. Jestli ho nechceš, tak odsud vypadni!“

Pohroužil se do sebe a mlčel.

Mysli jenom na to malé, připomněla si a zaplavila ji vlna nenadálé svobody. Už ji netrápilo matčino zklamání, zvědavé pohledy obyvatel Grand Forks ani klevetivé jazyky kolegů. Najednou měla ve všem jasno. Uživí se? Dokud to půjde, bude pracovat. Kde bude bydlet? Ve svém bytě přece. Kdo se na ni nevykašle? Bráška.

Otázky stíhaly odpovědi. Octla se ve stavu beztíže. Užasle na ni hleděl.

Vědomí, že svůj osud drží pevně v rukou, ji naplnilo překypující radostí.

„Nikdy jsem tě takhle neviděl,“ hlesl nevěřícně. „Celá ses… proměnila… Zříš… štěstím.“

To jsou hormony, chtělo se jí vyhrknout. Ovládla se a vzápětí litovala. Opojný pocit vyprchal.

„Fakticky, Jane. Ohromně ti to sluší.“ Vstal, přistoupil k ní a objal ji.

Vysmekla se: „Vyjádři se.“

„Strašně moc tě miluju.“

„Fajn. A dál?“

Usmál se. „Stanu se otcem. Jsem moc pyšnej, že…“

Zornice se mu roztáhly doširoka, jak to ještě u něho neviděla. Ani při milování. Jenže teď vypadal jaksi jinak. Jako by vyprávěl vtip a vedle explodovala bomba.

Její pronikavý pohled ho znejistil. „Co je?“ usmál se ještě víc. „Pyšnej?“

„Jo. Dmu se pýchou, i když mě to překvapilo.“ Na tváři se mu usídlil výraz dokonalé blaženosti. Sklonil a chtěl ji políbit. Vytrhla se mu. „Pyšnej!“ vykřikla, jako by ji to slovo uráželo.

Vyhlížel úplně bezbranně. Prudce zatoužila pomstít se mu za utrpení, kterým v uplynulých dnech prošla. „Tak ty seš pyšnej! A můžeš mi vysvětlit na co…? Na to…, žes mě… zbouchl?“

Zřítelnice se ještě rozšířily a pak se stáhly do velikosti špendlíkové hlavičky. Jako by ho oslepilo prudké světlo. Dýchal ústy.

Nejasně si uvědomovala, že kolem sebe bije hlava nehlava a že je to vůči němu nespravedlivé. Ale líbilo se jí, jak trpně snáší její rány.

„Jane, promiň. Mrzí mě to.“

„To mě taky.“

„Ale proč ses tak naštvala?“

„Proč? Pro slepičí kvoč.“

„Jenomže…“

„Jenomže co?“

Nervózně se zahihňal. Pak se chvíli dusil smíchy, až se rozchechtal na celé kolo. Jane si připadala jako ve snu.

„Ty dneska… řádíš jako… torpédo,“ vyrazil ze sebe a padl před ni na kolena. „Vrhni se na mě jako šelma…, rozsápej mě na kusy…, nalož se mnou podle libosti, ale nejdřív mě vyslechni. Jsem pyšnej, šťastnej, nadšenej… a tak.“

Vztek roztál jako jarní sníh.

Natáhl k ní paže a nasadil neodolatelný výraz.

Jedním skokem byla u něho. Svalila ho na záda, sedla si mu na hrudník a koleny jistila paže.

„Takže jsi rád, že budeš taťka?“

„Jsem rád.“

„A miluješ mě?“

„Miluju.“

„A budeš mě nadosmrti poslouchat?“

„Jo. Dobrovolně se stanu tvým doživotním otrokem. Slibuju. A kdybych se někdy vzpíral tvým rozkazům, můžeš mě za tučnou sumu prodat nějakým kanibalům na pečínku. Platí?“

„Platí.“

Byla na vrcholu blaha. Jako kdyby rozdrtila všechny armády světa, spadlo jí do klína nepředstavitelné bohatství, zdolala Mount Everest a kdo ví, co ještě.

Ale hlavně si vybojovala idol, po němž odjakživa prahnou všechna dívčí srdce v Grand Forks: urostlého mládence z Tennessee.

Pondělí 14. července, 21 hodin 30 minut

Earl se opřel v křesle, natáhl si nohy a na mobilu vyťukal číslo k Michaelovi domů. Bude ho zastupovat na oddělení během zítřejšího semináře. Předpokládal, že se posezení na patologii protáhne, a chtěl dojednat pár organizačních drobností.

„Ano?“ ohlásila se rozespalým hlasem Donna.

„Ahoj, Donno. Tady Earl. Omlouvám se, jestli jsem tě probudil. Potřeboval jsem mluvit s manželem. Netušil jsem, že už jste si šli lehnout.“ Věděl, že Michael s Donnou chodívají spát až po zprávách v jedenáct, proto často telefonoval později, než velí normy společenského chování.

„On ale dneska v noci slouží.“

A sakra. „Jasně, promiň. Naskládalo se mi toho tolik, že za chvíli zapomenu, kde mám hlavu,“ vychrlil ze sebe. „Zavolám mu tam. Ty klidně spi a nezlob se, že jsem tě vyrušil. Dobrou noc.“ Spěšně zavěsil.

V prekérní situaci se neoctl poprvé. Když volal některému kolegovi domů a od zaraženého ženského hlasu se dozvěděl, že se manžel pilně činí v nemocnici, pohotově se stylizoval do role roztržitého profesora. Rozpis svých podřízených však znal lépe než svoje boty. Vždyť celý život lékaře urgentní medicíny se točil kolem

služeb. A Earl měl dokonalý přehled o každé hodině. O tom, kdo pracuje na Vánoce a na Silvestra a kdo požádal o dovolenou. V noci z pondělí na úterý míval Michael volno. Samozřejmě si mohl službu na poslední chvíli s někým prohodit. Stejně tak je však možné, že Donně lhal.

O osobní problémy kolegů se zajímat nechtěl. Jenže nespokojenost doma se přenášela do nemocnice. A proto lékaře, jejichž tajemství neúmyslně odhalil, úkradkem sledoval.

Kéž jsem se spletl, přál si, když vytáčel číslo na oddělení urgentních příjmů.

„Dobrý večer, u telefonu Garnet. Kdo má prosím dneska službu?“

„Doktor Green a doktor Kradic,“ potvrdila sekretářka informaci, kterou věděl. „Potřebujete s někým z nich mluvit?“

„Ne, děkuji. Nezastavil se na oddělení doktor Popovitch? Není například u sebe v pracovně?“

„Moment, podívám se.“

Earl se nadechl. Zadíval se z okna a pozoroval větrem rozkymácené větve. Že by další bouřka?

„Je mi líto, pane doktore. V pracovně jsem ho nenašla a nikdo ho tady neviděl.“

Úterý 15. července, 7 hodin
Nemocnice svatého Pavla,
oddělení patologie, zasedací místnost

Na masivním stole z dubového dřeva ležely otevřené nádoby s tělesnými pozůstatky Elizabeth Matthewsové. Earl přelétl očima po okrově žlutých játrech, plicích zdevastovaných kouřením a šedavě lesklých ledvinách. Jako když hospodyňka rozkrojí masitou červenou papriku, pomyslel si při pohledu na vstup do komor kaštanově hnědého srdce obaleného žlutavým tukem. Pak se podíval na bělavou hmotu nádoru. Vrostla do tkáně vaječníků a dělohy a znetvořila je v beztvarou červenohnědou masu. Nakonec utkvěl zrakem na střevech a mozku.

Než vypukla epidemie SARS, mísil se zde ostrý pach chemikálií s vůní čerstvé kávy. Nyní však platil přísný zákaz konzumace veškerých pokrmů. Na chodbách visely výstražné cedule s přeškrtnutou postavičkou, která si jednou rukou rozvazuje roušku a druhou se natahuje po hamburgeru. Nové opatření doléhalo na personál tíživěji než zákaz kouření. Vyznavačů tabákového dýmu bylo mezi zaměstnanci jako šafránu. Jíst však potřebovali všichni. A tak nezbylo než přemáhat hlad, deficit kofeinu a nervozitu.

Patologicko-anatomický seminář se však těšil oblibě nadále. Účastnili se ho stážisté spolu s lékaři s mnohaletou praxí, třebaže jim bylo potěšení v podobě povzbuzujícího nápoje odepřeno. Nejednou zde skalpel patologa – nemilosrdně odhalující pravdu o nemoci zemřelého – usvědčil z pochybení i veterána medicíny. V tu chvíli se stíraly rozdíly mezi nováčky a zkušenými lékaři. Také příslušníci oné druhé skupiny se občas mýlili. A každý se něčemu přiučil. Dnes však Earl využil svých pravomocí a na setkání pozval pouze osoby, jichž se případ Elizabeth Matthewsové bezprostředně dotýkal. Ostatní nemohl potřebovat. Hurst souhlasil, aniž se nad neobvyklým požadavkem pozastavil. Kontroverzní záležitost se za každou cenu snažil udržet pod pokličkou. Navíc stále nebylo jasné, zda pan Matthews nepodá na nemocnici žalobu.

Earl se rozhlédl po přítomných.

Na jeho straně stolu více ležel než seděl Thomas Biggs. Nevyspale zíral na části těla zesnulé a vypadal, že se co nevidět sesune ze židle. Řada nočních služeb zanechala na zevnějšku mladého lékaře nepřehlédnutelné stopy.

Vedle se mračil Jimmy Fitzpatrick. Působil ostražitě, a jako by nechápal, co tady vůbec pohledává.

Ostatní se uvelebili naproti Earlovi.

Uprostřed trůnil Paul Hurst. Ladné prsty elegantně složil do stříšky a zamyšleně si jimi podpíral bradu. Po pravici seděla jeho sestra Madelaine Hurstová. Nikdy si nevybrala jiné místo. Jeho symbolika ji zřejmě nechávala chladnou. Byla to hubená dáma s přísnýma šedýma očima, jimiž právě nenávistně probodávala Earla. Odpovídala za práci ošetřovatelek a za své podřízené bojovala se

stejnou vehemencí, s jakou její bratr hájil neposkvrněné jméno nemocnice.

Louise Quintová vyhlížela tisíckrát příjemněji než její nadřízená. Když přišla, popřála dokonce Earlovi dobré ráno. Lékaři ovšem bylo jasné, že ani ona neustoupí a na záchranu pověsti svých šedesátiletých *holek* se uchýlí ke zbraním nejtěžšího kalibru.

Otevřeného projevu nepřátelství se dočkal od Petera Wyatta a Moniky Yablonské. Jak předpokládal, zaujali strategickou pozici vedle promítacího plátna, na něž se během semináře upnou zraky všech pozvaných. Povedená dvojka z paliativní péče tak bude moct demonstrovat nesouhlas s Garnetem, aniž ji někdo přehlédne.

Stewart Deloram ovšem překvapil. Vklouzl na židli po Hurstově levici, cosi vesele švitořil, a když na něho Earl pohlédl, uhnul pohledem.

To jsem zvědav, co se z tohohle vyklube, pomyslel si Garnet.

Len Gardner seděl jako obvykle v čele stolu. Vstal, rozevřel notebook a pronesl: „Domnívám se, že můžeme začít.“ Na plátně se objevily záběry růžových vláken a modrých teček. Toto základní obarvení preparátu umožnilo odečítat závěr histologického vyšetření pod mikroskopem. Drobné modravé skvrnky jako by pocházely z Monetova štětce a klubka nitek připomínala Van Gogha. Výsledkem byl obraz děložní svaloviny ohraničené narušenou sliznicí.

Na následujících snímcích patolog dokumentoval, jak nádor zasahuje další buňky rozmnožovacího ústrojí.

Earl si vzpomněl na bolestný výraz v tváři trpící. Stewart se občas naklonil k Hurstovi, šeptem zřejmě komentoval patologovu přednášku a mávl na promítací plochu. Earlovi dosud nevěnoval jediný pohled.

Gardner posléze doložil, že rakovinné bujení zatím nevytvořilo metastázy a nerozšířilo se do jiných orgánů. „V této fázi je onemocnění slučitelné se životem,“ zdůraznil. Pak si podal nádorem zdevastovanou dělohu a kovovým ukazovátkem zamířil na poškozenou tkáň.

„Chce se někdo na něco zeptat?“ ukončil výklad.

Posluchači mlčeli.

Earla často napadlo, jak by na setkání na patologii pohlížel laik. Seminář byl pro lékaře cenným zdrojem vědomostí, které jim jiná medicínská disciplína nedokázala poskytnout. Doktoři by si bez něho samozřejmě poradili, ale připadali by si, jako kdyby oslepli na jedno oko.

Len kývl na Stewarta. „Doktor Deloram se nabídl, že nás seznámí s biochemickým nálezem."

„Díky, Lene." Stewart se vztyčil a pomocí dálkového ovládání uvedl do chodu zpětný projektor. Na plátně se objevily tabulky s výsledky laboratorních testů.

„Jak vidíte," spustil, „hematologické i biochemické hodnoty ve vzorcích odebraných před smrtí jsou víceméně v pořádku. Zvýšená hladina kalcia se dá vysvětlit skutečností, že nádor prorostl do pánevní kosti. Dovoluji si tedy potvrdit slova doktora Gardnera. Vícečetné orgánové selhání u pacientky v žádném případě nehrozilo. Zejména si prosím povšimněte normální funkce jater a ledvin." Umlkl a obrátil se na sestry: „Nepochybně víte, že morfium je odbouráváno v játrech a vylučováno ledvinami. Vzhledem k těmto výsledkům se doktor Garnet správně rozhodl dávku zvýšit, zvláště když v předepsaném nižším množství látka již neúčinkovala."

Se zdviženým obočím čekal na odpověď.

Louise Quintová váhavě přikývla.

Ve tváři Madelaine Hurstové se nezachvěl jediný sval.

Monica Yablonska si začala pohrávat s brýlemi. V očích měla výraz vyplašené laně, oslněné baterkou pytláka.

Výborně, zaradoval se Earl.

„Okolnosti, za kterých pacientka zemřela, jsou všem přítomným známy," konstatoval Deloram.

Nikdo z publika nedal najevo nesouhlas.

„Smrt tedy nepochybně nastala v důsledku předávkování morfiem. Příčinu toxické koncentrace této látky v těle však nelze s jistotou určit."

Cože?

„… Ano, množství morfia v krvi by mohlo vyvolat domněnku, že pacientce byla podána jednou tak vysoká dávka, než jakou doktor Garnet naordinoval…“

Tak moment! Co to blábolí? Jaké *nelze s jistotou určit* a *mohlo by vyvolat domněnku?*

„Nemůžeme však dokázat, že se to skutečně stalo. Musíme totiž počítat s tím, že pacientce klesl tlak a obsah první injekce se absorboval značně zpomaleně. Později se tlak zřejmě znovu zvýšil, látka se začala vstřebávat rychleji, ovšem v té chvíli byla již nemocné aplikována druhá dávka…“ Ne! Ne! Ne!

„… Kolísání krevního tlaku nemusel nikdo z personálu zaregistrovat,“ pokračoval Deloram. Překotnou dikcí připomínal průvodce turistů. „K hypotenzi ostatně může dojít i účinkem morfia. Nabízejí se tedy dvě vysvětlení: nemocná buď dostala jednu dávku dvakrát, nebo se látka nahromadila v krvi vlivem pomalého vstřebávání.“

„Co to má proboha znamenat?“ nezkrotil Earl pobouření.

Stewart si sedl a zabodl oči do stolu.

„Dobře víš, že vypouštíš z pusy samé nesmysly, Stewarte.“ Deloram uhýbal očima, ale Earl si všiml rozšířených zorniček. „Proč to děláš?“

„A co jako?“

„Netvař se tak nechápavě. Těmi kecy o kolísavém tlaku bys neoblafl ani medika.“ Příčinu kolegova prapodivného chování si domyslel okamžitě. Deloram se chtěl zalíbit Hurstovi a připravit mu únikovou cestu. Vyrukoval tedy s hypotézou sice poněkud scestnou, ovšem ne natolik, aby se jí ředitel nemohl chytit. Vyšetřování povede do ztracena a skandál bude zažehnán.

„K dramatickým výkyvům zdravotního stavu dochází u těžce nemocných pacientů běžně,“ trhl Stewart rameny. „Málem upadnou do komatu, ale druhý den jsou jako rybička. Dosud nedovedeme objasnit…“

„Přestaň laskavě,“ vyskočil Earl ze židle. Kolegu div nepopadl za límec.

„Jak víš, že to tak není?“ otázal se Hurst a pomalu k Earlovi zvedl oči. „Obě teorie se mi zdají stejně pravděpodobné. Disponuješ snad důkazy, které by tu či onu verzi vyvrátily?“

„Elizabeth Matthewsová žádné problémy s tlakem neměla,“ přinutil se Earl ke společensky přijatelnému tónu.

„No… podle záznamů ne. Jelikož však nebyla monitorována neustále, nemůžeme možnost nastíněnou doktorem Deloramem ignorovat.“

„Vždyť je to vycucané z prstu…,“ Earl se nečekaně odmlčel a pohlédl na patologa. „Ty s tím, Lene, souhlasíš?“

Gardnerův zasmušilý výraz *prozradil* Earlovi vše. „Samozřejmě že ne. Stewarte, uznej přece, že…“

„Já jenom předkládám možná vysvětlení,“ ohradil se Deloram. „Zbytek je na vás.“ Působil zdrceně.

„Co ti za tu šaškárnu slíbili?“

Deloram zavrtěl hlavou, jako by nařčení odmítal, a konečně se Earlovi podíval do očí. „Copak ti to nedochází? Nejde jenom o sestry. Jedná se přece i o tebe. Nikdo tě neobviní z nedbalosti. A celá aféra brzy vyšumí.“

Hurst se zkoumavě zahleděl na Gardnera a prohlásil: „Z doby, kdy jsem ještě operoval, mi utkvělo v hlavě zlaté pravidlo: *nikdy se nedohaduj s patologem o příčině smrti*. Takže to uzavřeme, ano? Elizabeth Matthewsová zemřela v důsledku předávkování morfiem. V tom jsme zajedno?“

„Ano. Ale tvrdím, že o hypotenzi nemůže být v případě Elizabeth Matthewsové řeč…“

„Tvé mínění bude zaneseno do protokolu. Názor ostatních se od tvých vývodů liší.“

Earl zalapal po dechu. U soudu by Hurst s tak troufalým pokusem zkreslit fakta neuspěl. Zápis z patologicko-anatomického semináře však neměl právní platnost.

Earlovi se zatmělo před očima. Zaznamenal, že Yablonska nápadně zbledla.

„Chcete něco dodat, paní Yablonska?“ oslovil ji. „I vám jde o hodně, že?“

Jimmy blýskl vyčítavým pohledem. Jako by naznačoval: *Vykašli se na ni a raději se starej, ať vyvázneš se zdravou kůží!* Madelaine Hurstová vypadala jako jestřáb hotovící se k útoku. „Pane doktore…“

Ale Earl se ovlivnit nenechal. „Můžete mi odpovědět, paní Yablonska?“

Paul Hurst se naklonil k sestře. Jindy bledá pokožka na spáncích, na čele i na krku nabyla šedivého odstínu. „Earle, tuto problematiku jsme už uzavřeli…“

„Potřebuji si ověřit některé údaje, než začnu jednat.“

„Cože? Hodláš vyvolat paniku? Teď, když…“

„Nehodlám. Proto jsem taky pečlivě zvážil, koho sem dneska pozvu. A vsadím se, že někdo z přítomných ví, proč zemřela Elizabeth Matthewsová a jiní pacienti z jednotky paliativní péče. A tady, za zavřenými dveřmi, si to můžeme vyjasnit…“

„Bohužel ti unikají některé souvislosti…“

„Tak mně unikají souvislosti? Dobře. Ovšem neuniklo mi, že tahle dáma,“ ukázal na Yablonskou „se snažila svalit na mě odpovědnost za smrt paní Matthewsové. A to není zdaleka všechno. Doktor Biggs mě informoval, že v poslední době na jejím oddělení vzrostl počet pacientů, kteří zemřeli v noci, avšak byli nalezeni až ráno. A náš duchovní Jimmy Fitzpatrick mě upozornil, že v nočních hodinách se o nemocné prakticky nikdo nestará. Osobně jsem se přesvědčil, že mi nelhal. A kdokoli se může jakkoli dlouho nerušeně motat na oddělení. Tyto skutečnosti přece musíme brát v potaz! Vždyť se může jednat o sérii…“

„Ne!“ zaječela Monica Yablonska jako smyslů zbavená. „Najděte si někoho jiného!“ Její hlas se vyšvihl do polohy, kdy by se obzvláště citlivý pes dal do nesnesitelného vytí.

Zásah! zaplesal Earl. Tohle se rýsuje docela slibně. Víkend strávený studiem pracovní doby jednotlivých sester nevnesl do problému ani paprsek světla. Rozhodl se tedy, že počká, až Yablonské povolí nervy, a pak udeří. Od chvíle, kdy se s ní setkal poprvé, byla jako na trní. A to není pro nic za nic, domníval se. Cosi ví, a proto se třese strachy.

Začnou-li v některé nemocnici umírat za podivných okolností pacienti, soustředí se vyšetřovatelé v prvé řadě na sestry. Yablonska si toho je dobře vědoma a bojí se. Možná předávkovala Elizabeth Matthewsovou a popřela to, možná provedla něco horšího a možná neprovedla nic, jenom někoho kryje.

Než se však stihl dozvědět víc, vyskočil Jimmy, vrhl se k vyděšené sestře a uchopil ji za rameno. „Earle, ovládej se, prosím tě!“ Poté přispěchala na pomoc Quintová. „Moniko, no tak. Uklidni se,“ opakovala a hladila Yablonskou po zádech, jako by chlácholila dítě.

Vrchní sestra se zdeptaně podívala z jednoho utěšitele na druhého. „Jak se mám uklidnit? Vám se to říká, když po vás nepase.“

„Paule, udělej tomu laskavě přítrž…,“ žádala Hurstová bratra. Než domluvila, za stolem se vzedmulo mohutné tělo Petera Wyatta. „Garnete!“ zařičel. „Jak se opovažuješ urážet moje podřízené!?“

„A s pozicí zástupce pro lékařské záležitosti se můžeš rozloučit,“ přizvukoval Hurst. „Chováš se neprofesionálně…“

Earl se nenechal rušit. „Tak co, paní Yablonska? Nalejete nám čistého vína, nebo se mám raději obrátit na policii?“

„Ne!“ Hlas se jí znovu vyhoupl do závratných výšin. „Nebudu pykat za…“

„Dost!“ zavelela Madelaine Hurstová. „Tu věc jsme už probrali.“

„Neprobrali!“ kontrovala Yablonska. A očima vytřeštěnýma hrůzou se podívala na Earla. „Chcete slyšet, co řekli ti pacienti ošetřovatelkám?“

Stewart seděl, jako by spolkl pravítko.

„Nikdo – včetně vás – mi nebyl schopen sdělit, o které sestry se vůbec jedná.“

„Protože jsme musely mlčet…“

„Buď zticha!“ zaskřehotala Hurstová.

„Ne! Nechci skončit ve vězení. Vždyť on na mě chce navléct, že vraždím pacienty!“

Nespouštěla z Earla oči, ostatní snad ani nevnímala.

„Pokračujte,“ vyzval ji.

„Moniko!“

„Některé ošetřovatelky se zmiňovaly o krajně podivném detailu.“

„Ano?“

„Moniko! Mlč už!“

„Pacienti údajně viděli ostré světlo, tunel, mrtvé členy rodiny, vznášeli se nad svým vlastním tělem a všechny ty běžné hlouposti,“ líčila opovržlivě.

Hurst se vymrštil s takovou razancí, že zvrátil židli. Skrz zaťaté zuby ucedil: „Paní Yablonska! Varuji vás! Ještě slovo a skončíte na dlažbě!“

Earl se natáhl přes stůl. „Mluvte dál. Nic se vám nestane. Tady můžete říct cokoli a nikdo vás za to nepožene před soud.“ Nelhal.

Opatření bylo zavedeno proto, aby lékaři bez zábran hovořili o svých omylech. Zda zákon chrání Yablonskou před ředitelem a jeho sestrou, však Earl netušil.

Yablonska se patrně domnívala, že ano. „Pacienti tvrdili, že jim někdo šeptem kladl otázky.“

„Prosím?“

„Jo. Prý jestli se spojili s bohem, jestli se na sebe dívají z výšky, jak vypadá nebe a podobně.“

Papírovým kapesníkem si opatrně otřela oči. Dávala pozor, aby rukavicí nezavadila o holou kůži.

Earl měl pocit, že se s ním utrhl výtah.

Proč by jí měl věřit? Třeba se ho zase snaží obalamutit. Ale těžko by si vymyslela tak bizarní povídačku. Povídačku, která navíc dává smysl. Bohužel.

Bázlivě sklouzl pohledem k Stewartovi. Deloram hleděl zcepeněle před sebe.

Panebože, tohle ne. „Proto jsi mi tvrdil, že to jsou nesmysly? Že se nejednalo o autentické prožitky?“ Bylo zřejmé, že uhodil hřebík na hlavičku. Stewartovi se lesklo čelo. „Ne, opravdu jsem…“

„Nelži, Stewarte!“

„Já nelžu! Earle, je to jinak, než si myslíš.“

„Pochopitelně že lže,“ zachrčela Yablonska. „Bojí se o kejhák. Nebo se ve špitále chtěl bavit s mrtvolama ještě někdo?“

„Přísahám ti, Earle. Nic špatnýho jsem neudělal.“

Stewartův hlas se chvěl. Proslulý vědec bezmocně těkal očima a třásl se jako narkoman. Posadil se na stůl, hned seskočil, chodil po místnosti a rozhazoval rukama. Na policích se vršily stohy odborné literatury, které se měly co nevidět zřítit a pohřbít Deloramovo celoživotní úsilí. Earl se opřel o skříň a s lékařským zaujetím Stewartovo počínání sledoval. Pak se zastyděl a odtrhl od zoufalého kolegy oči.

Ze schůzky vyrazil Deloram jako nepříčetný. V zasedací místnosti zavládl zmatek. Earl se vydal za Stewartem, ale dohonil ho až těsně před pracovnou.

„Neřekls mi pravdu!“

„Já vím. Ale jenom o tom, co mi prozradili ti pacienti. Kdyby se to rozkřiklo, všichni by si mysleli, že v tom jedu.“ Mluvil přerývaně, chvílemi fňukal, vzápětí křičel.

„Kdejaká prkotina tě jako vědce zničí. Stačí jedno křivý slovo – a seš vyřízenej. Tolik se jich proti mně spiklo… čistě ze závisti… Kdekdo teď na mě vytáhne všelijaký svinstva…“

„A čeho ses přesně bál? Co by se o tobě vykládalo?“ Se sebezapřením nasadil soucitný tón. Chtěl Delorama přimět ke sdílnosti.

Podrážděně mávl rukou. „Znáš to… Že otravuju lidi, kteří mají smrt na jazyku a kteří mi k tomu ani nedali svolení.“ Pochodoval ve stále větších kruzích. Nepříliš rozlehlá pracovna ho v pohybové aktivitě zjevně omezovala. „Že jsem si přál, aby to s nimi šlo s kopce, protože jsem potřeboval umlčet své oponenty. A fůru dalších hovadin. Ale dost chytrých na to, abych se profesně sesypal.“

Earl se přistihl, jak uvažuje, jestli by se kolega k tak zrůdnému konání snížil.

„A jak by si opatřili důkazy?“

Stewart zmrtvěl. Kolem očí mu vyrazily bílé kruhy. Zdálo se, že se bezvládně sesune k zemi. Opřel se dlaní o stůl a pomalu si sedl. „Ty mě taky podezíráš?“

Předstírej, že jsi na jeho straně, poručil si Earl a odhadoval Deloramovy fyzické možnosti. Vrhl se na něho v pokoji Saidie Lockové on? Těžko soudit. Je obratný a postavou se útočníkovi podobá.

„Ježíši, Earle," kňoural. „Ty mě přece nezradíš…" Zadrnčel telefon.

„Haló?" ohlásil se. Čelo mu zrudlo a orosilo se potem. „Ale kdepak. Jenom jedna paranoidní sestra…" Křečovitě svíral sluchátko, až mu pod latexem bělely klouby prstů.

Někdo si žhavou novinku ze semináře nenechal pro sebe. Patrně Yablonska. Na tu by to sedělo.

„… Představ si, že si nedávno zasedla i na Earla Garneta. Teď si zřejmě léčí komplexy na mně." Zasmál se příliš živelně a příliš dlouze. „Jasně. Jsem v pohodě," halekal zoufale do telefonu.

Zničehonic se probral k životu i notebook na stole. Signalizoval doručení zprávy. Přicházela další a další pošta. Stewart neměl daleko ke kolapsu. Přesto se zmohl na salvu bujarého smíchu. „Nezajdeme někdy na oběd? Mám tip na vynikající mexickou restauraci."

Zavěsil a zabořil hlavu do dlaní, jako by se bál, že mu sklouzne z krku.

„Tohle je můj konec!" vzlykl a ukřivděně se podíval na Earla. Zdálo se, že nechápe, proč se mu hroutí svět. Garnet horečně přemýšlel, co odpovědět. Z nastalého trapného ticha ho vysvobodil telefon.

Stewart se zapotácel, sáhl po sluchátku a bravurně se chopil role skvěle naladěného kamaráda. Volajícímu pro změnu navrhl večeři v čínské restauraci.

Když domluvil, zeptal se Earl: „Tu komedii na semináři jsi zinscenoval ty nebo Hurst?"

Stewart otupěle civěl na monitor. Na modré ploše obrazovky líně plavala pestrobarevná rybka.

„Stewarte?"

Pomalu nasál vzduch jako potápěč připravující se vnořit do mořských hlubin. „Hursta jsem vyhledal já. Upozornil jsem ho, že někteří pacienti z jednotky paliativní péče popisovali nestandardní

prožitky, což by mohlo poškodit nemocnici i mě. Sestry, které s tím přišly, byly sice ubezpečeny, že šlo o halucinace, jenže já jsem si nemohl dovolit žádné riziko. Potřeboval jsem mít jistotu, že nepadne moje jméno. A Hurst mi zaručil, že to zařídí. Na oplátku jsem se měl postarat, aby ses moc nepitval v případu Matthewsové a aby vyšetřování její smrti uvízlo na mrtvém bodě. Zkrátka aby nebylo možné dospět k jednoznačnému závěru, jak zemřela. Prý to bude dobré pro nemocnici. Ty zase přestaneš čenichat kolem historek, které líčili ti pacienti, a z toho budu mít prospěch já. Tohle mi řekl.“

„Tos byl tak naivní?“

„Co jsem měl dělat?“

Earl mlčel.

Opět se ozval telefon.

Stewart zmobilizoval trosky sil a předvedl další estrádní vystoupení. Sršel humorem a žoviálnostmi.

Snad nevěří, že ho těch pár lží zachrání, pomyslel si Earl skepticky. Ve věku internetu sotva. Stačí stisk jediné klávesy a bude ho pranýřovat celá zeměkoule. Léta vědeckého snažení přijdou vniveč. Deloram vychrlil pozvání na bezkonkurenční pizzu, bouchl sluchátkem a vytrhl šňůru ze zdi. „Ať se jdou bodnout,“ utrousil znechuceně.

Earlovi začala docházet trpělivost. „A co nabídneš mně? Že mi osobně upečeš štrúdl? Ty si myslíš, že takhle se z toho vysekáš? Když každému zacpeš pusu kusem žvance?“

Stewart vyskočil, jako by si sedl do mraveniště. „Za koho mě máš?“

„To zatím nevím.“

„Vezmi proboha rozum do hrsti! Co bych z toho měl? Proč bych osnoval nějaký pitomý podraz a riskoval kariéru? To už bych na sebe rovnou mohl ukázat prstem.“

„Ty nevíš, o co tady kráčí, viď?“

„Jakže?“

„Neběží ani tak o to, jestli jsi v rámci svého výzkumu obešel nějakou etickou zásadu.“

„Ne?“

„Ne. Každého teď bude zajímat, jestli jsi náhodou neumlčel těch pět pacientů. Protože by na tebe mohli prásknout, žes s nimi nejednal úplně košér.“

Stewartův obličej se nalil krví a na čele mu vyskočily obrovské kapky potu.

„Ty hajzle!“ zachrčel, jako by se Earlovi chystal plivnout do tváře. „Vypadni! Okamžitě vypadni z mé pracovny, nebo s tebou vyrazím dveře!“

12

Thomas Earla zaregistroval, sotva vstoupil na oddělení. „Pane doktore!“ vykřikl. Omluvil se pacientce, která si k dlani tiskla buničinu nasycenou krví, a uvolnil místo dvěma přičinlivým nováčkům.

„Pojďte se mnou,“ přikázal Garnet a v ostrém tempu pokračoval k pracovně.

„K tomu semináři…“

„Nezlobte se, ale tím se teď nehodlám zabývat.“

„Rád bych vám pomohl.“

„To nebude nutné,“ odmítl Earl. Na horlivého praktikanta neměl čas ani náladu. A uměl si poradit sám. „Ale v každém případě děkuji.“

Thomas neodbytně poklusával vedle. „Ředitel nejednal korektně. Takové způsoby si nezasloužíte… A tahle nemocnice taky ne.“

Earl rozrazil napřaženou paží lítací dveře a spěchal do administrativní části oddělení.

„Vaší nabídky si samozřejmě vážím, Thomasi. Musíte ovšem zvládnout spoustu studijních povinností, a tak…“

„To jsem s vámi právě chtěl prodiskutovat. Součástí letošního studijního programu je i ročníková práce. Chtěl bych se soustředit na problematiku záhadných úmrtí.“

Earl zpomalil. „No… ehm…“ Nevěděl, co říct.

„Nejedná se o nic nezákonného. Je to atraktivní téma a výsledky bádání budu snad moct publikovat. A možná se dopídím, co se děje na jednotce paliativní péče. A navíc – nebudu nápadnej. Kdo by si všímal praktikanta, který smolí nějakou práci? Nemusím přece vykládat, o čem přesně píšu. V klidu si budu sedět za počítačem nebo v archivu a nikdo o mě nezavadí ani koutkem oka.“

Není to špatný nápad, blesklo Earlovi hlavou. Vždyť Janet si počíná podobně a s žádnými problémy se zatím nesetkala. Jak dlouho

ale bude moct pokračovat? Zbývá jí ještě hromada údajů. A Hurst teď bude slídit jako vyhladovělý vlk. Na koho se asi zaměří? Přirozeně že na Janet. Vždyť se to nabízí. Bude ji sledovat na každém kroku. Ale nějaký stážista? Toho Hurstův radar nezachytí.

„Dobrá. Popovídáme si o tom," souhlasil konečně. Odemkl dveře pracovny, sedl si ke stolu a Thomasovi nabídl křesílko pro návštěvy.

„Všechno se mnou budete konzultovat, ano?" ujistil se.

Thomas se předklonil a kývl. „Samozřejmě."

„Nikde se o námětu své práce nezmiňujte. Slyšel jste, jak jsem dopadl v sobotu v noci? Nerad bych, aby se vám něco stalo."

„Rozumím."

Zapnul počítač a vstoupil do databáze stránek s lékařskou tematikou. „A jako váš konzultant si vyhrazuji právo rozhodnout, co otiskneme."

Thomas zaraženě nakrčil čelo. „Zajisté. Nechci ale podávat zkreslené informace…"

„Budeme se držet všeobecně uznávaného postupu – srovnáme rozpis služeb a dobu, kdy jednotliví pacienti zemřeli. Pro nepodložená obvinění není v solidní studii místo. Styl paní Yablonské mi opravdu neimponuje. Chtěla odvést pozornost od své osoby, a tak plivla jedovatou slinu na doktora Delorama."

Thomas se napřímil. „Přece nevěříte, že se ničeho nedopustil?"

„Nesnáším lynčování." Otázku záměrně přeslechl. „A přesně o tohle té drbně, která roztroubila, co se dělo na semináři, šlo. Vsadím se, že to má na svědomí Yablonska. Stewartovi už nepomůže ani svěcená voda. Zrovna jdu od něho. Povím vám, že to nebylo příjemné setkání. Rovnou ho můžou ukamenovat."

„Ale vždyť jste se do něho tak pustil… Zdálo se mi, že stojíte na straně sestry Yablonské."

„Bezpochyby lhal. Snažil se ututlat, co mu řekli ti pacienti. Ale to neznamená, že je obtěžoval nebo dokonce zabil. Než ho začneme soudit, měli bychom si něco uvědomit."

Počkal, až Thomas jeho slova vstřebá, a zadíval se na monitor.

Stážista jen svraštil čelo.

„Jaký by z toho měl užitek? Proč by se vystavoval tak vysokému riziku? Každý přece ví, čím se zabývá. Podezření by na něho padlo jako na prvního… a… už to mám…“

Natočil monitor k Thomasovi.

„Páni!“ mladík překvapením málem hvízdl. „Prožitky z klinické smrti navozené ketaminem.“

„Yablonska při jedné příležitosti nadhodila, že se to dá najít na internetu. Moc jsem ji tehdy neposlouchal…“ huhlal Earl polohlasně a pročítal obsah článku.

Jednalo se o popis na první pohled seriózního experimentu. Tým vědců podal skupince dobrovolníků ketamin. Vše bylo vysvětleno na základě biochemických pochodů v mozku. Autoři upozorňovali na skutečnost, že ketamin blokuje činnost nervového receptoru pro glutamát a vyvolává typické prožitky z klinické smrti. Lidé informovali, že viděli ostré světlo, letěli tunelem, vznášeli se nad vlastním tělem a potkali zesnulé příbuzné.

Earl ketamin používal jako anestetikum a zmíněné jevy považoval za vedlejší účinky.

„Vždyť je to vlastně návod,“ užasl Thomas. „A říkáte, že vám o tom pověděla sestra Yablonska?“

„Ano. Když jsem ji požádal o soupis těch pacientů.“

„Takže si myslíte, že v tom má prsty?“

„V aféře s prožitky z klinické smrti? Nevím. Ledaže by zabíjela ze soucitu a používala přitom ketamin. Ale proč by ty chudáky nutila, aby jí popsali, co vidí? A kdyby jim opravdu chtěla zkrátit utrpení, proč by je nechala naživu?“

Thomas se pohroužil do sebe. „Je to všechno dost neurčité.“

„Všechno ne.“

„Ne?“

„Ten útočník z jednotky paliativní péče byl určitý až hrůza. A ramena měl jako kulturista.“

„Kruci!“

„Co je?“

„Doktor Deloram má pořádná ramena…“

Earl si povzdechl. „To je ale asi tak všechno…“

„Doufám. Naučil nás spoustu věcí. Nechci, aby se dostal do maléru, jenže…“

„Jenže je těžké nepodezírat ho, když se o něm roznesly takové zvěsti, co?“

„Tak nějak. Vlastně se nás mohl pokusit převézt. Třeba si představoval, jak si všichni budou myslet, že něco takového by neudělal, protože to bije do očí.“

„Možná.“ O svých nejčernějších obavách se raději nezmínil. Jak by mohl Thomas Deloramovi věřit, kdyby se dozvěděl, že jeho učitel možná umlčel pět lidí? „Takhle tady můžeme spekulovat do večera,“ uzavřel rozhovor a vstal. Thomasovi pověděl, co považoval za nutné. „Snad nám vaše práce přinese nějaké nové poznatky.“

Mladík se pomalu vztyčil, jako by se mu nechtělo odejít. „Upřímně řečeno… Trochu se bojím, co se dozvíme. Není příjemné někoho označit za zločince.“

„Ale nechat ho na svobodě je horší,“ odpověděl Earl. Věřil, že Thomas bude při posuzování fakt objektivní.

Praktikant kývl, ale počáteční nadšení pominulo. Třeba nedomyslel, co taková práce obnáší, napadlo Earla.

„Moje žena se tou záležitostí už trochu zabývala,“ dodal. „Jistě byste si s ní rád pohovořil. Ovšem v nemocnici to samozřejmě nepůjde.“

Biggs povytáhl překvapeně obočí: „Paní doktorka Gracetonová dělala výzkum týkající se záhadných úmrtí?“

„Vidím, že jsme se neprozradili,“ usmál se Earl. „Co kdybyste se k nám dneska stavil na večeři? Manželka zatím prověřila jenom personál jednotky paliativní péče. Bude nezbytné zaměřit se na všechny zaměstnance – na sestry, doktory, praktikanty, zřízence, uklízečky, vrátné. Zjistíme také, zda byli v nemocnici i mimo pracovní dobu.“

„Ale…“

„V elektronickém zámku zůstávají uchovány informace o příchodech a odchodech. Budu muset poprosit…“

„Ale…“

„Takže večer u nás.“ Earl se rozhodl nepustit Thomase ke slovu. Mohli by znovu zabřednout do neplodné diskuse o tom, kdo komu co provedl. „A nalaďte si chuťové pohárky. Janet je výtečná kuchařka. Nejlepší v celém Buffalu…“

„Promiňte, pane doktore. Dneska se bohužel nemůžu uvolnit. Pozvali mě už na jinou večeři.“

Domluvili se tedy na následující den.

17 hodin 55 minut
jednotka paliativní péče

Saidie Locková seděla na posteli a prohlížela se v zrcátku. Na klíně měla podnos s kaší.

Čekala na doktora Garneta. Obrátila se na něho totiž s žádostí, aby ji přišel navštívit.

No… vypadám docela obstojně. Víkend s Donnym mi jednoznačně prospěl, pochvalovala si. Oči jí jiskřily a pleť na sluníčku zhnědla.

Podívala se na hodinky. Doktor Garnet slíbil, že se u ní zastaví před šestou.

„Zdravím vás, paní Locková. Nenechte se rušit od večeře…“

„Pane doktore! Pane doktore! Pojďte dál!“ Odstrčila tác a temperamentně na lékaře gestikulovala.

„Sestry mi vyprávěly, že se vám tady stala nehoda.“

„Máte správnou informaci,“ zasmál se. „Nebolí vás něco?“

„Trochu záda, když dlouho sedím. A taky nesmím moc otáčet hlavou. Ale jinak jsem v pořádku. Co byste potřebovala?“

Posunula se k okraji postele a potichu vysvětlila: „Asi jsem viděla toho člověka, co vás napadl.“

„Ano?“

„Kdosi sem v úterý v noci vešel. Polekal se mě a v tu ránu byl pryč.“

„Prosím?!“

„No… ne že by se přímo polekal… Spíš vypadal překvapeně. Nejspíš si myslel, že budu spát.“

„Můžete mi to popsat?“ požádal a přisedl si na postel.

„Slyšela jsem, jak někdo vstoupil do pokoje. Předpokládala jsem, že je to Jimmy – vždycky za mnou zaskočí, i v noci, když má chvilku –, ale bohužel.“

„Třeba nějaká sestra…“

„Těžko. Tak vysoká sestra tady nepracuje.“

„Byl to muž, nebo žena?“

„Nevím. V té tmě se to nedalo poznat.“

„Říkal něco?“

„Jenom se omluvil.“

„Poznala byste ten hlas?“

„Asi ne. Mluvil moc potichu.“ Na holé lebce jí trčely zbytky vlasů a oči zářily radostným rozrušením.

Earl však její nadšení nesdílel. Minulý týden se sem tedy kdosi vetřel dvakrát. Tím se ovšem hroutí teorie o milencích, kteří si chtěli zaskotačit na neobsazené posteli. A domněnka o zlodějíčkovi, který krade drobnosti z nočních stolků, taky moc pravděpodobně nepůsobí. Potřeboval zjistit, zda Saidie někoho podezírá. Nejdříve ji musí uklidnit. „Ujišťuji vás, že se to už nebude opakovat. Možná jste si všimla ochranky na chodbě.“

„Ano,“ přikývla spiklenecky. „Z toho jsem usoudila, že tu záležitost berete vážně a že si rád popovídáte o dobrodružství, které jsem v úterý v noci prožila.“

Ta se hned tak nezalekne, pomyslel si Earl. Vždyť to bere jako zábavu. „Paní Locková, máte nějaké nepřátele?“

Zatetelila se blahem. „Já?“ Představa, že by kdosi usiloval o její život, ji zřejmě naplnila pocitem důležitosti. Lehce zaklonila hlavu a koketně zatřepala rukou, jako by naoko odmítala lichotku dvorného nápadníka. „Co vás nemá…“

Earlovi bylo jasné, že víc se nedozví. Přesto jí položil ještě několik otázek, aby se na okamžik odpoutala od nemoci. Pohledem zabloudil ke kalendáři. Všiml si, že u některého data je křížek, někde

i dva nebo tři. Přemýšlel, jak konverzaci nenásilně ukončit. „Tady si zaznamenáváte návštěvy otce Jimmyho?“

„Ale ne. Ten se tu ukáže každý den. To jsou duše nebožáků, které nenechali ani klidně zemřít. Vždycky se sem přiženou mladí doktoři s tím rozvrzaným vozíkem. Nechápu, proč ani tady člověku nedopřejí v tichosti odejít.“

Earl zaregistroval štítek na zápěstí. Nechtěla resuscitovat. Rozuměl jí, ale mlčel. A znepokojovalo ho, kolik křížků si zanesla do kalendáře.

23 hodin 7 minut

Stewart vešel do haly, zavřel a zády se svalil na dveře. Kdyby tak mohl ze života vytěsnit okolní svět.

Rozhlédl se po stěnách obložených mramorem. Na lesklém našedlém povrchu se měkce odráželo světlo lampy se zeleným stínidlem. Najednou si připadal jako v mauzoleu. V přepychově zařízeném mauzoleu. Na stolek z růžového palisandru hospodyně odložila hromádku korespondence. Rád si na konci náročného dne pročítal dopisy od kolegů, kteří si ho vážili. V jediném okamžiku se vše změnilo.

Z přítmí obývacího pokoje k němu doléhala tichá melodie. Uchýlil se k osvědčenému triku starých mládenců, kteří celý život obětovali kariéře, a audioaparaturu i osvětlení nastavil tak, aby se nevracel do nehostinného domova. Nyní se však důmyslná taktika, jež měla navodit iluzi rodinného štěstí, obrátila proti němu. Hudba i rozsvícená lampa paradoxně pocit prázdna jen umocňovaly.

Ze schodů seběhla Tocco a růžovým jazykem pánečka olízla. Černá srst se jí leskla a v hnědých očkách tancovaly jiskřičky radosti. Uvítací rituál se večer co večer odehrával už deset let.

Projev labradorčí přízně ho nepotěšil.

Nepřekvapilo ho to.

Možná ho už nikdy nic nepotěší.

Položil kufřík a kolem starobylých křesílek, pohovky a vkusně vybraných stolků s lampičkami kráčel toporně jako robot k baru.

Nikdy nepil. Ani na večírcích. „Můžou mě zavolat k případu," omlouval se hostitelům, když před ním šermovali lahví likéru. Chuť alkoholu se mu ve skutečnosti protivila. Od mládí.

Nyní si však nalil brandy a sklenku s odporem vypil. V žaludku ho pálilo. Přirozeně, když za celý den nepozřel ani sousto.

Tocco mu zabořila čenich do volné dlaně, naklonila hlavu a dožadovala se, aby ji podrbal.

Nalil si další sklenku a přesunul se do jídelny. Pohyboval se trhaně jako hračka na klíček. Svalil se na židli vedle stolu z brazilského mahagonu. Byl určen pro dvanáct osob, ovšem takový počet jedlíků se zde nikdy nesešel. Mechanicky vstal, opřel se o skříňku se soupravou nepoužívaného porcelánu a po dlouhé době utkvěl zrakem na sbírce tapisérií s reprodukcemi Van Goghových obrazů.

Nedokázal se uklidnit. Plnou sklenku položil na stůl a zamířil do kuchyně, nad jejímž vybavením by zaplesalo srdce sebezhýčkanějšího kuchaře. Když ovšem otevřel lednici, naskytl se mu žalostný pohled. Jogurt měl vrcholné období dávno za sebou a sýr už zplesnivěl. Mrazák byl o poznání štědřejší – nabízel několik sáčků zeleniny a polotovarů.

Pomyšlení na večeři ho v mžiku přešlo.

Tocco mezitím s nadějí vrtěla ocasem před policí s psími dobrotami.

Zavřel lednici, sáhl do pytle se sušenkami a pár kousků hodil na zem.

Labradorka se na ně hbitě vrhla a dala se do spokojeného žvýkání. Ze smůly, která potkala milovaného pánečka, si těžkou hlavu evidentně nedělala.

Lítacími dveřmi prošel do pokojíku s plazmovou obrazovkou velikosti billboardu. Na podlaze se nebezpečně tyčily komínky dávno půjčených DVD. Na vrcholku nejvyšší hromádky povážlivě balancovali Rosselliniho *Zloději kol.*

Vrátil se do haly, klesl na podlahu a vzpomínal na telefonáty, kterými ho dnes bombardovali.

Nejdříve volali zvědaví kolegové a konkurenti. Potom se ozvali z grantových agentur. „… Byli jsme nuceni omezit výdaje na výzkum… Litujeme… Finanční ztráty vám budeme co nejdříve kompenzovat… Samozřejmě se to netýká jenom vás… Jakmile se situace zlepší, poskytneme vám další prostředky…“

Během dvou hodin přišel o deset milionů dolarů. O deset milionů, které už nikdy neuvidí. Dělalo si na něho zálusk příliš mnoho závistivců, a proto se tak rychle octl na dně.

Tocco přicupitala z kuchyně, třikrát se otočila na místě a přitulila se k němu. Na skutečnosti, že se páneček povaluje na holé zemi, zřejmě neshledala nic zvláštního.

Z vděčnosti, že aspoň někdo nad ním neohrnuje nos, ji konečně poškrábal za uchem. Okamžitě mu láskyplně olízla ruku.

Vybavoval si obličeje těch, kteří ho zatratili. Ještě nedávno se předháněli, aby se mohli ukázat po jeho boku. Mimoděk si připomněl bývalé manželky, jak se hrnuly k oltáři a pak – jak se s ním o několik let později hašteřivě dohadovaly u rozvodu. Se vším by se smířil. Ale bez uspokojení z práce si život představit nedovedl.

Zvedl se a pohlédl na věšák. Vodítko tam nebylo.

Hospodyně ho zřejmě nechala v suterénu, když se s Tocco vrátila z procházky. Sešel tedy po schodech a labradorka se radostně vydala za ním.

Zrakem se dotkl vodovodního potrubí a spatřil tvář, která ho děsila už od roku 1989. Fialová a oteklá. Stačil sebemenší podnět. Pohled vypouklých očí se mu zavrtal do mozku a spustil lavinu trýznivých výčitek svědomí. Mrtvé bulby hleděly výhružně a zhrzeně zároveň. Hrůzný obraz ho překvapil bez varování, když hovořil s kolegy, přednášel studentům nebo debatoval v televizním studiu. Ulevilo se mu jedině, když se zabral do práce.

Vyběhl po schodech, odhodil vodítko a zabouchl za sebou dveře. Tocco pochopila, že zůstane doma, a zklamaně zaštěkala.

Naskočil do auta a vyrazil. Rychle do nemocnice. To mě spasí, opakoval si.

Středa 16. července, 2 hodiny 33 minut

Jane se zprudka probudila. Břichem jí projela surová bolest.

„Panebože," zasténala a svinula se do klubka. „Thomasi!"

Vzápětí si vzpomněla. Thomas se musel vrátit na oddělení vypomoct mladšímu kolegovi. Od neděle byl jako vyměněný. Služby si zařídil tak, aby jim vyšel čas na společné večeře.

„Ježíšikriste!" zkroutila se v křeči. Že by jí nesedlo nějaké jídlo? Maso přece pekla dost dlouho. Připravila ale taky bramborový salát s majonézou. Ničím jiným to být nemůže. Žádný alkohol samozřejmě nepili. Do džbánku si vymačkali šťávu z citronů a grapefruitů a dolili vodou. Trvala na slavnostním přípitku. Ale Thomas z ní měl legraci. „Předvedu ti, jak si připíjíme v Tennessee," prohlásil a hltal přímo ze džbánku. „V Grand Forks to děláme taky tak, ale jenom při obracení sena, někde za stodolou."

Nakonec dosáhla svého. Pozvedli sklenky na šampaňské na zdraví děťátka, které… „Ne!" zaúpěla. Měla pocit, že jí ruce nějakého obra rvou z těla vnitřnosti.

Na stehnech najednou ucítila lepkavé teplo. Instinktivně vymrštila ruku k tříslům. Na prstech jí ulpěla hřejivá tekutina. Vyděšeně nahmatala vypínač. „Proboha, jenom to ne," zasténala a utkvěla pohledem na rozlévající se rudé skvrně. Křičela, s každým stahem vytékala další krev.

Lehla si na bok a přitáhla kolena k bradě. Točila se jí hlava. Z posledních sil se natáhla pro telefon. Sluchátko jí klouzalo ve zkrvavené dlani.

Michael Popovitch vyšel z nemocnice, uvolnil si roušku a nadechl se chladivého nočního vzduchu prosáklého deštěm. Zůstal poblíž košů s použitými ochrannými obleky. Vchod do budovy praktikanti nově označovali jako předpeklí. Tudy se táhla pomyslná hranice oddělující bezpečný svět venku a smrtonosné prostředí nemocnice. Tady se taky rozhodne, zda bitvu se zákeřnou chorobou vyhrajeme, říkal si Michael. Obával se, že navzdory veškerým

bezpečnostním opatřením někdo dříve či později zavleče virus na ulici, domů a nakazí svou rodinu, přátele…, kohokoli.

Sundal si roušku a nasál porci svěžího vzduchu. Se stejným požitkem kdysi vychutnával nikotin. Uslyšel vzdálený řev sirény. Za pět minut je tady, odhadl. V nočním tichu je sanitka slyšet přes půl města. Opřel se o zeď a pohlédl na hvězdy. Vykukovaly mezi zbylými cáry mračen. Do rána se vyjasní. Odpustí si spánek a vezme Terryho s Donnou na pláž. Pro všechny tři to bude vítané zpestření. Ty jejich ustavičné spory chlapci dozajista neprospívají, byť po sobě neházou talíři a fyzicky si neubližují. Vzpomněl si na dětství. Otec s matkou se taky často hádali. Nemíval strach, to ne. Ale vždycky ho přepadl podivný smutek. A navíc – jeho rodiče uměli veškeré rozepře elegantně ukončit. Věděl, že vztah s Donnou se nezlepší, dokud nad nimi bude viset hrozba jménem SARS. Co mu zbývá? Poohlédnout se po práci jinde. Donna s ním odmítá spát. Vyskytne-li se další případ, dívá se na něho jako na vraha. Nechce, aby se stýkal s Terrym. Vždyť chlapec tráví víc času u její matky než doma. O odchodu od svatého Pavla už uvažoval. Mohl by se poptat v nemocnici, kde se s chorobou zatím nesetkali. To ovšem nebude tak jednoduché. SARS číhá všude. Brzy zaútočí jinde. Je to jen otázka času. A kromě toho – kdyby si jeho nástupce prolistoval inkriminované materiály, pravděpodobně by mu došlo, co…

„Pane doktore!“ vytrhl ho ze zamyšlení Thomas Biggs. Sotva popadal dech. „Vezou nám sem nějakou holku v šoku… po potratu.“

Michael se odlepil od zdi. Kvílení sirény sílilo. Sanitka se řítila rychleji, než předpokládal. Nevypadá to dobře, napadlo ho. „Připravili jste všechno?“

Thomas přisvědčil.

Michaelovi se rozbušilo srdce jako vždycky, když se chystal zachránit život. V mládí to však bylo jiné. Teď dokázal vysoké hladiny adrenalinu v krvi využít k prospěchu pacienta. Koncentroval se, reagoval přesně, myslel jasně. Najednou ho nerozptylovaly balastní úvahy, pochybnosti a nerozhodnost. Čím naléhavěji mu důvěrně známý zvuk drásal uši, tím více se soustředil.

Thomas se k jeho dokonalosti zatím nevypracoval. Přecházel sem tam a nervózně si mnul dlaně.

Najednou vjel na parkoviště pro lékaře povědomý tmavý Mercedes. Když zastavil, vystoupil Stewart Deloram.

„Kde ten se tady vzal?“ ušklíbl se Thomas. „Na jeho místě bych chodil kanálama.“

„Jenže Stewart je z jiného těsta,“ podotkl Michael a mávl na kolegu.

Deloram si jich všiml. Ohlédl se směrem, odkud spěchala sanitka, a zeptal se: „Koho vezou?“

„Nějakou ženu v šoku po potratu,“ odpověděl Michael.

„Rád vám pomůžu,“ nabídl se Stewart a podal si čistý ochranný oděv.

„To je gynekologický případ,“ nepotlačil Thomas rozmrzelost. Pohled zabořil do asfaltu a pozoroval skvrnu od oleje. Starej se o sebe, svrbělo ho na jazyku.

„Ale copak?“ podivil se polohlasně Michael. Pochopil, že mladík si o svém pedagogovi už utvořil jasný obrázek. „Vy neuznáváte presumpci neviny?“

Thomas chvíli mlčel a pak nevrle oznámil: „Chtěl bych mu důvěřovat, ale nějak mi to nejde.“

„Rozumím,“ přikývl Michael. Dával si pozor, aby nešeptal. „Ale hodně vás naučil, ne? Nezaslouží si, abyste nad ním tak ochotně zlomil hůl.“

„Podle vás v tom nejede?“

„Spoustu let jsme táhli za jeden provaz. Přece se k němu hned neotočím zády,“ objasnil. Aspoň někdo se tady na mě nevykašle, až dojde na lámání chleba, pomyslel si. „Jasně, Stewarte. Dorazil jsi v pravý čas…,“ povykoval s pohledem upřeným na Thomase. „Šok je koneckonců vždycky šok, ne?“

Praktikant udělal odmítavou grimasu, ale neřekl nic. Sanitka dorazila na místo, majáky zhasly a pronikavý zvuk utichl.

Jane se třásla na lehátku. Nad ní se pohupovaly hlavy jako pouťové balónky nafouklé vzduchem.

„Potřebujeme vykřížit šest jednotek krve – ne – deset!“

„Nachystejte dvě jednotky, skupina nula, Rh faktor negativní.“ Dorážela na ni změť zběsilých hlasů. Tak je to vždycky, když jde o někoho z nás, uvědomila si.

„Pořád krvácí.“

„Systolický tlak klesl na osmdesát.“

„Kde je gynekolog?“ Tělem jí proudil mráz.

Do paží, do nohou i do hrdla zavedli kanyly. Přes močovou trubici jí do měchýře vsoukali katetr. Pocítila naléhavé nucení na močení. Zdálo se jí, jako by se na jejím břichu hodlaly vyřádit pěsti vrcholového boxera.

Ani Deloram s Popovitchem si neudělali chvilku, aby ji povzbudili. Místo toho vykřikovali příkazy a vzrušeně o čemsi debatovali. Je s ní zle, dostala strach. Ale náhle jí zalomcoval vztek: To s ní nemůžou ztratit normální větu? A co tu vůbec okouní Deloram? Obklopila ji podivná lhostejnost. „Tak co, Stewarte? Jaká moudra ze mě asi vylezou, až budu v klinické smrti?“ zasípala malátně. Nechápala, kde sebrala drzost oslovit ho křestním jménem a mluvit, jako by spolu pásli husy. A bylo jí to jedno.

Jeho husté obočí cuklo překvapením.

„To já jen tak,“ hlesla vyčerpaně. „Dělám se zajímavou…“

„Jestli mě tady nechcete…“

„Slibte mi, že se na mě nebudete dívat, jako bych už byla duch.“

„Vy jste tedy číslo,“ zasmál se tlumeně. „Vypadá to blbě, co?“

„Žádný strach. Přece vás nenechám na holičkách, když se se mnou jako jedna z mála bavíte.“

„Neužíváte nějaký lék na ředění krve?“ Objevil se nad ní Michael Popovitch. Držel výsledky z laboratoře.

„Ne,“ zasténala slabě.

„Krvácíte hodně z nosu, nebo když se poraníte?“

„Ne.“

Jako by jí zaživa párali břicho. Zoufale si přála, aby u ní byl doktor Garnet. A Thomas. Ten zmateně pobíhal z místa na místo, jenom jednou se nad ní sklonil a zašeptal: „Drž se, Jane.“

Vytanulo jí na mysli, že se před několika hodinami milovali, a bylo jí do pláče.

Zůstaň krucinál tady a chytni mě za ruku. Vybodni se na čísla, jehly a testy. O to se postarají ostatní.

Najednou jí připadlo, že naskočila na kolotoč.

Panebože, ne. Je se mnou konec.

„HCG test vyšel pozitivní. Byla těhotná," řval jí přímo do ucha jako z tlampače ženský hlas. Nepoznala ho. *Drž hubu,* chtěla křičet.

„Proč pořád tolik krvácí?" zajímal se nějaký praktikant.

„Nedošlo k vypuzení placenty," pokusil se Thomas o profesionální odstup. „Bude potřeba provést dilataci hrdla a revizi děložní dutiny…"

Přepadl ji další záchvat vzteku a pocítila nutkavou touhu zakroutit mu tím, kvůli čemu otěhotněla. Potom se k ní odkudsi z chodby donesl příjemný hlas. Zněl jako rajská hudba.

„Už jsem tady. Tak co jste si na mě nachystali na rozloučenou… Jane!"

Doktorka Gracetonová se shýbla, stiskla jí ruku a zašeptala: „Teď je důležité, abyste mi na všechno poctivě odpověděla… Kdy jste měla poslední menstruaci?"

„Skoro před dvěma měsíci."

Jane se zdálo, že má pusu plnou vaty a že huhlá.

„Užíváte nějaké léky?"

„Ne."

Lékařka se sklonila ještě níž.

„Nepokusila jste se ukončit těhotenství? Nevzala jste si například RU 480?"

„Neee," zaúpěla v nové křeči.

Doktorka svraštila čelo: „Promiňte, ale musím to vědět."

„Ne. Rozhodli jsme se, že si malé necháme."

„Aha."

Gracetonová se zamračila ještě ustaraněji. „Možná jste něco spolkla nedopatřením?"

„Neuvědomuju si, že bych…"

„Neberete nějaké protizánětlivé prostředky?"

„Občas, ale…“

„Třeba Arthrotec nebo Cytotec?“

Zavrtěla hlavou. Gynekoložka jmenovala antirevmatika obsahující misoprostol, látku podobnou prostaglandinu, která brání vzniku žaludečních vředů a zároveň způsobuje otevření děložního hrdla. Jane viděla několik žen, u nichž zmíněné preparáty vyvolaly potrat.

„Známe další výsledky?“ pohlédla Gracetonová na Popovitche.

Ten právě upravoval lůžko tak, aby pacientce proudila krev do srdce a do mozku. Kolem očí byl bledý.

„Tváříte se všichni tak vážně, až z vás jde strach. Nevzpomenete si na nějaký vtip?“ obrátila se Jane na Michaela. Snažila se, aby se jí v půli věty nezlomil hlas.

„Legraci přece odjakživa obstaráváte vy, Jane.“ Patrně se usmál, protože se mu stáhly koutky očí.

„Biochemie je v pořádku. Zbytek ještě nemáme. Ale už teď je jasné, že se jí vůbec nesráží krev.“

„Podáme čerstvou zmrazenou plazmu,“ mávla Janet netrpělivě rukou.

„Už se ohřívá v mikrovlnce,“ mrkl Popovitch na Jane a zakoulel očima. Směšné gesto vždy každého spolehlivě rozesmálo.

„Hned je mi líp,“ hlesla dívka a chabě se uculila.

Vtom se přihnal Stewart s další laboratorní zprávou. Ostatní se k němu protlačili a nedočkavě se zahleděli na papír, který třímal v ruce. Vypadali, jako by si společně pročítali večerník.

„Diseminovaná intravaskulární koagulopatie? DIC?“ řekl Thomas.

Panebože! Bystře pochopila, o čem mluví. Jednalo se o obávanou komplikaci hemoragického šoku. Její tělo spotřebovalo všechny faktory nezbytné pro koagulaci na nadměrné srážení krve v cévách i v místech, kde to nebylo zapotřebí.

Její šance na přežití se pohybovala kolem padesáti procent. Navíc postup při pokusu o záchranu pacienta jí vždycky připadal poněkud nelogický. Teď jí podají heparin, který proces srážení zpomalí, a teprve potom aplikují koagulační faktory.

„Umřu,“ rozplakala se.

Nikdo si jí nevšímal. „Co to povídáte, Thomasi?“ vytrhla Gracetonová Deloramovi zprávu z ruky. „O žádný DIC samozřejmě nejde. Má zvýšenou jenom hodnotu INR. Trombocyty a APTT jsou v normě.“

Písmenka, písmenka a zase písmenka.

„Jistě,“ přidal se Popovitch. „Dávejte si pozor na to, co říkáte, Thomasi. Podívejte, jak jste nám Jane vyděsil.“

„Tohle jsem vás přece neučil,“ pohoršil se Deloram.

„Promiňte,“ pronesl praktikant zkoprněle. „Spletl jsem se.“

Lžou, usoudila Jane.

Ozvalo se pípnutí mikrovlnné trouby a za pár vteřin vtékala teplá plazma do žil. Přesto jí otřásla zima a vědomí se zakalilo.

„Umírám,“ naříkala.

„Ale kdepak,“ prohlásila pevně Janet.

Nějaká síla ji táhla k černému dnu. Děloha se smrštila v dalším stahu.

Lékaři stáli bokem a živě gestikulovali. „Tlak klesl na šedesát pět,“ křikl kdosi.

Najednou vedle ní stál Thomas a držel ji za ruku. „Vydrž, holčičko moje. Bude to dobrý, uvidíš.“ *No konečně. Dal si pěkně načas.* Pak zmizel a vrátil se s injekční stříkačkou. *To snad nemyslí vážně!* Znovu ji popadl vztek.

„Odvezeme vás na operační sál,“ stanula u ní Janet. „Aplikujte vitamin K,“ přikázal Stewart.

Na oddělení urgentních příjmů ho používali při předávkování kumarinem.

„Ale já jsem kumarin nebrala.“

„To nevadí,“ přerušil ji Deloram. „Zřejmě jste se narodila s nízkou hladinou protrombinu. V testech to vypadá jako předávkování kumarinem. Lidé trpící touto poruchou se o svém onemocnění dozvědí většinou náhodou. Teče vám hodně krev, když se říznete?“

„Nevím, ani bych neřekla…“

„Míváte silnou menstruaci?“

„Někdy, ale…“

„Ahoj, Jane,“ zahlaholil další známý hlas a zastavil příval Deloramových dotěrných dotazů. Přes latexovou rukavici pocítila na dlani hřejivý stisk.

„Jimmy,“ odpověděla ozvěnou vlastních slov. „Že jsi nepřišel – jak bych to vyjádřila – služebně?“

V koutcích očí mu naskočily vrásky. „To víš, že ne. Jsem tady čistě ze staré známosti.“

„Někoho takovýho zrovna strašně moc potřebuju.“

„Tak jsem ti k službám.“

„Už jich moc nevyužiju.“

Sevřel ji pevněji. „Co to plácáš? Rozhodl jsem se, že si nechám propíchnout i druhé ucho.“

Prstem se dotkl lalůčku. „Nemáš ponětí, jakej jsem s tím sklidil úspěch u dámského osazenstva geriatrického oddělení.“

Její rty se roztáhly do úsměvu. Nenasadili jí roušku. A tak Jimmy bude možná poslední, kdo ji uvidí se smát.

„Jane,“ sklonila se k ní znovu Gracetonová. „Provedu vám dilataci hrdla a kyretáž děložní dutiny. Až začne plazma působit, přestanete krvácet. Neumřete a budete mít dětí jako smetí…“

Jane kývla a roztřásla se. Motala se jí hlava.

„A pokud vás ti kovbojové z urgentního už nechají na pokoji,“ pokračovala nahlas, „mohli by vám aspoň opatřit přikrývku.“

Začala pozbývat vědomí. Z mrákotných hlubin ji nevytáhl ani Jimmyho křečovitý stisk.

13

Řítili se po chodbě, bravurně vybírali zatáčky a bedlivě střežili drahocenný náklad. Jako před dvěma týdny v buffalských ulicích. Jenže teď šlo o život. Jimmy přidržoval kymácející se intravenózní vak, Stewart upravoval průtok plazmy a Janet konejšila pacientku. Vyprávěla jí, že s podobnými případy se na operačním sále poprali nesčetněkrát, že všechno samozřejmě zvládnou zase a zůstane jenom pár nepříjemných vzpomínek. Jestli ji Jane vnímá, nevěděla. Bylo jí jasné, že pokud krvácení do deseti minut nezastaví, dívka zemře.

Nastoupili do výtahu a o pár sekund později dorazili v doprovodu anesteziologa a sester na sál. Krvácení neustávalo.

Další potřebné minuty lačně spolkla příprava operačního týmu.

„Tlak spadl na šedesát dva," zvolala jedna ze sester.

Stewart rychle otevřel kanylu na maximální průtok.

Jimmy se taktně přitočil k operačnímu stolu, vzal Jane za ruku a tiše k ní promlouval. Když anesteziolog kývl, kněz ustoupil. U zákroku ale chtěl zůstat. Janet k němu zvedla hlavu a v tmavých lesknoucích se očí spatřila to, co tam nikdy neviděla.

Strach.

Panebože, on ji miluje, pochopila.

„Můžete začít, paní doktorko," ohlásil anesteziolog napjatým hlasem. „Tlak klesl na šedesát." Zpod chirurgické čepice mu jakoby schválně vyčnívaly šedivé kadeře, aby si snad Janet nemyslela, že kápla na nějakého holobrádka.

Sestry připoutaly pacientce nohy a upravily výšku židle pro operatérku. Lékařka si sedla a připravila se k výkonu. Děloha se po vyčištění obsahu smršťí a přestane krvácet. Z rozevřeného děložního hrdla stále proudila krev se zbytky tkáně.

„Odsávání," přikázala Janet.

Ozvalo se srknutí a katetry vytékající krev odstranily.

Lékařka roztáhla děložní hrdlo dilatátorem a kyretou provedla výškrab.

„Tlak zůstává na šedesáti," varoval anesteziolog. „Moc času nezbývá."

„Průběžně mě informujte," požádala gynekoložka. Z dělohy odstranila jen malý zbytek tkáně, ale teplá krev jí pořád crčela mezi prsty. Problém je tedy v poruše srážlivosti.

„Opakovali jste vyšetření INR?"

„Hodnoty jsou pořád vysoké, ale ostatní je v pořádku," odpověděl Stewart. Měli tedy co do činění s nízkou hladinou protrombinu, nikoli s hrůzu nahánějícím syndromem DIC, alespoň prozatím.

Deloram dělal, co bylo v jeho silách. Horečně obsluhoval kanylu a vyměňoval prázdné vaky červených krvinek a plazmy. „Tlak klesl na padesát pět."

Janet si tak masivní krvácení nedokázala vysvětlit. Ledaže… „Tlak je pod padesát, pulz prudce stoupá… sto padesát pět… sto šedesát…" Nezachrání ji! Lékařku zachvátila panika.

Slizniční výstelka bývá v těhotenství velmi jemná. Je tedy možné, že při kyretáži protrhla dělohu. Dosud se jí to nepřihodilo. Musí zjistit, co se stalo.

„Skalpel jedenáctku," zavelela, když odložila kyretu. „Provedeme laparotomii a sešijeme případnou trhlinu."

Dech přítomných se zatajil, zornice rozšířily, ale žádná ústa nepromluvila.

Sestra jí do natažené ruky vsunula skalpel požadované velikosti.

Z podnosů s nástroji instrumentářky stáhly sterilní roušky a hbitě je přistrčily tak, aby na ně Janet pohodlně dosáhla.

Stewart vsunul pacientce pod klíční kost silnou jehlu a zavedl šestou kanylu. Kůži na břiše potřeli dezinfekcí.

„Připravte tampony a odsávání."

Jediným pohybem provedla lékařka několikacentimetrový horizontální řez kůží, až k žluté vrstvě podkožního tuku. Rána se okamžitě zalila krví. Svižné ruce sester odtáhly okraje a dovnitř vložily gázu. V mžiku nasákla krví. Pak zajela Janet hlouběji,

prořízla břišní svalstvo, odložila skalpel a prsty si otevřela přístup k děloze. Katetry hlučně odsávaly stříkající krev.

Dvě sestry rozevíraly řez pomocí háčků z nerezavějící oceli, třetí vsunula lékařce do levé ruky zašpičatělé kleštičky a do pravé chirurgické nůžky. Aby mohla provést důkladnou kontrolu, musela Janet incizi zvětšit.

Možná že dělohu přece jen nepropíchla. Pro jistotu ji opatrně zrevidovala prsty.

Vše se zdálo v pořádku.

Pozorně si sval prohlédla. Z poraněných cév kůže vyvěrala krev, ovšem povrch dělohy zůstal neporušený, schopný poskytnout ochranu pučícímu životu. Zevnitř však tryskal rudý proud a zvučně crčel do nerezové misky.

Po překotné aktivitě přemohla Janet beznaděj. Nemohla dělat vůbec nic. Nemělo smysl podávat další vitamin K. Začal by účinkovat až za několik hodin.

Kdyby dělohu vyňala, krvácení by ještě zesílilo.

Jedinou šanci na přežití skýtala čerstvá zmražená plazma – za předpokladu, že srážecí faktory začnou brzy působit.

„Jaký má tlak?“

„Padesát pět,“ odpověděl anesteziolog věcně.

Všichni oněměli. Každý stisk dýchacího vaku se pronikavě nesl sálem. Intervaly mezi zvukovými signály monitoru se zhušťovaly, až se zdálo, že přešly v táhlé pípání.

Krev jako voda z otevřeného kohoutku naplnila další misku. Sestry počítaly chomáče nasáklé buničiny. Ty ležely na hromádkách a každý představoval ztrátu přibližně dvaceti mililitrů životadárné tekutiny. Srdce brzy nebude mít co čerpat. I kdyby tep nezmizel docela, selhávající oběh patrně neposkytne důležitým orgánům dostatek kyslíku a poškodí mozek, ledviny, játra…

Lékařka byla okolnostmi donucena k nečinnosti. Navenek se tvářila klidně, v útrobách jí však pulzoval strach o Janin osud. Potom si vzpomněla na Jimmyho. Jak mu asi je?! Opatrně na něho pohlédla. Stál jako socha, pak nepatrně kývl, aby jí naznačil, že se všechno obrátí k dobrému.

Ve čtyři hodiny a deset minut se srdce zastavilo.

Stewart hbitě otevřel pacientce hrudník, ruku potaženou latexem vsunul pod prsní kost a zahájil srdeční masáž. Krvácení ustávalo. Protože umírá, pomyslela si Janet.

Ve čtyři hodiny čtrnáct minut a padesát pět sekund anesteziolog oznámil: „Máme pulz."

O třicet vteřin později začalo Janino srdce pracovat. Tlak se zvýšil a krvácení konečně ustalo.

Tentýž den, středa 16. července, 7 hodin 30 minut
Nemocnice svatého Pavla, střešní zahrada

Janet vzala Delorama kolem ramen a zajásala: „Stewart je absolutní jednička, Earle. Štěstí, že ho máme."

Stewart zrudl a koutky očí prozrazovaly úsměv. „Ale prosím tě, vždyť je to tvoje zásluha," mávl rukou. Spadl na samé dno a do dvaceti čtyř hodin se stal hrdinou dne. Jenom aby ses s těmi lichotkami neunáhlila, myslel si Earl, Stewart nám dluží vysvětlení. Janetin chvalozpěv nebyl po chuti ani Deloramovi. Earlovi se neodvážil podívat do očí. Z ulice sem doléhalo řičení klaksonů. Azurová obloha na obzoru vplouvala do hladiny Erijského jezera a slibovala horký den. Na střešní zahradu se před vyčerpávající službou zaskočilo osvěžit mnoho lékařů i sester. Některé na Stewarta stejně jako včera hleděly úkosem, jiné mu přišly poděkovat za záchranu kolegyně.

Jane zatím ležela v bezvědomí na jednotce intenzivní péče. Její stav se však stabilizoval, laboratorní testy vykazovaly normální hodnoty a zřejmě díky vysoké dávce vitaminu K se zvýšila i hodnota INR. „Díky bohu, že se z toho vylíže," pronesl Earl neutrálním tónem. „S kým otěhotněla?" zeptal se po krátké odmlce.

Janet se zavrtěla vzrušením. „Tak tohle se ti bude líbit. Ráno se k ní na jednotku intenzivní péče přišoural – hádej kdo? – tvůj chráněnec Thomas Biggs."

„Thomas?"

„Jo. Přímo před očima se ti odvíjel tajný milostný románek. Taky mě to udivilo. Dokonce jsem myslela i na Jimmyho – celou operaci z ní neodlepil oči.“

„No… měl bych se odebrat domů,“ ozval se Stewart unaveně. „Teď už snad usnu.“

„Určitě. Potřebuješ si odpočinout,“ pronesla vroucně Janet a uchopila lékaře za předloktí.

„Nějak překypuješ laskavostí,“ konstatoval Earl, když Deloram odešel. Dosud neměli čas pohovořit si mezi čtyřma očima.

„Snad nevěříš Yablonské?“ vyjádřila svůj názor sugestivní otázkou.

„Nevím…“

„Nevíš?“

„Musel by být padlý na hlavu, aby naaranžoval takhle průhlednou fintu.“

„Ale?“

„I kdyby v tom nejel… Hloubal jsem nad tím, kam by byl schopen zajít, aby zabránil skandálu.“

„Naznačuješ, že ty pacienty umlčel?“ zakabonila se. „Neříká se mi to lehce, ale… ano.“

Zahleděla se na jezero. Byla kdesi daleko. „Je na všechno strašně háklivej…, skoro paranoidní…, ale že by kvůli tomu někoho zabil?“ Zavrtěla hlavou a vydechla, až se jí vzdula rouška kolem úst. „Jenomže jakmile se ti takové podezření uhnízdí v mozku, těžko si poručíš, co?“

„To mi povídej.“

Znovu těžce vydechla, jako by prováděla cviky v rámci předporodní přípravy.

„Rozumím ti. Ve Stewartovi aby se čert vyznal. Co si umane, to dokáže. Je tak zarputilý. A v tom, jak se střemhlav vrhá do zdánlivě ztracených případů, je cosi děsivě zoufalého.“ Otřásla se. „Přirozeně, všichni se snažíme nic nezanedbat. Ale dneska jsem si uvědomila, že u něho je to cosi nadpozemského…, dostane se do úplného tranzu. Zdálo se mi, že před něčím prchá… Možná… sám před sebou… Ale zabít…“ Znovu zakroutila hlavou. „To opravdu nedovedu posoudit.“

Její slova ho frustrovala. Marně si přál, aby vyvrátila jeho nejhorší obavy. „Jak to provedeme s večeří?“ změnil raději téma. „Probereš s Thomasem ty statistiky?“

„Samozřejmě. Už o tom se mnou mluvil.“ Protáhla se a mohutně zívla.

„Jsi utahaná,“ upozornil ji podrážděně. „Nerozmyslíš si to?“

„Prohlédnu pár pacientek a pak si to namířím přímo do duchen. Brendan bude nadšením skákat do stropu, až mě uvidí. A společnými silami něco ukuchtíme.“

„Z toho, cos mi řekla, bych předpokládal, že Thomas se bude chtít věnovat Jane.“

„Na to určitě taky dojde. Ale tou aférou na paliativní péči je úplně posedlý. Na Stewarta změnil názor. Za každou cenu hodlá očistit jeho jméno, protože mu vrátil Jane. No pověz…, není láska mocná čarodějka?“

„Nerad bych, aby se to zvrhlo v trestnou výpravu,“ zamračil se.

„Buď bez obav. Dohlídnu na něj.“ Zvedla se. „Taky jsem mu objasnila, že u Stewarta nemá cenu zjišťovat, kolik pacientů zemřelo, když měl zrovna službu. Jelikož nemá žádný osobní život a v nemocnici málem spí.“

Earlovi se najednou rozbřesklo: „Ledaže… bychom se mrkli na dobu, kdy tady zaručeně nebyl.“

„Cože?“

O chvíli později seděla Janet v pracovně za počítačem. Earl se jí nakláněl přes rameno:

„Podívej se na začátek roku a potom na duben. Tehdy přece mortalita rapidně stoupla.“

Ve srovnání s předchozím rokem umíralo v prvním čtvrtletí měsíčně v průměru o jedenáct pacientů víc a ve druhém se počet zvýšil o dalších čtrnáct.

„Teď se na to koukneme po týdnech.“

V jednotlivých týdnech určitého měsíce se úmrtnost držela na stejné úrovni. „Vzpomínáš si, jak se Stewart předváděl v televizi?“

„Samozřejmě,“ kývla hlavou.

„Na jakousi show ho pozvali hned zkraje ledna. Pamatuju si, že tehdy nebyl na oddělení. Bez něho jsme vždycky mimo…“ Inkriminované období prozkoumali po dnech.

A zatímco Stewart oslňoval moderátory v New Yorku, Chicagu a Los Angeles, lidé na jednotce paliativní péče umírali v nezměněném počtu.

„Naštěstí,“ vydechla si Janet.

Earl se na okamžik zamyslel.

„Mohl mít komplice. A nadto je tady ještě těch pět pacientů.“

7 hodin 56 minut
Nemocnice svatého Pavla, jednotka intenzivní péče

Jane se cítila jako zaživa pohřbená. Dusila ji těžká černá hlína, drtila končetiny, zalézala do očí, do nosních dírek i do uší. V panice se škrábala na povrch. Pak ji čísi ruka konečně vytáhla na světlo.

„Jimmy?“ pokusila se vyslovit, ale jazyk se zadrhl o jakousi trubici. S námahou rozlepila víčka.

Přivítaly ji Thomasovy hnědé oči. „Ahoj, miláčku,“ pozdravil něžně. „Tak už tě mám zpátky.“

Kde se tu vzal? Pípání, které slyšela za sebou, bylo povědomé, ale jaksi se sem nehodilo. Pomalu pochopila, že jí z těla trčí kanyly a dýchání usnadňuje ventilátor. Pak si vzpomněla.

Brutální bolest, tratoliště krve a Jimmy. Držel ji za ruku. Uvědomila si konejšivý tok jeho hlasu. A teď je tady místo něho Thomas. Potěšilo ji to.

„Jimmy si někam odskočil, ale zase se vrátí,“ vysvětlil jí. Rozvázal si roušku, sklonil se k ní a na tvář jí vlepil polibek. „Vedeš si znamenitě a brzy se uzdravíš. Deloram slíbil, že odpoledne tě odpojí z přístrojů. Máš silné plíce.“

V chřípí ji pošimrala vůně zubní pasty. Podle zatažených závěsů kolem poznala, že je na jipce. *Už se neklepeš strachy, že nás někdo spolu načapá?* osopila by se na něj, kdyby mohla. Vždyť včera se jí

na urgentním příjmu málem bál dotknout. Nechápala, proč se v ní najednou nakupilo tolik zlosti.

Zřejmě vytušil, že se zlobí. Odtáhl se a se zmatkem ve tváři ji pozoroval. A pak se nečekaně usmál. „Naše tajemství je prozrazeno. Nemohl jsem tě v tom přece nechat. Choval jsem se hloupě.

Mám sto chutí vykřičet na všechny světové strany, že tě strašně moc miluju."

No a to si myslíš, že úžasem padnu na zadek? řekla by, aby ho drobátko potrápila. *Tohle jsem potřebovala slyšet včera.* Přepadl ji smutek.

To je z těch léků a ze všeho, co mě potkalo, říkala si. Pevně jí stiskl ruku.

Na oplátku se slabě usmála a pak se probořila do hlubin posilujícího spánku.

8 hodin 35 minut

Volné okamžiky v pracovně si Earl s oblibou zpříjemňoval kapučínem a novinami. Od doby, kdy udeřil nepřítel jménem SARS, si v důsledku nařízení, které sám vydal, musel vystačit pouze s denním tiskem. Striktní zákaz snímat roušku se vztahoval na celé oddělení s výjimkou kuchyňky. Vzpruha v podobě kofeinu chyběla, a tak jen líně pročítal nadpisy a co chvíli upíral zrak k miniaturnímu okénku, které ho diskrétně upozorňovalo na existenci slunce a vzduchu tam venku.

Poznámkou o tom, že Stewart před čímsi prchá, mu Janet nasadila brouka do hlavy. Nebylo žádným tajemstvím, že kolegovo srdce bije jen pro medicínu. Jenže za daných okolností by onen zcela nevinný – ba dokonce bohulibý – povahový rys mohl nabýt zásadního významu.

Prchá… Před čím asi?

Odpověď možná spočívá dávno v minulosti. Předklonil se, přisunul si telefon a vytočil číslo, které se mu vrylo do paměti bezmála před třiceti lety. „Newyorská městská nemocnice."

„Dobrý den, prosil bych vedoucího klinického výzkumu.“

„Ano. To je doktorka Cheryl Branaghová. Moment, prosím.“

Jméno mu nic neříkalo. Nevadí, usoudil. Třeba je dobře, že jsem nenatrefil na někoho známého.

Za deset minut, když se pozdravil snad s patnácti sekretářkami, se doktorka Branaghová konečně ohlásila.

„Dobrý den, paní doktorko. U telefonu doktor Garnet, Nemocnice svatého Pavla…“

„Dobrý den. Vás dobře znám. Před pár lety jste tady nenechal kámen na kameni. Bavila se tím celá nemocnice. Vysloužil jste si ohromnou popularitu.“

To snad ne, polekal se. Vzpomněl si na několik roků starou událost, kdy pátral po příčině smrti spolužáka z vysoké školy. „Ano, ale teď jde o něco jiného…“

Přerušil ho hřmotný smích. „No… potřebovalo to tu pořádný průvan. Já jsem vám fandila, abyste věděl. A co byste rád?“

„Jedná se o poměrně delikátní věc… Taky je to už řádka let…“

„Nenapínejte mě.“

„Vyskytla se taková nepříjemnost… Týká se to vašeho bývalého zaměstnance…, dost uznávaného vědce. Přišel k nám v osmdesátém devátém…, nikdy nezdůvodnil, proč…“

„A jmenuje se Stewart Deloram.“

„Ano. Vy ho znáte?“

Ve sluchátku se znovu rozezvučel ryčný smích. Doktorka Branaghová působila sympaticky. „I tak by se to dalo formulovat. Byla jsem za něj vdaná.“ Tohle se tedy povedlo.

„Po pětiletém soužití jsem málem skončila u psychiatra,“ chechtala se. „Kolegové by nikdy neměli uzavírat sňatek. No… musím před vámi smeknout…, že jste to s ním tak dlouho vydrželi. Co provedl?“

Přemýšlel, zda je vhodné mluvit o podezřelém lékaři s jeho bývalou manželkou.

Nakonec dospěl k závěru, že snad ano, bude-li si počínat obratně a nic nevyzradí.

„Zajímalo by mě, proč se odborník jeho úrovně rozhodne odejít z New Yorku do nějakého Buffala. Stewart se konverzaci na toto téma vyhýbá tak důsledně, že mě napadlo, jestli snad neměl nějaké potíže…“

Branaghová tentokrát mlčela.

„Nechci z vás tahat rozumy… Pokud je vám proti mysli o něm mluvit… Obrátím se na někoho jiného.“

„Ne… to ne. Nerada bych mu ublížila…, i když jsme se rozvedli. Má nějaké problémy?“

Zvažoval, jak odpovědět. „Lapidárně řečeno… ano.“

„A co s tím máte společného vy?“

„Pokouším se zjistit, jestli si za ně může.“

„Souvisí to s jeho výzkumem klinické smrti? Včera jsem četla na internetu, že se k pacientům choval neeticky.“

„Ano… Chtěl bych ověřit, co je na tom pravdy.“

Na druhém konci drátu zavládlo ticho.

„Stewart o vás vykládal, než odešel z New Yorku,“ ozvala se nakonec. „Dávno jsme spolu nežili…, ale on nikoho neměl. Zůstal jako kůl v plotě. Tehdy jsme už spolu vycházeli docela obstojně. Vztek pominul a… bylo mi ho spíš líto. Naučili jsme se ovládat… kvůli naší holčičce.“

Earl si vybavil tmavovlasou dospívající dívku. Zpočátku za otcem několikrát přicestovala do Buffala – Deloram ji jednou hrdě představil kolegům. „Máte moc šikovnou dcerku. Stewart ji kdysi přivedl do nemocnice.“

Povzdechla si. „Pochopitelně že jste se nemohl doslechnout, co se tenkrát stalo. V nemocnici i na univerzitě tu záležitost rychle a elegantně sprovodili ze světa.“ Mluvila, jako by padala pod neúměrně těžkým nákladem.

Earl se opřel, nohy natáhl před sebe a vyčkával. Zkušenosti lékaře mu napovídaly, kdy je prospěšnější mlčet a kdy pacienta pobídnout k hovoru. Ačkoli mu chyběly podstatné indicie, protože neviděl tvář, cítil, že se Branaghová potřebuje vypovídat.

„Stewart odešel, protože jeden náš kolega – Jerome Wilcher – spáchal sebevraždu. Můj bývalý manžel si to kladl za vinu.“ Hlasitě

se nadechla. „Ráda bych řekla, že neprávem. Ale – asi by to nebyla celá pravda. Oba usilovali o místo vedoucího klinického výzkumu. Po odborné stránce si v ničem nezadali, jenže Stewart v tom uměl líp chodit. Měl konexe, věděl, s kým se stýkat, byl pohotovější, cílevědomější a svým způsobem i bezcitnější. Neohlížel se nalevo napravo. A najednou se roznesly řeči, které snižovaly Wilcherovy pracovní úspěchy. Byla to spíš taková šuškanda, nic oficiálního – jenže člověka v naší branži položí i bohapusté výmysly. Jerome se zabýval experimentálním výzkumem. Navštěvoval vědecká centra po celé Americe. A zčistajasna mu zrušili všechny granty a nikde ho nechtěli ani vidět. Na Stewarta dokonce podal několik stížností k děkanovi, když se jeho rival stal šéfem klinického výzkumu, ale ničeho nedocílil. Potom to s ním začalo jít z kopce. Publikoval čím dál méně…, až ho na podzim osmdesátého devátého našli v laboratoři. Oběsil se na vodovodním potrubí.“

„Kristepane!“

„V jistém směru tak dosáhl svého. Přestože neexistovaly žádné důkazy, začal být Stewart mnoha lidem trnem v oku. Báli se, aby nějaká informace neprosákla na veřejnost, a tak se ho potřebovali zbavit. Jako protislužbu za dobrovolný odchod mu děkan nabídl skvělá doporučení.“

„A pak jste se vedení ujala vy?“ vyhrkl jízlivěji, než zamýšlel. Protivilo se mu, jak nečestně se v nemocnicích řeší personální problémy. Nepohodlného zaměstnance prostě potichoučku šoupnou jinam. A nikdo se nic nedozví. Stewart samozřejmě byl vynikající odborník. Ale Earl bytostně nenáviděl lež. Od kohokoli. Od Stewarta, od vedení nemocnic, od jeho alma mater.

„Vůbec ne. Nic mi to nevyneslo, naopak. Musela jsem pykat, protože jsem se provdala za nežádoucího člověka. Nikoho nezajímalo, že jsme se rozvedli a že jsem publikovala, ještě než jsme se poznali. Vyhodit mě nemohli…, ale jasně mi dávali najevo, že bych si taky měla spakovat svých pět švestek a zmizet. Moje přítomnost je pobuřovala. Zřejmě jsem jim moc křiklavě připomínala jejich špinavé praktiky. Ale postupem času se na celou věc pozapomnělo. Znáte to: když vám otisknou dost článků, je vše

odpuštěno. Do funkce vedoucí klinického výzkumu mě jmenovali před pěti lety.“

„Promiňte, nechtěl jsem se vás dotknout…“

„To už dávno přebolelo.“

Když myslíte, zapochyboval. Vždyť i staré rány se často rozjitří. „Proč jste zůstala?“

„Kvůli dceři. Měla tady spoustu kamarádek. Těžko by si zvykala jinde.“

Chtěl se rozloučit, ale vtom doktorka poznamenala: „Nevěřím, že se dopustil toho, co mu podsouvají na internetu.“

„Prosím?“

„Experimentálně získané výsledky by nikdy neuzpůsobil potřebám svého bádání.“

„Ne?“

„S lidmi jedná všelijak, ale věda je pro něj svatá. Té by se nezpronevěřil.“

S tím Earl souhlasil. Ale původní otázka zůstávala stále bez odpovědi. Posté se sám sebe ptal: dokázal by Stewart vraždit, aby si zachránil reputaci?

„A ten Jerome Wilcher… měl rodinu?“

„Byl rozvedený – už dlouho, pokud vím. Manželka z něho údajně vytahala mraky peněz a málem ho přivedla na mizinu. Na pohřbu se neukázala. Rodiče byli tou dobou dávno po smrti, děti ani sourozence neměl. Na hřbitově zato po sobě zarudlýma očkama pokukovaly houfy jeho… obdivovatelek. Se ženami si patrně rozuměl dobře. Jedna se prý potom taky pokusila oběsit.“

Mlčky přemítal o tom, co se právě dozvěděl.

„Proč se ptáte? Domníváte se, že by se Stewartovi někdo mstil?“

„Napadlo mě to.“

„Po tolika letech? Těžko. Takovými, jako byl on, se to ve vědeckých kruzích jenom hemží. Géniové v laboratoři, ale ve skutečném životě, hlavně v manželství, nepraktičtí smolaři. Jeho milenky se jistě nějaký čas soužily, ale teď po něm nejspíš žádná ani nevzdechne.“

„To nezní příliš optimisticky.“

„Vy spíš přicházíte do styku s vědci, kteří jsou v kontaktu s realitou, kteří léčí. Ti se snad dočkají aspoň jakéhos takéhos vděku od pacientů.“

„Nevzpomínáte si, jak se jmenovala ta žena, co se pokusila o sebevraždu?“

„Bohužel.“

Earl dal doktorce číslo do práce i domů, vybídl ji, aby se ozvala, kdyby si ještě na něco ohledně Stewartovy minulosti vzpomněla, a zavěsil.

Stále se zabýval myšlenkou, že jde o odvetu kohosi kolem Jeroma Wilchera. Přál si, aby to tak bylo. Kvůli Stewartovi. Protože ho měl jistým způsobem rád, byť s ním nebylo možné vyjít. Obdivoval se jeho zápalu, jenž u většiny lékařů po mnoha letech praxe pohasne. U Stewarta však ne. Odchod kolegy by pro nemocnici představoval stěží nahraditelnou ztrátu.

Ovšem – jak říká doktorka Branaghová – kdo by se mstil čtrnáct let po Wilcherově smrti? Ta, co se chtěla zabít? Tehdy ho zřejmě hluboce milovala, ale dneska? Jen s notnou dávkou fantazie si lze představit, jak po letech spřádá odplatu. Jiná z jeho žen? To je ještě méně pravděpodobné. Jakmile se o sobě dozvěděly, nejspíš ho zatratily nadobro. Sotva začaly uvažovat, jak očistit památku nevěrného milence. Kdo ještě připadá v úvahu? Někdo ze vzdáleného příbuzenstva? Stává se občas, že nějaký bratranec ze čtvrtého kolene ctí pokrevní pouto až za hrob.

Zapnul počítač a v soupisu zaměstnanců zadal *Wilcher*.

Nikdo takový v nemocnici nepracoval.

Že by nějaký pacient?

Ani tentokrát nebyl úspěšný.

Žádný Wilcher se u svatého Pavla nikdy neléčil.

Sáhl tedy po buffalském telefonním seznamu. Zbytečně. V tlusté knize nenašel ani jednoho nositele zmíněného příjmení. A možná se jmenuje jinak. Jenže v tom případě se ho nedopátrá. Jeho úvahy stejně postrádají logiku, usoudil nakonec. Povídá se sice, že msta chutná nejlépe za studena, ale za čtrnáct let by snad vychladla až příliš.

Vyrušilo ho zaklepání.

„Ano?“

„Dobrý den, pane doktore,“ pozdravil ho ženský hlas.

Snědý okrouhlý obličej pod rouškou si vybavil okamžitě.

„Pojďte dál, paní Baxterová,“ vyzval ji bez váhání. Někdy v paměti zakotví podoba pozůstalého, zatímco tvář mrtvého se rozplyne do neurčitých obrysů. Ve výrazu návštěvnice však zaznamenal změnu: víčka oteklá čerstvým zármutkem splaskla a pod vpadlýma očima vystoupily tmavé kruhy. „Posaďte se, prosím,“ nabídl jí a vstal. „Co pro vás můžu udělat?“

V křesílku pro hosty se její drobná postava takřka ztrácela.

„Jak se vám daří?“

Lidé v její situaci obvykle odbyli odpověď zdvořilostní frází a rychle přešli k důvodu své návštěvy. Při vyplňování formulářů nechtěli plýtvat emocemi.

Paní Baxterová se však zarazila. V tu chvíli věděl, že mu poví pravdu.

„Je to těžké,“ povzdechla si. „Moc těžké.“

Svěsila hlavu a prohlížela si ruce položené na klíně. Mezi lékařem a ženou mrtvého pacienta vyrostla barikáda tísnivého ticha.

„Vedla jste si opravdu statečně,“ prolomil Earl mlčení. „Jistě jste sáhla až na dno svých sil, abyste se s manželem tak hezky rozloučila. To se moc nevidí.“

„Milovala jsem ho,“ vyznala se se sklopenýma očima.

Opět zavládlo ticho.

„Vaše rodina žije tady?“

„Ano. Sestra bydlí nedaleko.“

„Máte děti?“

„Ne. My jsme…“ Oči se jí zaleskly, ale slzy se na tvář nevylily. „A je to tak dobře. Jak bych jim vysvětlila, že tatínek už není…? Vždyť sama se s tím horko těžko vyrovnávám…“

Earl soucitně potřásl hlavou. Takových rozumových úvah od bezdětných manželů, kteří přišli o partnera, vyslechl stovky. Pokaždé v něm podivně zatrnulo. Blahořečil osudu, že ho svedl s Janet a

obdaroval je Brendanem a že jim brzy nadělí ještě další dítě. Pro své nejbližší by podstoupil cokoli.

„Pořád mi nedochází, že můj muž zemřel," dodala a přimhouřila oči. „Proč zrovna on? Po světě se potlouká takových lumpů…"

Upřela na něho pohled, jako by se domáhala přijatelného vysvětlení.

Zavrtěl hlavou a dlaně natočil ke stropu. „To se musíte zeptat toho nahoře."

Unaveně si povzdechla. „Chtěla bych vám poděkovat za to, co jste udělal pro Artieho, i za to, jak pěkně jste se ke mně choval," řekla snad proto, aby ho potěšila, když už jí nebyl s to dát požadovanou odpověď.

„Zkusili jsme všechno, abychom vašeho manžela zachránili."

Zalovila v kabelce a vytáhla obálku s logem známé pojišťovny. „Nerada vás tím zatěžuji. Doktor Popovitch už nějaké papíry vyplnil. Ale teď tady bohužel není. A zbývá ještě něco potvrdit… Kdyby vám to nevadilo…"

Formuláře nenáviděl. Zdravotní pojišťovny si ve snaze uhradit pozůstalým co nejnižší částku pohrávaly se slovíčky, a kladly tak nemalé nároky na lékařův důvtip a vynalézavost. Spíš než o kompetentní medicínský úsudek ohledně příčiny smrti se jednalo o proškrtávání kolonek. Nepříjemně často docházelo k situaci, kdy uřícený příbuzný se stohem tiskopisů v ruce nezastihl doktora, který zesnulého ošetřoval. A od toho tu byl Michael. Ochotně nepřítomného kolegu zastoupil a nezištně se prokousal kupkou papírů, čímž si obvykle vysloužil odměnu ve formě láhve něčeho ostřejšího. Ale z času na čas doputovala nějaká úřední listina i k Earlovi.

„Rád vám pomůžu," slíbil a vzal si formuláře.

„Děkuji. Uleví se mi, až to budu mít z krku. Bála jsem se, aby se nevyskytl nějaký zádrhel… Víte…, po finanční stránce na tom nejsem nijak růžově. Ovšem pan doktor Popovitch mě ujistil, že všechno půjde hladce… Je hrozné, že to tak musím říct…, ale… ta pojistka byla Artieho nejlepší investice."

Pochopil. Přála si, aby jí vyšel vstříc – stejně jako Michael. Začetl se do formulářů a o chvíli později litoval, že jí chtěl vyhovět.

„Musíme si promluvit, Michaeli," telefonoval Earl kolegovi, sotva za vdovou zacvakly dveře.

„Copak hoří? Zrovna jsem doklopýtal domů."

„Vzpomínáš si na případ Artieho Baxtera? Právě mě navštívila jeho žena."

Rozhostilo se ticho.

„Tak kde?" otázal se Michael po pár vteřinách. Earl jmenoval nejbližší lokál: „Třeba U Podkovy."

K modrému nebi se nesly zplodiny výfukových plynů. Třebaže teplota už zjevně překročila meteorology předpovídané denní maximum, Earl nasadil ostré tempo a desetiminutovou trasu zdolal za poloviční dobu. V tmavém lokálu s klimatizací bylo příjemně. Svého času se zde sdružovali narkomani. Ani zrcadla na stěnách a květiny nevymazaly Earlovi z hlavy vzpomínky na mladé lidi, kteří se tady předávkovali drogami.

V poslední době se však restaurace těšila oblibě převážně u bezproblémového obyvatelstva. A když zde před třemi měsíci začali podávat znamenité snídaně, zavítal sem cestou do práce nejeden zaměstnanec svatého Pavla, kterému se nechtělo ukusovat bagetu ve vyhrazených nemocničních prostorách.

V nose ho zašimralo aroma čerstvé kávy. Zamžikal očima a rozhlédl se. Jak předpokládal, u většiny stolů i v boxech bylo už volno. A u baru s neonovým světlem začnou pravděpodobně obsluhovat až v poledne.

Vybral si místo v rohu, a než dorazil Michael, vypil dva šálky kávy.

„Tak co mi k tomu řekneš?" udeřil Earl bez otálení.

„Artie Baxter zemřel na zástavu srdce. Byl jsi při tom. A tohle jsem uvedl i do formulářů pro pojišťovnu."

„Ale nenapsal jsi tam, že upadl do hypoglykemického šoku."

„Protože to nebyla příčina smrti."

„Ne? Buď tak laskav a přestaň ze mě dělat blbce. K selhání srdce došlo v důsledku hypoglykemického šoku.“

Michael pokrčil rameny. „I tak se to dá vysvětlit.“

„Ano? A já ti povím, jak ještě *se to dá vysvětlit.* Tou historkou, že se zapomněl nasnídat, by neošálil ani absolventa základní školy. Šlo o úmysl. A důvod je nabíledni. Jak mu šly obchody? Mizerně – manželka mi to řekla na plnou pusu. S neúspěchem se nedokázal vypořádat a spáchal sebevraždu. Jenže o tomto nepatrném detailu jsi taktně pomlčel, aby mladá pohledná vdova vyinkasovala slušnou sumičku, že?“

Michaelův výraz zdrsněl. „To, jak vypadá, sem netahej.“

„A proč ne? Kde jsi mimochodem strávil pondělní večer? Na službě, jak mi tvrdila Donna, tedy rozhodně ne.“ Střílel od boku. Netušil, kde Michael byl, a nepřímým nařknutím ho chtěl pobídnout k otevřenému přiznání.

„Pasoval ses na utěšitele osamělých vdov?“

Popovitch zrudl a zaťal pěsti. „Nebýt tvůj kámoš… Radím ti…, drž se zpátky… Není to, jak si myslíš.“

„Rád se nechám vyvést z omylu.“

Michael vydechl z plic všechen vzduch, jako v době, kdy ještě kouřil, a zvolna rozevřel dlaň. „Ona ty peníze potřebuje. Nemůže za to, co Baxter chtěl nebo nechtěl. Kdyby ho skolil infarkt, pojistku by jí bezevšeho vyplatili. Takových případů je… A navíc ho opravdu trápily bolesti na hrudi… Tak o co ti jde?!“

„Dopustil ses podvodu. Kdyby si na pojišťovně vyžádali kartu…“

„Tak se tam dočtou, co se stalo na urgentním příjmu. Diabetik v komatu se po podání glukózy probral, pak ale došlo k zástavě srdce a následně ke smrti. Manželka udala, že si stěžoval na bolesti na prsou, které přičítal zažívacím obtížím… tečka. Přesně takhle jsem to zapsal. V čem vidíš problém?“

„Co když se tě zeptají, proč ses nezmínil, že byl v komatu? Taky můžou nahlédnout do poznámek sester, kde se dozvědí o té jeho absurdní příhodě s vynechanou snídaní. Myslíš, že si to nedají dohromady?“

„Jakmile uvidí podpis doktora, o poznámky sester se nikdy nezajímají. Ledaže by se jim něco nepozdávalo.“

„O poznámky sester se *nikdy* nezajímají? Jak to víš? Ty jsi to už zkusil?“

„No dovol… Přirozeně že ne.“ S odpovědí zaváhal o zlomek vteřiny déle, než měl.

„Copak u tebe si někdy ověřovali, jestli jsi je náhodou neobelhal?“

Neověřovali. A přesto by Earl za pravdivost Michaelových slov ruku do ohně nedal.

„A neříkej mi,“ pokračoval Popovitch, „žes ani jednou něco kapánek neošidil. Určitě jsi někdy stál nad nebožtíkem s nehty zažloutlými od tabáku a potom, když jsi vyplňoval formulář pro pojišťovnu, ti ujela ruka a na otázku, zda zesnulý kouřil, jsi odpověděl, že nevíš.“

Earl nemohl než dát kolegovi za pravdu. Dělali to tak všichni. Jenže v případě Artieho Baxtera se jednalo o zamlčení závažné okolnosti. A jak se asi paní Baxterová Popovitchovi za jeho laskavost odměnila?

Michael se zvedl a dal Earlovi na srozuměnou, že věc je vyřízena: „A teď…, když dovolíš, bych se šel trochu prospat.“

Earl tedy změnil taktiku: „Vypadáš zničeně, Michaele. Jako bys už měsíce nebyl ve své kůži. A nesváděj to zase na únavu z práce nebo na SARS. Kolikrát jsem postřehl, když jsme si zašli na večeři nebo s dětmi do lunaparku, jak nepřítomně hledíš kamsi do neurčita. Vždyť i Terry si všiml, že do tebe nic není. A nechce se mi věřit, že bys sem ochotně upaloval po noční, kdyby ta Baxterová pojistka byla v takovém pořádku, jak tvrdíš. Mě neopiješ rohlíkem. Pěkně rychle vyklop, co se děje.“

Popovitch sevřel opěradlo židle a naklonil se k Earlovi. „Když jsi šéfoval jenom na urgentních příjmech, byla s tebou větší sranda. Od té doby, co jsi povýšil, to není k vydržení. A sám sis nadělal problémů, že se z nich jen tak nevyhrabeš. Ačkoli… jestliže tě odvolají…“

„Jenomže tohle není v mé režii, Michaeli.“

„Ale je… A pamatuj si… Nestrpím, abys na mě kydal hnůj… a blábolil nesmysly, že Donně zahýbám. A pro tvou informaci – za to, že mi není do skoku, může SARS… Nic jinýho v tom nehledej. Donna šílí hrůzou. Bojí se, že nakazím Terryho, a chce se s ním odstěhovat k tchýni. Tak se vzpamatuj a nech mě na pokoji. A teď bych se rád vrátil domů, pokud dovolíš.“ Narovnal se a zamířil ke dveřím.

„Počkej,“ vykřikl Earl. Hodil na stůl pár dolarových bankovek a vyběhl za Popovitchem. „Řekni mi, co…“

Michael se zprudka otočil a zabodl Earlovi ukazovák do hrudníku.

„Nech mě už krucinál být. A přestaň si brát na mušku slušný lidi!“

Earl zaraženě ustoupil. „Jaký slušný lidi?“

„Stewarta, mě, dokonce i Jimmyho.“

„Jimmy si na něco stěžoval?“ Kývl. „Dej ode mě ruce pryč – a od nich taky.“

„Jak to myslíš?“

Otevřel ústa, jako by se chystal odpovědět, ale pak změnil názor, nepřirozeně se napřímil a rázoval si to k východu. Tam se otočil a zavolal: „Děláme maximum.“ Široká ramena povytáhl dopředu a zmizel. Earlovi připomněl zvíře vydrážděné k útoku.

14

Ten sen si vybavuju jenom, když jsem o samotě. Tak snadněji unikám pozornosti.

Teď to bude mnohem složitější. Budu se muset ovládat ještě víc.

Protože se mi zdá jiný sen. Znovu se ocitám v laboratoři.

Z prasklého potrubí šplíchá voda. Oteklý jazyk visí z černých úst. Zbytnělé rty náhle zaševelí. *Jdi do toho!* poroučejí. Seminář dopadl jedna báseň.

Jestliže budu jednat rychle, sled událostí nikoho nepřekvapí. A já se konečně vysvobodím. Nejprve ta sebevražda. Potom Gracetonová. Její osud je zpečetěný. A nakonec Garnet. Nad ztrátou manželky se sesype žalem. A kdyby náhodou vzdoroval, vyřídím i jeho. Všechny strčím do kapsy.

Připravuju si chloroform i zbývající náležitosti a v hlavě si přehrávám veselý popěvek z dětství.

Středa 16. července, 16 hodin 40 minut

Stewarta probudil rachot hromu. Venku padl šedý soumrak. Překvapeně pohlédl na displej digitálního budíku. Vstal a přešel k otevřenému oknu. Ráno to na bouřku vůbec nevypadalo, pomyslel si. Ochladilo se, ale ve vzduchu se držela svěží vůně vypraného prádla.

Nedaleko znovu zaduněl hrom.

„Tocco," zavolal. Udivilo ho, že s ním nezůstala v ložnici. Při bouřce se od něho nehnula na krok. Bála se. Byla-li doma sama, zalezla ze strachu do suterénu. Když přišel z práce, našel ji tam schoulenou někde v rohu.

Oblékl se a bosý zamířil ke schodišti. „Tocco, pojď ke mně."

Spánek mu prospěl. A taky fakt, že zachránil Jane Simmonsovou. Znovu stoupl v očích těch, kteří ho ještě včera zavrhovali. A třeba se mu podaří získat ztracenou prestiž. Alespoň v nemocnici.

Ovšem na internetu to bude mnohem obtížnější. V mžiku propadl skepsi.

Tam bude muset vyvrátit fámy, které o něm Yablonska roznesla. Dokázat, že si z něho udělala obětního beránka, aby maskovala vlastní neschopnost. Nebo něco horšího, jak si myslí Earl. A ani potom k němu finance nebudou proudit tak mohutným tokem, na jaký si zvykl.

„Tocco!“ zahalekal a vešel do kuchyně. Dveře do suterénu jí nechal jako vždycky otevřené, aby se mohla volně pohybovat po domě. „Honem! Večeře!“

Čekal, že uslyší, jak škrábe drápky o linoleum, pak k němu radostně přiběhne a zavrtí ocasem.

„Tocco?“

Natáhl se po vypínači. V suterénu se nerozsvítilo. Nejspíš se spálila žárovka, usoudil.

„Tocco, ke mně!“ zahalekal a vydal se po schodech dolů. Zvenčí pronikalo obdélníkovými okénky šero, ale k orientaci dostačovalo. Ta se musela pořádně vylekat, když se ani teď nehlásí, pomyslel si a zamířil k úkrytu, který Tocco využívala nejčastěji. Byl prázdný.

Tehdy si černého stínu v rohu ještě nevšiml.

Záhy mu sliznici v nose podráždil pach chloroformu.

17 hodin 45 minut

Vytrvalé burácení zahnalo všechny pod střechu. Earl však vystoupil z auta a po chodníku z prken zamířil k přístavišti. Jimmyho loďku uviděl okamžitě. Jachty majetnějších milovníků vodních sportů kotvily opodál.

Věděl, že z plánované projížďky zřejmě sejde, ale setkání s knězem přesto nezrušil. Potřeboval si s ním promluvit o samotě.

Rozhlédl se a v hlavě mu ožila zasunutá vzpomínka na spolubydlícího z dob vysokoškolských studií – Jacka MacGregora. Aby si odpočinuli od učení, skládali papírové vlaštovky nejroztodivnějších tvarů a pouštěli je ze střechy. Některé se zřítily, sotva vylétly, jiné se zhouply po větru a zmizely z dohledu.

Oddechová činnost umožnila Jackovi naplno uplatnit tvůrčího ducha. Zatímco Earl skládal klasicky vyhlížející modely, jeho kamarád se pouštěl do odvážných tvarů. „Tvůj problém, Gamete, se nazývá stereotyp," vytýkal Earlovi právem. „Proč si aspoň jednou nesundáš ty klapky z očí?"

„Jenže medicína vyžaduje ukázněnost a duševní disciplínu," oponoval dvacetiletý student. „Je to věda. Musíš se držet fakt, ne se nechat unášet fantazií."

Na kratochvíli s papírovými vlaštovkami si vzpomněl pokaždé, když narazil na zdánlivě neřešitelný problém. Jackovy bláznivé výtvory nebudily příliš velkou důvěru. A přesto mnohdy dolétly nejdál. Proč by to podobně nemohlo fungovat i u lidí? Často se chovají nelogicky, věří nápadům předem odsouzeným k nezdaru…, a nakonec se ukáže, že měli pravdu. Protože se na rozdíl od ostatních nenechali spoutat myšlenkovým schematismem.

Vrátil se ke konverzaci se Stewartovou exmanželkou a k Michaelově podivnému počínání. I zde se nabízí nejedno vysvětlení, které by se konzervativci jevilo jako přitažené za vlasy.

Před pěti lety Jack zachránil Earlovi život, ale sám zahynul. Teď by z něj měl kamarád z mládí radost.

Proč by se Stewartovi nemohl chtít kdosi pomstít? Zejména pokud kdysi opravdu zničil kariéru svého soka.

Má Stewart něco do činění s Michaelem?

A Jimmy?

Obou se Michael zastával.

No… třeba se od nemocničního duchovního ledaco dozví. V práci se Earlovi vyhýbal celý den. Nakonec se nechal přemluvit. Slíbil, že se vzdá každodenního běhu pro zdraví a vyjedou si na loďce.

Lékař se mrkl na hodinky. Čekal už dvacet minut. Když dospěl k názoru, že Jimmy nedorazí, uslyšel kroky.

„V tomhle počasí si na projížďku nechám zajít chuť," ozvalo se. „Trest shůry by mě za takovou hloupost jistě neminul."

„Tak se projdeme," navrhl Earl. Nemysli si, že mě zase setřeseš, dodal pro sebe.

„Raději si trochu zaběháme. Co ty na to?"

Earl zaúpěl. Na jezero se sice oblékl sportovně, ale inhalovat smog z městských ulic se mu nechtělo. Pro jednou se snad svět nezboří, ustoupil nakonec. „Trasu zvol ty, já se podřídím," vzkázal Jimmymu.

Kněz kývl a zamířil k parku.

„Tak cos potřeboval prodebatovat?" zeptal se. Dýchal lehce, jako by stál.

Earl nesportoval tolik jako Jimmy. S Brendanem však hodně plaval a jezdil na kole, a tak se udržoval v relativně dobré fyzické kondici. „Ráno jsme si vjeli do vlasů s Michaelem. Poněkud neregulérně vyplnil papíry pro pojišťovnu. Šlo o Artieho Baxtera. Pamatuješ si na ten případ?"

„Na to se zapomenout nedá… Jak *neregulérně?*"

„Všechny sporné údaje zamlčel."

„Vždyť Baxter zemřel na srdeční selhání. Co na tom vidíš sporného?"

„To, že si píchl tolik inzulínu, až upadl do komatu."

Jimmy zpomalil. „Co tím chceš říct?"

„Myslím si, že se předávkoval schválně."

„Ale nevíš to."

„Ne."

„Tak co měl podle tebe Michael udělat? Dát pojišťovně záminku, aby pozůstalým nevyplatila ani dolar?"

„Určitě ne. Jenže takhle je to jako pěst na oko."

„Proč?"

„Paní Baxterová udala, že manžela několik dní bolelo na hrudníku. A jakýkoli zdravotní problém u diabetika vyvolá zvýšení hladiny cukru v krvi. Kdyby jenom vynechal snídani, do

hypoglykemického komatu by se patrně nedostal. Domnívám se, že si úmyslně píchl větší dávku inzulínu.“

„No a co na tom? Potřeboval přece, aby mu cukr klesl, ne?“

„Jistě. Jenže zkušený diabetik nástup hypoglykemického šoku pozná. Nevěřím, že by si Baxter ničeho nevšiml.“

„A takhle bys to napsal do papírů?“

Stezka mírně stoupala. Earlovi docházela energie, zato Jimmy byl čilý jako rybička.

„Asi ne. Ale rozhodně bych se netvářil, že je všechno v naprostém pořádku. Vždyť z Baxterových záznamů to přímo bije do očí. Ne že bych vyslovil nějaké podezření… to ne… Ale… Michael se například mohl zmínit, že pacient si *údajně* aplikoval *pouze* obvyklou dávku inzulínu. Pak už by bylo na pojišťovně, aby si tam spočítali, že dvě a dvě jsou čtyři.“

„A tohle je podle tebe fér? Vydat paní Baxterovou napospas nějakým byrokratům? Hlavně že sám bys vyvázl bez poskvrnky, viď?“

„Ale takhle se postupuje běžně, Jimmy. Je to legální. Kdyby se na mě obrátili s dotazem, zda Baxter spáchal sebevraždu, odpověděl bych, že to tvrdit nemůžu. A manželka by peníze nakonec stejně dostala.“

„To bys ji tedy podržel nad vodou,“ ironizoval Jimmy. „Jako by neměla už tak dost starostí! Ještě aby trnula strachy, že přijde zkrátka.“

Poznámku ignoroval. „Klidně bych tu věc nechal plavat…“

„Jenomže?“

„Mám o Michaela obavy. Poslední dobou se mi nějak nelíbí.“

„Děsí ho SARS, víš? Stejně jako nás všechny.“

Earl si vybavil kolegův bolestný výraz, když se svěřoval, jaké problémy mu nemoc způsobila v osobním životě, a zachvěl se. Netušil, že s Donnou procházejí takovou krizí.

„Dost možná. Nechápu ovšem, proč mě osočil, že jsem si zasedl na *slušný lidi*. Konkrétně prý na tebe, na něho a na Stewarta. Varoval mě, abych vás nechal na pokoji.“

Jimmy nasadil ještě svižnější tempo. „Je vystresovaný, a tak reaguje neadekvátně. Z toho si nic nedělej.“

„Copak já podrážím nohy slušným lidem?“

Jimmy se rozesmál. „Ptáš se mě jako kněze, nebo čistě soukromě?“

Earl zmobilizoval poslední síly a přidal. Ochladilo se, a přesto z něho lil pot.

„Zajímalo by mě, Jimmy, jestli jsi ho podobně jako mě nevybízel, aby se nad sebou zamyslel a začal konat dobré skutky. Dejme tomu… aby při jednání s pojišťovnami stál na straně vdov a sirotků.“

„Takový postoj bych očekával od každého poctivého lékaře.“

„Já tě znám, Jimmy. Kdyby ses narodil o nějaké to století dřív, pod ochranou boha bys táhl do boje ve jménu utlačovaných nuzáků.“

„Odhadls mě úplně přesně. A co je na tom špatného?“

„Myslím, že bys byl schopen porušit zákon, pokud by ti šlo o správnou věc.“

„Tomu se říká *občanská neposlušnost,* ne? Musím přiznat, že ani teď se nepleteš. Ale neboj – Michaela jsem na scestí nesvedl… A pohni trochu kostrou! Nebo už se ve svém věku zmůžeš jenom na tohle šourání?“ Zachechtal se a zrychlil.

Dobíral by si mě, i kdyby věděl, že útěcha, kterou Michael zahrnuje dámy v nouzi, není zcela nezištná? kmitlo Earlovi hlavou a donutil se sáhnout až na dno svých fyzických sil.

„A Stewart?“

„Co Stewart?“

„Slyšels přece Yablonskou. Myslíš, že se do něčeho zapletl?“

„Tím během se ti přehřál mozek,“ odpověděl Jimmy drze.

„Na paliativní péči se něco kuje, to mi nevyvrátíš. Pacienti umírají víc než dřív. Čísla nelžou.“

„To je přece normální, že tam lidé umírají.“

„Mluvíš jako Hurst.“

„Nech toho, prosím tě.“

„Tak vyklop, o co jde.“

„Vykládal sis někdy s pacienty, kteří překonali srdeční zástavu?“

„Pochopitelně.“

„A co si pamatovali?“

„Většinou nic. Někdy mi líčili klasické historky o ostrém světle na konci tunelu, o tom, jak se vznášejí nad svým vlastním tělem… a tak…“

„A na co z těch *historek* usuzuješ?“

„Zklamu tě. Na existenci posmrtného života ne.“

„Ani já ne. Něco jsem si nastudoval. Prý dochází ke stimulaci určitých částí mozku a k postupnému odkrvení nejdříve sítnice, a potom očního nervu. Proto postižení vidí tunel a jasné světlo. Takhle to alespoň vysvětlují neurologové. Jenomže všechno se na anatomii, fyziologii a chemii svést nedá. Říkal ti některý pacient o postavě v černém?“

„O čem?“

„O postavě v černém plášti, stojící u nohou postele.“

„Ne,“ vyprskl Earl.

„Věřím ti, protože jinak by ses nesmál. Nikde se o tom nepíše. V žádné publikaci jsem nenarazil na sebemenší zmínku, ani u Stewarta. A přitom si myslím, že jde o velice častý jev. Zdá se mi, že když autoři mluví o *hrůzných prožitcích,* mají na mysli právě onu postavu v černém plášti. Lidé o takových věcech neradi vyprávějí. Ještě tak před knězem. Bojí se, že ostatní by se leda ušklíbli.“

„Co přesně vidí? Smrtku v tmavé kapuci s kosou přes rameno?“

„Jakýsi přízrak. Vždycky má na sobě dlouhý černý plášť. Tvář je ve stínu, ale oči mu svítí. Dívá se na ně upřeným, prázdným pohledem, jako by se do nich vpíjel. A celé tělo je pálí.“

„Ischemie,“ zamumlal Earl.

„Prosím?“

„Nedokrvují se jim svaly a kůže, proto mají pocit, že hoří,“ objasnil Earl. Moje nohy na tom teď nejsou o nic líp, dodal skoro. Potřeboval Jimmymu položit ještě pár otázek a nechtěl, aby kněz věděl, jak snadno se unaví. „Říká se tomu ischemie.“

„Dobře. Ale čím vysvětlíš ten šílený strach? Všichni, kdo mi o té černé postavě povídali, se jí děsili víc než vlastní smrti.“

„Co tím naznačuješ? A jak to vůbec souvisí se Stewartem?“

„Jenom suše konstatuju, že jde o velice skličující zkušenost. Někteří pacienti na jednotce paliativní péče zřejmě něco takového zakusili. A ten člověk, co je údajně obtěžoval, může klidně být onen přízrak v černém hávu. V životě by mě nenapadlo vinit z toho Stewarta.“

Jimmyho slova vzala Earlovi vítr z plachet. Možná je pronesl úmyslně. Pravděpodobně věděl, že před sedmi lety poznal lékař klinickou smrt na vlastní kůži. Nerad se k tomu vracel. Samozřejmě že ho ta událost traumatizovala, ovšem s žádným přízrakem v černém plášti se nesetkal. Cítil tehdy, že se ztenčuje, mění se ve vodu, kapku v hlubokém moři. Ani on o svém zážitku nechtěl mluvit… Takže tohle tady neklape!

„A proč se najednou začali ti pacienti svěřovat? Nepřijde ti to zvláštní, Jimmy? Říkal jsi přece, že většinou mlčí.“

Jimmy se rozběhl jako o závod.

Aha! Konečně jsem se ti dostal na kobylku, zaradoval se a pokusil se kněze dohonit. Ale palčivá bolest se z lýtek rozšířila do stehen a záhy pocítil řezání i v plicích.

Zastavil se. Jimmy uháněl dál.

„Však já to z tebe jednou vytáhnu,“ křičel za knězem.

„Hledáš problémy, kde nejsou,“ nesla se k němu odpověď z dálky.

Počkal, až popadne dech, obrátil se a procházkovým krokem vyrazil směrem ke svatému Pavlu. Nad jezerem za ním zarachotil hrom, zepředu k němu doléhal hlomoz ze silnice. Duchovní buď podal úctyhodný herecký výkon, nebo skutečně netuší, co mají Stewart s Michaelem za lubem. Anebo je všechno úplně jinak a on opravdu hledá problémy, kde nejsou, jak tvrdí Jimmy.

Za deset minut už procházel kolem bistra U Podkovy. Před ním se majestátně tyčila budova nemocnice. Působila velkolepým dojmem. Zpomalil a na okamžik na ni upřel pohled. V útrobách schovává na osm set pacientů, rozjímal. Denně přicházejí a odcházejí, mají různé plány a přání, prožívají jedinečné příběhy své nemoci. A taky lékaře a sestry. I oni se prohýbají pod tíhou osudu. Do péče o trpící vnášejí své ambice, touhy i zklamání. Chtějí dobře

vykonávat poslání, k němuž se zavázali, chtějí zbohatnout, dosáhnout úspěchu, najít lásku na celý život. Trápí se však také drobným bezprávím, dávno promlčenými křivdami a nenaplněným očekáváním. Avšak z moře stereotypní všednosti se občas vynoří událost přesahující meze únavné obyčejnosti. Jenže v hemžícím se úlu lze těžko zjistit, kdo a s jakým záměrem tahá za jaké nitky.

Umlčel Stewart pět pacientů, aby si zachránil reputaci, nebo je nevinný? Nastavuje Michael krk v zájmu zoufalých vdov, nebo je vydírá? Dělá Jimmy jenom svou práci, nebo nabádá Stewarta s Michaelem k nezákonnému jednání? A on? Earl Garnet? Zmýlil se, nebo vyrazil po správné stopě? Bůhví jaká tajemství nemocnice skrývá. Svým způsobem se nediví, že Hurst tak úzkostlivě dbá na to, aby se žádná nepříjemnost příliš nerozmazávala. Jenomže – kolik špinavostí takhle projde bez povšimnutí? A problém jménem SARS všechny ostatní nesnáze ještě znásobuje.

Octl se v těsné blízkosti nemocnice. Rozpínala se nad ním, hrozivě se mu šklebila do obličeje a rozvírala mohutný chřtán, jako by ho hodlala slupnout k odpolední svačince. Podvolil se pocitu naprosté bezvýchodnosti.

18 hodin 45 minut

Oblohu křižovaly blesky, na střechu bubnovaly mohutné kapky a okna drnčela při každém zahřmění.

„Mám dojem, že mi všichni lžou – Stewart, Michael a teď i Jimmy…“

„Běž si raději dát něco k pití,“ zavelela Janet. Kuchyni prosytila vůně smaženého baklažánu, opečených paprik a Janetiny kuřecí speciality. Kolem ní se v zástěrce s nápisem *Malá hospodyňka* důležitě motal Brendan. „Jasně, tati, běž si dát něco k pití,“ poručil a zamával vařečkou.

„Vyhoštěn z kuchyně, jako vždy,“ posteskl si Earl a odebral se k baru.

„Aby ne,“ volala za ním Janet. „Měli tě doma naučit vařit.“

„Jo… měli mě doma naučit vařit,“ pitvořil se. Vhodil do sklenky pár kostek ledu a nalil si trochu vodky. Jiný tvrdý alkohol nesnášel.

„Mě doma naučí vařit, že jo, mami?“

„Samozřejmě. Z tebe vyroste dokonalý muž, Brendane. Moje snacha mi jednou s díky padne k nohám za to, jak jsem tě vychovala.“

Earl se zakuckal smíchy. Prstem zamíchal led a vrátil se do království své ženy. Zatímco někteří lékaři odpočívali při tenisu nebo golfu, Janet vařila.

„A teď si mazej uklidit v pokojíčku,“ doporučila synkovi. „Co když se náš host bude chtít podívat na soupravu vláčků?“

„Jo!“ vykřikl Brendan a hnal se ke schodišti. Miniaturní nádraží s výpravčím a kolejištěm v jeho hodnotovém žebříčku zjevně zaujímalo významnější pozici než chutně připravená večeře.

„A ty si sedni sem,“ přikázala Earlovi. „Tak co tě zase vyvedlo z míry?“

Upil, nechal alkohol rozplynout na jazyku a polkl. „Ráno jsem volal do Městské nemocnice v New Yorku…“

Stewart se vypínal na špičkách. Mrtvěly mu nohy.

Venku řádila bouřka. V tom rámusu ho nikdo neuslyší. Jeho křik by stěží dolehl k uchu kolemjdoucího, i kdyby nakrásně pražilo slunce. Tyhle staré bytelné domy si nezadají se středověkou pevností.

Jakmile se pokusil došlápnout nebo začal přepadávat na kolena, oprátka se utáhla.

Pretty Woman, zpíval Roy Orbison, stejně jako když našel Wilchera.

Proč si pustil hudbu?

Aby nebylo slyšet, jak umírá, poznamenal jeden policista. Jako by se jednalo o elementární znalost, která se může kdykoli hodit…

Snažil se nemyslet na děs, který prožíval. Svaly na nohou mu trnuly. Musí vydržet, dokud někdo nepřijde. V duchu se vrátil do minulosti.

Dveře laboratoře byly otevřené. „Někdo ho tady musel objevit přede mnou. A nechal ho tak," informoval policii. „Hudba třeba nepřehlušila všechno."

Nad jeho postřehem se nikdo nezamýšlel.

Křeče vystřelovaly až do stehen. Nepatrně se pohnul a smyčka se zase o něco stáhla. Paže měl spoutané za zády. Ovšem tak, aby prsty jedné ruky mohl ovinout kolem zápěstí druhé ruky.

Zřejmě kvůli policii.

Pretty Woman… pěl Orbison. Zapotácel se, vykřikl a pak nabyl rovnováhy.

Znovu si vybavil ten večer, kdy nikdo v nemocnici nespustil oči z televizní obrazovky. Ve čtvrtek 9. listopadu 1989 zbořili berlínskou zeď.

Jerome se měsíce zmítal v hluboké depresi. Na tom se shodli všichni. Kohosi napadlo, že si ten den vybral schválně. Zvolil si prostě datum, jež se navždy vryje do paměti těm, kteří ho dohnali k smrti. Ostatní se však přikláněli k názoru, že pragmatický vědec využil okamžiku, kdy ho s největší pravděpodobností nikdo nevyruší. Stewartovi od té doby naskočila husí kůže pokaždé, když někdo vyřkl slovo zeď, *Berlín*, či dokonce *Německo.*

Pravé chodidlo mu sevřela surová křeč.

Smyčka se mu už zařezávala do krku. Zoufale zachroptěl. Znovu zavrávoral.

Namáhavě sípal. V obličeji mu pulzovala krev a po stranách viděl tmu, která neměla nic společného se soumrakem, jenž se plížil sklepními okénky.

Uvažoval, zda se němý zabiják stále zdržuje v místnosti. Zpočátku si myslel, že jsou dva. Cosi si šeptali. Pak ale vycítil, že za ním stojí jenom jeden vrah. A teď měl pocit, že v celém domě zůstal sám.

„Nezabíjejte mě! Prosím vás!" chrčel.

Nikdo mu neodpověděl. Je tu vůbec někdo?

Zachvátila ho neovladatelná panika.

Ještě chvilku. Brzy se tady někdo objeví. Pořád není pozdě. K žádnému nevratnému poškození zatím nedošlo. Odvážou mě, a zranění se zahojí, namlouval si.

Klíč však měla pouze hospodyně. A ta přijde až ráno. Na návštěvy k němu s výjimkou několika stážistů nechodil prakticky nikdo. Veškeré sociální kontakty si odbýval v nemocnici. Tak si aspoň spolupracovníky a potenciální přátele držel od těla.

Zachránit ho tedy může jedině vrah.

„Já nechci zemřít," snažil se křičet. Nepřipouštěl si, že se nedovolá pomoci. V lebce mu rezonovalo neartikulované krákorání. Jako pacient po mrtvici opakoval slova, kterým rozuměl jen on sám.

„Kdo jste? Proč mi ubližujete?" Kdyby toho násilníka znal, vysvětlil by mu, že došlo k hroznému omylu.

Vzpomněl si, jak ho zezadu popadla čísi ruka a přitiskla mu na obličej gázu nasáklou chloroformem. Vytrhl se, krátce spatřil jakousi rozmazanou postavu a pohroužil se do tmy. Když se probral, visel na kovovém potrubí a kolem krku měl vodítko. Svalnaté paže ho tlačily nahoru, obličej se mu však zahlédnout nepodařilo.

„Co to se mnou provádíte?" mumlal hlasem obluzeným chloroformem. „Jestli je Tocco mrtvá, zavolám policii."

Pak pochopil, že visí na šibenici, a okamžitě nabyl plného vědomí.

Kat za ním ho vytáhl na špičky.

Suterénem zněly tóny písně *Pretty Woman.*

Křeč v pravém chodidle povolila, ale vodítko se zarylo hlouběji. Chytře to ten gauner naplánoval. Lepší vražednou zbraň nemohl použít. Je snadno dostupná a spolehlivá. Proto se k ní uchýlil i Jerome a spousta dalších.

Ztratil pojem o čase. Jeho výjimečný mozek se začal domáhat kyslíku. Tok myšlenek se zpomalil.

Kdo mu to provedl? Wilcherova manželka? Jméno si nepamatoval a nevybavil si ani obličej. Vykašlala se na něho dávno před tím, než zemřel. Ani na pohřeb se neobtěžovala.

S bolestí se šponoval do výšky.

Proč by mstitel čekal tak dlouho?

Oči mu lezly z důlků. *Tohle je prachsprosté lynčování,* napadlo ho.

Nebo to s Jeromem tolik nesouvisí? Vrah třeba ví, co se tehdy v New Yorku stalo, ale zlikvidovat ho chce z jiného důvodu. Má všechno nasvědčovat tomu, že si Stewart vzal život, aby nebyl odhalen coby podvodník? Chce kdosi vzbudit dojem, že pro odchod z tohoto světa sáhl po stejných rekvizitách jako jeho profesní konkurent, kterého kdysi diskreditoval?

Ztrácel sílu v nohách.

Padal do temné hlubiny. V jasných záblescích pochopil, že osob, které by na jeho smrti mohly mít zájem, je víc, než si myslel.

Úporně nabíral vzduch jakoby slámkou. Co nevidět neprojde dýchacími cestami ani molekula kyslíku a jeho mozek přestane fungovat. A konečně tak rozlouskne hádanku, která ho v posledních letech od rána do večera zaměstnávala. Spatří tunel s jasným světlem a milované bytosti?

Nedařilo se mu souvisle uvažovat. Myšlenky se tříštily.

Milované bytosti?

S dcerou nebyl v kontaktu už několik roků.

Žádná z bývalých manželek nepovažovala za nutné ztratit s ním jediné slovo.

Kolegové se obdivovali jeho schopnostem, ale rádi ho neměli. Až na Garneta. A i ten ho podezírá z vraždy.

Zbyly mu jen zástupy vděčných pacientů, jimž zachránil život.

Jenomže to není láska ani přátelství.

Kdo vůbec jsi, ozývalo se mu hluboko v lebce. Rozzuřilo ho, že se nedozví, čí rukou zemře a proč. Mezi rty mu bublala pěna.

Opět se vytáhl na špičky. Do mozku začala proudit krev a znovu se v něm probudila touha žít. Hlavou se mu míhal jeden morbidní výjev za druhým. V šílené panice se mu zbytečně a nelogicky projasnila mysl. Nač taková rozhazovačnost pro člověka blízko konce?

Jsi tady? Objasni mi to, vzlykal. Neuvědomoval si, že jeho ústa již oněměla. *Je to odplata za Jeroma? Mám pravdu, že? Nachystal jsi to tak, abych prožil stejné peklo jako on. Tak mě tedy potrestej.*

Aspoň vím, že jsi neodešel. Proč bys to jinak dělal, kdybys neviděl, jak pykám?. A pořád ti ještě můžu vysvětlit, že jsem nechtěl, aby se Jerome zabil. Musíš mě ale odříznout…

Omdlel. Opět mu začal vypovídat zrak. Ovšem nyní měl pocit, že mu kdosi přehodil přes hlavu kapuci.

Ne! Takhle ne! Nechci popravu!

Bolestí se mu roztřásly nohy.

Cítil, že se mu ztopořil penis.

Věděl proč.

Ale přesně si to nepamatoval.

Protože se mu nedostávalo kyslíku.

Sevřela ho hrůza.

Vycizelované lékařské znalosti, k dokonalosti dovedená schopnost zachraňovat životy… To všechno teď zanikne.

Tohle byl celý můj svět.

Nohy se mu podlomily křečí.

Smyčka mu drtila hrtan.

Už nedýchal.

Na všechno padla tma.

Neviděl bílé světlo. Ani blízké. Nevznášel se nad svým tělem.

Byl nepříčetný bolestí.

Odumírající mozek vyrobil poslední myšlenku.

Rychle to skončit.

Ne…

Stoličku pod sebou neodkopne.

Prodlouží agónii.

Sebevrah by jednal jinak.

Bystrému člověku by to mělo dojít.

Třeba Earlovi…

15

Tentýž den, středa 16. července, 20 hodin 27 minut

„Krucifix," ulevila si Janet už popáté za večer. Seděla s Thomasem v pracovně a společnými silami hloubali nad záhadou zvýšeného počtu úmrtí u svatého Pavla.

Dostali se do slepé uličky, pomyslel si Earl a utřel poslední kus nádobí od večeře. Brendan si přidržel talíře naskládané do komínku bradou, odnesl je ke skříňce a náklad opatrně složil na kuchyňský pult.

„A teď šupky hupky do postýlky," pobídl ho otec. Následovalo mytí, čištění zubů, převlékání do pyžama a pohádka na dobrou noc. Den co den a v nezměněném pořadí. Earl si všechny úkony rozvláčného večerního rituálu vychutnával, dokonce se na ně těšil. Viděl v nich klidný přístav v rozbouřeném moři povinností. Když se o půl hodiny později vkradl do pracovny, zaklela Janet pošesté.

„Nedaří se?"

„Zatím ne." Na zemi ležel časopis se studií o podezřelých úmrtích. Mimoděk se pro něj sehnul.

„Soustředila jsem se na celou nemocnici," ukázala na monitor Brendanovou pastelkou. „Nechala jsem si vyhledat zaměstnance, kteří pracovali, když na jednotce paliativní péče došlo k osmdesáti procentům všech úmrtí."

Zmíněné číslo představovalo podle autorů článku klíč k odhalení masového vraha.

Znaveně se opřela. „Prověřila jsem sestry, doktory, praktikanty, zřízence, vrátné, uklízečky, laboranty, dokonce i sekretářky a ochranku. Na koho jsem zapomněla?"

„Na návštěvy?" navrhl Earl sklesle. Uvědomil si, že žádná metoda není všemocná.

Zamračila se. „Tak to jsme v háji."

„A na kněze.“

„Mlč, prosím tě.“ Nerada slyšela, když zpochybňoval Jimmyho bezúhonnost.

„Pane doktore,“ vmísil se do hovoru Thomas. „Říkal jste, že se dá zjistit, jestli se některý ze zaměstnanců nezdržoval v nemocnici i mimo pracovní dobu.“

„Ano. Ale zatím jsem na to neměl čas,“ odpověděl Earl a pročítal si článek. Konečně narazil na odstavec, v němž se psalo, že… *na trestný čin lze pomýšlet tehdy, je-li srdeční selhání neočekávané vzhledem k předchozímu klinickému obrazu.…*

Janet mezitím Thomase seznámila s Earlovou domněnkou, že pachatel může mít komplice.

Stážista dával bedlivý pozor, ale Garnet jejich konverzaci prakticky nevnímal. Vzpomněl si na křížky, které si Saidie Locková zaznamenala do kalendáře. Na křížky za pacienty, kteří chtěli být resuscitováni a jejichž zdravotní stav byl pravděpodobně vcelku uspokojivý. Jejich smrt lze tedy označit za *neočekávanou.*

„Něco mě napadlo,“ prohlásil a natáhl se ke klávesnici. Jako šéf urgentních příjmů měl přístup do databáze všech pacientů se srdeční zástavou, k nimž byli přivoláni jeho podřízení. Zaměřil se na posledních šest měsíců, na dobu mezi půlnocí a ránem. „Nemusíme posuzovat všechna úmrtí na jednotce paliativní péče. Spíš bychom se měli zajímat o pacienty, kteří zemřeli poněkud předčasně,“ ozřejmil a pověděl jim o kalendáři staré dámy.

Údaje, které se objevily na obrazovce, mu vyrazily dech.

Zatímco během ledna, února a března nevolali na jednotku paliativní péče lékaře z urgentního příjmu téměř vůbec, bylo v následujícím čtvrtletí každý měsíc resuscitováno čtrnáct pacientů!

„No teda,“ podivila se Janet.

„Páni!“ předklonil se k monitoru Thomas.

Hypotézu o pouhé náhodě bylo možno vyloučit prakticky okamžitě. Ty lidi kdosi zabil. Konečně získal pádný důkaz, nad kterým nemávne rukou ani Hurst.

Bohužel však netušil, kdo ani proč.

„Co vy na to?“ obrátil se na své společníky. Věděl, že i oni jsou s nápady v koncích.

Hleděli na obrazovku a zádumčivě mlčeli. Na okno bušily kapky deště.

„Předpokládejme, že člověk, který vraždil pacienty v uplynulých třech měsících, má na svědomí i zvýšený počet úmrtí v prvním čtvrtletí,“ vypravila ze sebe Janet zaraženě. „Pak se ovšem nabízí otázka, proč si nemocné, kteří si přáli resuscitovat, vybíral až v posledním období.“

Praktikant se nadechl, jako by chtěl něco říct.

„Ven s tím, Thomasi. Co vás napadlo?“ pobídl mladíka Earl.

Stážista zčervenal. „Možná… Ale ne…“

„Jen račte.“

Zaváhal a rukou si přejel vousy. „Co když Yablonska nelhala? Třeba ty pacienty opravdu někdo mučil nepříjemnými dotazy…, ne… to je uhozený.“

„Pokračujte.“

„No… Z nemocných, kteří na tom byli hodně zle, už nevypáčil kloudné slovo… A protože potřeboval, aby mluvili, tak zneužil pacienty v poměrně dobrém stavu. Předávkoval je léky proti bolesti nebo je nadopoval… dejme tomu ketaminem, jak o tom psali v té studii.“

Janet na něho překvapeně pohlédla, ale svůj názor nesdělila.

„Zase si berete na paškál doktora Delorama? Měl jsem za to, že už ho nepodezíráte.“

Thomas zrudl ještě víc. „Nepodezírám, ale chci předestřít všechny varianty, nezávisle na našem přání.“

Earl souhlasil. „Ovšem na začátku roku, kdy došlo k prvnímu nárůstu úmrtí, se Deloram zdržoval mimo Buffalo.“

„Jenže sám jsi tvrdil, že vrah nemusel pracovat sám,“ ozvala se Janet. „A teorie, s kterou přišel Thomas, na Stewarta padne jako ulitá.“

„A taky to všechno na něho mohl někdo umně narafičit.“

„V tom případě doporučuji proklepnout jeho bývalou manželku,“ navrhla znovu Janet. Výhrady vůči Cheryl Branaghové vznesla už

dvakrát: poprvé hned když ji Earl o zajímavém telefonátu zpravil a podruhé když Thomase zasvěcovala do výsledků pátrání.

Earl zavrtěl hlavou. „Instinkt mi napovídá, že do toho namočená není."

„Ty si hleď svých logických úvah, a instinkt přenech mně."

„Raději se spolehnu na svůj."

„Vždyť už tě zklamal."

„Tebe taky."

Po chvilce si Earl uvědomil, že s Janet sklouzli do drobné manželské hádky, ale nejsou přitom sami. „Promiňte, Thomasi," omluvil se a zkontroloval čas. Ručičky ukazovaly teprve pět minut po deváté. „Ještě je brzy. Co kdybych za Stewartem zajel? Bydlí docela blízko. A možná se ledaco dozvím," navrhl. *Zvlášť když vyslovím jméno Jerome Wilcher,* dodal v duchu. Neměl důvod rozebírat před Thomasem podrobnosti, o kterých ho informovala Branaghová. „Takže teď vás tady nechám a…"

Janet najednou začala horečně ťukat do klávesnice.

„Co se děje?" optal se Thomas.

„Možná nic. Jenom mě cosi napadlo. Nechám si zjistit, které sestry sloužily, když zemřel pacient, jenž si přál resuscitaci." Šest očí hypnotizovalo monitor. Earl zkoprněl nepříjemným překvapením. „To snad ne," utrousila Janet. Thomas málem zapomněl dýchat.

Na obrazovce stálo: *Kritériím nejlépe vyhovuje Jane Simmonsová.*

Vůz prosvištěl další zatáčkou a Janet se křečovitě chytila sedadla. Thomas chtěl jet do nemocnice s ní. Doufal, že cestou proberou, co Jane říct a co si nechat pro sebe. Když vyšli z domu, poplácal se po plochém břichu a pronesl: „Za volantem to pro vás v tomto stavu moc pohodlné není, že? Budu řídit, jestli dovolíte." Netaktní poznámku Janet překousla a návrh ochotně přijala. Soukat se na místo řidiče jí činilo mnohem větší obtíže, než když čekala Brendana. Teď litovala, že nabídku neodmítla. Na sedadle spolujezdce se jí nepodařilo nastavit bezpečnostní pás, a tak se nepřipoutala. „Hlavně to na mě nepráskněte pacientkám," mrkla na

řidiče. Na mokré vozovce by jela dvakrát pomaleji, byť by spěchala k porodu.

Déšť bubnoval na střechu vozu a po předním skle stékaly proudy vody. „Uberte plyn," poručila Thomasovi nahlas, aby jí rozuměl. Připadala si jako ve stanu. „Jane nám neuteče."

Poslechl. Předklonil se a pozorně sledoval cestu.

Ještě doma dospěli k závěru, že všechno se nějak přijatelně a jednoduše vysvětlí. Nejprve si však musí promluvit s Jane. Metody vedoucí k odhalení nemocničních vrahů mají bohužel i odvrácenou stranu. Jakmile padne podezření na člověka, který byl v nesprávnou dobu na nesprávném místě, trvá roky, než ho úřady definitivně zprostí viny. Nešťastník často odejde ze zdravotnictví, ztratí podporu rodiny i přátel a jeho život nejednou vyústí v tragédii. Bylo tedy nutné zabránit, aby se údaje o Janině pracovní době dostaly do rukou osoby s nekalými úmysly.

„Mám vítr z Yablonské," svěřil se doma Earl. „Vycítí-li ohrožení, nebude síly, která by ji zastavila. Zaútočí na každého, kdo se jí namane."

„Už zkompromitovala doktora Delorama. To by jí mohlo stačit," namítl otřesený Thomas.

„Snad," připustil Earl. „Ale všiml jste si, jak byla včera na semináři vyděšená? Ví, že ta její teorie o Stewartově výzkumu stojí na vratkých nohách. Co nevidět ji každý, kdo má jen špetku soudnosti, zpochybní. A nedivil bych se, kdyby teď seděla za počítačem jako my a vyhlížela si další oběť. Ke statistikám o zemřelých pacientech má přístup. A na ten nápad jsem ji bezděčně mohl přivést i já. Navíc je jí jasné, že sestra s cejchem vražedkyně má po kariéře. Takže jen co se dopracuje k Jane, bude v suchu."

Thomas zbledl. Ale Earl si svou neomalenost uvědomil, až když ho Janet štípla do stehna.

Lékařka se však obávala, že Jane hrozí mnohem bezprostřednější a daleko větší nebezpečí. Mladá sestra totiž může nevědomky identifikovat vraha. Při nějaké příležitosti se zmíní, že ten či onen slouží ve stejnou dobu jako ona… A vynese nad sebou ortel smrti. Kéž ještě není pozdě, doufala Janet. Na jednotce intenzivní péče jí

sdělili, že za Jane proudí davy návštěv: kolegyně, lékaři i praktikanti z urgentních příjmů, administrativní pracovníci, zřízenci i vrátní. Pacientce nadto vytáhli endotracheální trubici. Může tedy mluvit!

I Earl si patrně uvědomoval vážnost situace. Naštěstí se před Thomasem zdržel dalších nepatřičných komentářů. Jinak by ho museli křísit.

Pootočila hlavu. Mladík se krčil nad volantem, zuby měl zaťaté a oči upřené před sebe. Jeho rysy vypadaly ve střídajícím se světle a stínu pouličních lamp ztrhaně. Možná mu to už došlo.

Než se vydali na cestu, vymínila si Janet, že dnes večer bude s Jane hovořit pouze ona. „Je to moje pacientka. Vy dva byste ji jedině vyděsili. A navíc budu o všem, co mi poví, mlčet. Abych nevyzradila lékařské tajemství," zdůvodnila a doufala, že dívku ochrání před policií. Thomas se musí nejprve uklidnit. „Upozorním ji, aby si dávala pozor na jazyk, a nenahrála tak Yablonské a jí podobným." Kradmo mrkla na manžela. Kývl. Pochopil tedy, jak si ostatně myslela. „Beztak ji musím po operaci zkontrolovat. Budu působit nenápadně. Klidně tam můžu zajet sama." Thomas se ale postavil proti.

Znovu na něho pohlédla.

Svaly na holé šíji měl viditelně napjaté. Takhle ho k Jane nepustím, rozhodla se definitivně.

„Půjdu za ní sama," opakovala snad podesáté. „Je to v jejím zájmu. Vše se pochopitelně brzy objasní, ale opatrnosti není nikdy nazbyt."

Otočil se k ní. Přes tvář mu přelétla žlutavá barva pouličního osvětlení. Hluboko zapadlé oči se mu podivně zableskly.

„Chci být s ní," pronesl nevýrazně. Janet zatrnulo.

Earl se rozhodl, že kolegovi nejdříve zatelefonuje.

„Dovolali jste se na záznamník doktora Delorama…," linulo se už poněkolikáté ze sluchátka.

Rozčileně zavěsil. Tady už nic nevyspekuluje. Musí se za ním vypravit! Pěkně toho prevíta přitiskne ke zdi. Ať hezky vysype, co ví.

Připomněl si útočníka z jednotky paliativní péče. Musí se dobrat pravdy, než se vrah dovtípí, že na něho Jane může ukázat prstem.

Zavolal chůvě, vysvětlil jí, že má naléhavý případ na oddělení, a požádal ji, aby přijela dohlédnout na Brendana. „Za pět minut jsem u vás," slíbila.

Proč se na obrazovce objevila právě Jane Simmonsová? Není vyhledávání zatíženo nějakou chybou? Vrátil se k počítači a zadal svoje a pak Janetino jméno. *Shoda nenalezena,* objevilo se na monitoru.

Co ještě zkusit? hloubal.

Začalo ho nahlodávat neblahé tušení. Co když Jane vůbec nezná? Zamilovaný Thomas a instinktům podléhající Janet nevěnovali strašné představě jedinou myšlenku. Earl je jiný. Vždy se řídí heslem: *Důvěřuj, ale prověřuj.*

V zámku zarachotil klíč a na prahu stanula Annie. Bylo jí šedesát, měla nakrátko ostříhané šedivé vlasy a postavu, díky které si mohla půjčovat Janetiny šaty. Oklepala vodu z mokrého deštníku, složila ho a přivítala se s Muffy. „Můžete vyrazit," křikla. „Nemám teď čas. Hraju zrovna s vnukem přes internet střílečku," informovala Earla.

„Jste zlato, Annie."

Zasmála se, vrhla se k počítači a otevřela stránku, kde se objevil po zuby ozbrojený voják.

„To já vím," zabrumlala se zrakem upřeným na monitor.

Za minutu byl Earl na cestě. Kvůli průtrži mračen neviděl na krok. Oči měl nalepené na skle a vší silou svíral volant. Vůz proplouval mohutnými kalužemi a pneumatiky místy ztrácely kontakt s vozovkou. „Kristepane," lekl se, když sebou auto škublo na bok.

Po chvilce zastavil u vjezdu, pod klenbou vzrostlých stromů.

V domě se nesvítilo.

Jelikož Mercedes parkoval vždy v garáži, nemohl poznat, zda Stewart odjel.

Vystoupil a vydal se k hlavnímu vchodu.

Zmáčkl zvonek a uvnitř se rozezněla melodie ve dvou tóninách. Jestliže je páneček doma, rozštěká se Tocco na celé kolo. Pokud ale

osaměla, strachy ani nehlesne. Milovníci psů o ní tvrdili, že brání lidi, ne majetek. Stewart však měl na věc odlišný názor: „To trdlo spustí takový rámus, abych ji přichvátal ochránit. Je to zkrátka hlídač k pohledání," vykládal.

Tocco zarytě mlčela.

Že by se vrátil do nemocnice? Kruci. Měl tam zavolat. Zatímco běžná populace si náplast na zraněnou duši lepila v hospodě nebo u kamaráda, Stewart spoléhal na svatého Pavla. Černé nebe se na okamžik rozjasnilo obrovským elektrickým výbojem.

Mobil si netroufal použít. S případem, že by se někomu při telefonování za bouřky uškvařil mozek, se sice nesetkal, ale po takovém prvenství nebažil. Bezmyšlenkovitě sáhl po ozdobné klice. Dveře se kupodivu otevřely.

Vklouzl dovnitř a zavřel.

„Stewarte!" zakřičel a hledal vypínač. Na mramorovou podlahu haly z něho crčela voda. Co by dup mě přiběhne očichat Tocco, připravoval se na setkání s vlhkým čenichem. Stewarta navštívil jen několikrát, ale labradorku si na svou stranu naklonil hned napoprvé. Asi cítí Muffy, vysvětloval si přízeň psí dámy.

Na stěně konečně nahmatal řadu výstupků a po hale se rozlilo světlo.

Po obyvatelích domu se slehla zem. „Haló?!"

Stewart je pryč, o tom není pochyb. Zamířil ke kuchyni. Po cestě rozsvěcoval. V garáži se v celé své kráse leskl tmavomodrý Mercedes. Takže šel vyvenčit Tocco. Vodítka si na věšáku u vchodu nevšiml, zato deštník zůstal na místě.

Počká tedy, usoudil a sedl si na nejnižší stupeň točitého schodiště. V takové nepohodě budou pospíchat zpátky. Po deseti minutách se zvedl. Takhle tady bude trčet do rána.

Ale Stewart má Tocco určitě s sebou. Nešel tedy daleko. Navíc si nevzal deštník. Možná se někde schovali. Přešel do obývacího pokoje a podíval se z okna. Venku bylo pusto. V pouličním osvětlení se k zemi snášely provázky vody.

Naštěstí pomalu přestávalo pršet. Pokud se ti dva někde ukryli, měli by každou chvíli dorazit. Opřel se o parapet a vyhlížel dál.

Déšť ustal docela.

Co to…?

Zdálo se mu, že slyší slabé hlasy. Vrátil se ke schodišti a křikl: „Stewarte!“ Možná se celou dobu dívá v ložnici na televizi. Ne.

Tocco už by o sobě dala vědět.

Kromě toho měl pocit, že to mumlání – spíš než tlumený hovor – nepřichází shora.

Snad zvenku? Otevřel na ulici a zaposlouchal se. Ne, zvuky se ozývají za ním. Obrátil se a znovu se vydal ke kuchyni. U dveří, vedoucích pravděpodobně do suterénu, se zastavil. Natáhl se po klice a stiskl. Že by si tam Stewart pustil rádio nebo televizi? Ledaže by tam měl pracovnu.

„Stewarte?“

Očekávaná odpověď nepřišla.

Sáhl po vypínači.

Suterén se utápěl ve tmě.

Pojistky?

Začal rozeznávat jednotlivá slova.

„Bolí vás něco?“

„Ne. Už ne.“

„Co vidíte?“

„Jenom tmu.“

Otázky byly pronášeny šeptem. Odpovídal chraplavý ženský hlas.

„Haló?!“

„Snažte se trochu! Co tam vidíte?“

„Potřebuju… lékaře.“

„Místo něho tu jsem dneska já.“

No jistě. Hraje tam rádio nebo televize.

„Nechte mě… na pokoji. Už mě… nic nebolí.“

„Už něco vidíte?“

Poslepu dolů nepůjde. Přemýšlel, kde může mít Stewart baterku. Po kratším hledání ji objevil v kuchyni. Rozsvítil a pomalu scházel po schodech.

„Cítíte, jak opouštíte tělo?“

„Běžte… pryč.“

„Až mi řeknete, co vidíte. Už na nás shlížíte shora?“

„Nerozumím vám.“

„Vidím… sebe.“

Co to má znamenat? zarazil se.

„A co ještě?“

„Postel…, noční stolek…, fotky…, všechny fotky…“

„To je váš muž?“

„Ano…“

Náhle ucítil povědomý – jakoby medicínský – zápach, do kterého se mísil daleko silnější puch… výkalů. Obrátil se mu žaludek. Kristepane! Po stěnách se mihotalo světlo baterky.

„Žije?“

„Ne…“

„Chcete se s ním setkat?“

„Ano…“

Sestoupil ze schodů a octl se přímo v suterénu.

„Pořád se na sebe díváte, jak ležíte v posteli?“

„Ano…“

„Dobrá. Pokuste se vznést, vysoko…, pryč z nemocnice… A sejdete se s Frankem.“

Posvítil na místo, odkud se ozývaly hlasy. Stál tam miniaturní diktafon. Pak baterku nasměroval k tmavé hromádce u zdi a spatřil černou lesklou srst. Postoupil o krok blíž. Mezi bílými zuby visel nehybný růžový jazyk. Pomalu natočil svítilnu k čemusi podstatně rozměrnějšímu. Vypoulenýma očima s bělmem podlitým krví a rozšířenými zornicemi na něho zíral Stewartův zbytnělý obličej.

16

Tentýž den večer, středa 16. července, 21 hodin 35 minut
Nemocnice svatého Pavla, jednotka intenzivní péče

Janet zkontrolovala hodnoty vitálních funkcí a operační ránu na břiše a hrudníku. „Děláte mi radost," prohlásila. Poté usedla na kraj postele, rozhlédla se a naklonila se k pacientce. Boxy byly odděleny závěsy, avšak útržky hovorů, jež sem doléhaly od ostatních lůžek, iluzi soukromí spolehlivě zažehnaly. Uzavřený prostor svým způsobem připomínal celu a v pacientech nezřídka budil pocity blízké klaustrofobii. „Jak je vám?" Lékařka pečlivě volila slova, aby dívku nevyděsila.

„Podle očekávání, řekla bych," pronesla slabým hlasem, jako by všechnu sílu ze sebe vydala už na operačním sále.

Musím ji varovat, utvrdila se Janet. „Jane, ráda bych vás požádala o pomoc. Mohla bych vám položit pár otázek?" vyslovila a napadlo ji, zda by od svého úmyslu neměla upustit.

„O pomoc? Mě?" podivila se. Ale pak jí v očích zahořel plamínek zvědavosti. „Samozřejmě."

„Není to nutné, pokud vám…"

„To zvládnu."

„Dobře. Ale nikomu ani muk…, platí?"

„Platí," odpověděla se zájmem a nakrabatila čelo.

„Nebavila jste se v poslední době s někým o rozpisu služeb?"

„O rozpisu služeb?" nezastírala zklamání.

„Ano. Náhodou na to mohla přijít řeč. Snažte se vzpomenout. Jeto důležité."

„Ne. Na práci teď nemám ani pomyšlení."

„Určitě ne? Nejde jenom o dnešek…"

„Aha. No… nejspíš jo. Co chvíli si chce někdo přehodit službu. Se Susanne to probíráme docela často… Proč se ptáte?"

„Všechno vám vysvětlím potom. Teď to bohužel nejde… Podle čeho si vybíráte, kdy chcete sloužit?“

„Nevybírám si. Je mi to celkem fuk.“

Odhadovala, kolik může prozradit. Mohla by Jane skutečně tušit, kdo vraždí na jednotce paliativní péče? „Nepostřehla jste, že si někdo bere služby v době, kdy pracujete i vy?“

„Ráda bych věděla, na co narážíte,“ odpověděla Jane nečekaně drsně. Janet si změněného tónu všimla. Trefa do černého?

„Doslechla jste se o problémech, do kterých se dostal doktor Deloram?“

„To tady vědí úplně všichni.“

„No… v posledním období došlo ke zvýšení úmrtnosti na jednotce paliativní péče a…“

Jane se zakabonila. „To na něj ušila Yablonska. Jenom roznáší drby…, nic jinýho nedělá… Zrovna minulý týden jsme si s Thomasem říkali, že resuscitační tým teď volají častěji než dřív… Protože si Yablonska nehledí, čeho má. Doktor Deloram je v tom naprosto nevinně… Zachránil mi život…“ Vztek rázem pohasl. Uvědomila si, že Stewart může být navzdory dnešnímu hrdinskému skutku vrah, usoudila Janet.

„Souhlasím s vámi, Jane,“ šeptala lékařka. „Ale potřebujeme důkazy. Nestačí tvrdit, že nic neprovedl. Nechci vás teď unavovat podrobnostmi, ale minimálně v polovině případů – pokud ne ve všech – se jednalo o vraždy. Proto jsme s Thomasem a mým manželem dali hlavy dohromady a podle rozpisu služeb jsme si zjistili, kdo pracoval v době, kdy na jednotce paliativní péče předčasně umírali pacienti…“

„To je jako v tom článku, o kterém nás pan doktor Garnet informoval,“ pookřála sestřička. „A Thomas se taky zapojil? Páni! Já žasnu!“ Pokusila se vzepřít na loktech. „Koho jste usvědčili? Yablonskou?“

Janet jí rukou naznačila, aby zůstala ležet. „Ne tak zhurta. Mohla byste si vytrhnout stehy.“ Pak si přiložila ukazovák na rty a zašeptala: „A pamatujte, co jste mi slíbila…, pusu na zámek… Ne,

neusvědčili jsme Yablonskou ani jinou sestru z paliativní péče. Podívali jsme se tedy na ostatní oddělení…“

„A co?“ vyhrkla Jane netrpělivě.

Lékařka se nadechla. Je načase obeznámit ji s nepříjemnou skutečností. „Pravděpodobně došlo k nějaké chybě…“

„Co se stalo?“ Mladá sestra v mžiku zpozorněla.

„V počítači se objevilo vaše jméno.“

Jane se ani nepohnula. Tváře jí však zpopelavěly, zatajila dech a celá se jaksi scvrkla.

„Je nám jasné, že s tím nemáte absolutně… absolutně nic společného. Musíme ale vypátrat, proč jsme se dobrali zrovna k vám. A hlavně – buďte na sebe opatrná.“

Obličej měla jako vytesaný z kamene. A její rysy najednou nabyly výrazu štvance. „Teď už mi nepomůžou ani všichni svatí,“ pronesla dutě z úst zahalených rouškou.

„Nikde o vás nepadne sebemenší zmínka, věřte mi. Pochopte…, ten zabiják se činí vždycky, když pracujete vy.“

Dívka působila ohromeně, jako by jí význam Janetiných slov plně nedocházel. „Aha,“ hlesla nakonec. „Takže vy si myslíte, že jsem pracovala současně s vrahem?“ zeptala se cizím hlasem.

„Nevybavujete si, jestli si někdo nebral služby stejně jako vy…? Vlastně to nemusí být ani sestra. Může jít o lékaře, o vrátného, zřízence…“

„Na oddělení urgentních příjmů bych mohla jmenovat kdekoho… včetně doktora Garneta,“ přerušila lékařku jízlivě.

„Jde především o noční,“ nasadila Janet co nejmírnější tón. „Okruh podezřelých se tím výrazně zužuje. Nepotkáváte se s někým na oddělení nápadně často?“

Sestra mlčela, oči upřeny do prázdna.

Janet si začala vyčítat, že se ukvapila. „Chápu, že se toho na vás sesypalo moc…“

„Ne… Jsem ráda, že jste mi o tom pověděla,“ odvětila dívka mechanicky. Janet se odmlčela a pak vysvětlila: „Samozřejmě bych si potřebné údaje mohla zjistit pomocí počítače. Jenže… Trvalo by to kdovíjak dlouho a ten člověk by nám třeba proklouzl mezi prsty.“

Jane nereagovala. Za závěsy ševelily ventilátory, ozývaly se tlumené hlasy a pípaly monitory – jako ptáčci v lese drátů a umělohmotných rourek.

„Takže napadá vás někdo…," zeptala se Janet rovnou. Dívka už byla vylekaná tak jako tak, a nemělo cenu rozhovor zbytečně protahovat.

„Ne," prohlásila Jane napjatě a zbytečně rychle. Nepřímo tak dala najevo, že rozhovor považuje za skončený.

„Chcete sedativum?" navrhla Janet co možná nejopatrněji. „Ta zpráva vás přirozeně velmi rozrušila."

Zavrtěla hlavou. „Ne, děkuji. Ráda bych si trochu popřemýšlela. A pochopitelně, že mě *ta zpráva velmi rozrušila.* Je mi tady dobře. A teď mám všechny kolem podezírat z nejhoršího," pronesla s důrazem na každé druhé slabice.

Janet roztáhla doširoka rty. Doufala, že oči prozradí úsměv. Při každém pohybu svalů v obličeji se rty dotkla roušky. Už tolik měsíců. Vzala Jane za ruku. Chtěla ji trochu uklidnit. Zároveň ale tušila, že z kolegiality někoho kryje. „Kdybyste si na někoho přece jen vzpomněla, kdykoli…"

„Paní doktorko!"

Janet vstala a rozhrnula závěsy.

Od pultu na ni sluchátkem mávala sestra se stříbrným přelivem. Skla brýlí s tenkými obroučkami jí ladila s barvou vlasů. Na monitorech za ní zaznamenávaly světélkující křivky funkce životně důležitých orgánů.

„Volá vás doktor Garnet. Je to velmi naléhavé."

21 hodin 45 minut

Uvěřila jí Gracetonová?

Nevěděla. Neuměla lhát. A bylo jí to jedno. V noci z ní nevyrvali jen pozůstatky nevyvinutého tělíčka. Připravili ji o duši, o odvahu, o radost a vůli…, úplně o všechno. Vydlabali ji jako dýni: zbyla tuhá

slupka. A přesto – když se Gracetonová zajímala, jestli někoho nepodezírá, vzchopila se a mlčela.

Samozřejmě, že jí jeho jméno přišlo na mysl. Ale z úst by ho nevypustila za nic na světě.

Vždyť od chvíle, kdy se od Susanne dozvěděla, že se může oženit, se kolem ní točí v jednom kuse. Nelámala si s tím hlavu. Ale začala si sama sebe považovat. Lichotilo jí, že zaujala pohledného mladého muže, který jí však v žádném případě nehodlá komplikovat život. Přece ho nedostane do maléru. Vždyť Jimmy by neublížil ani mouše, natož aby zabíjel pacienty. Jenomže… Když ne on…, kdo tedy?

Mluvila dnes s vrahem? Zastavovaly se tady kolegyně, ale i zaměstnanci, které znala jen letmo. Těšilo ji, kolik lidí na ni myslí, i když ji zástupy návštěvníků vyčerpávaly. Vzpomněla si, jak se Susanne zjistily, že na oddělení chybí injekční stříkačky. Její nadřízená vypadala ustaraně. Děsilo ji, jak pohotově začala o bezúhonnosti svých spolupracovníků pochybovat. A oni? Strnula hrůzou, když si uvědomila, co ji patrně čeká. Je jen otázkou času, kdy si ji začnou brát do pusy. U svatého Pavla se totiž neutají nic, zejména jde-li o senzace tohoto typu. Gracetonová ji pochopitelně neochrání. Na ta hejna supů lačnících po lákavých aférách všeho druhu je krátká. Jakmile se jim člověk dostane do spárů, nemá úniku. Po nemocnici začnou kolovat historky ze dne na den bizarnější, bující jako rakovina.

Má Jimmyho varovat? Upozornit ho, že Thomas s Garnetem zkoumají, kdy kdo pracuje? A že průšvih je na spadnutí? Beztak si každou chvíli někdo všimne, že se na oddělení objeví skoro vždycky, když má službu i ona.

Jedině…

Na mysli jí vyvstal jiný obrázek: Jimmy u skříňky se zdravotnickým materiálem. Prý si šel pro kelímek na moč. A potom ho tam zapomněl.

Později si řekla, že preventivní prohlídka i ta nabubřelá akce s náušnicí jen zastíraly pravý důvod jeho návštěvy na urgentním příjmu. Aby se dostal do její blízkosti, potřeboval pochopitelně

záminku. Nikomu se samozřejmě nezmínila, kde ho v den, kdy se ztratily stříkačky, překvapila. Nedopustí, aby někdo překrucoval podružná fakta. Jimmy se prostě vypravil na oddělení, protože si chtěl nechat propíchnout ucho. Zahlédli ho tam všichni. Zákrok si ostatně předem domluvil se Susanne. Tak se to stalo a tak to zůstane.

Náhle podlehla výčitkám svědomí. Jak ho mohla byť na zlomek vteřiny podezírat?

Rozhodla se. Promluví s ním. Čím dřív, tím líp. Co když si nějaká všetečka vzpomene, že se ochomýtal kolem skříňky se zdravotnickými potřebami?

Zmocnil se jí narůstající neklid. A nejen kvůli Jimmymu. Vzpamatovávala se z traumatu posledních čtyřiadvaceti hodin, byla pod vlivem morfia, bála se a cítila se sama.

Chtěla, aby u ní seděl Thomas. Prý tady strávil celé dopoledne. Pak ho sestry poslaly domů, aby se vyspal. Pamatovala si to jen matně. Přála si, aby zase přišel, vzal ji za ruku a něco jí povídal.

V myšlenkách znovu zakotvila u Jimmyho.

Pochopila, že ji vyhledává, avšak nad povahou svých citů vůči němu přemítat nechtěla. Prostě si užívala jeho společnosti a mučivými otázkami nehodlala ztrpčovat život sobě ani jemu. Ovšem šokující zpráva ji katapultovala do reality. Už se nemohla tvářit, jako by se nechumelilo. Musela přiznat, že vzájemné sympatie přerostly rámec kamarádství. Byl u ní celou noc. Z doteku jeho ruky čerpala sílu, jeho slova v ní zaplašila strach, chlácholila ji, když se řítila do propasti bezvědomí… Mátlo ji, jak intenzivní emoce v ní rozvířil.

Vždyť jsem skoro umřela. Proto reaguju přemrštěně, přesvědčovala se. Cítila však, že Jimmy ji ovlivnil víc, než si uvědomovala a než by oba byli ochotni připustit.

Slyšela, jak k ní někdo jde. Doktorka Gracetonová stála zaraženě, bledá, prázdný pohled v očích.

„Volají mě k případu, Jane," vyrazila ze sebe překotně. „Pokuste se usnout. Naordinovala jsem vám sedativa. Ráno se na vás přijdu podívat."

Otočila se a během několika vteřin zmizela na chodbě.

Co se stalo? přemýšlela Jane. Nejspíš něco doma. Proč by jí sem jinak manžel telefonoval? A včera přece sloužila naposledy. Náhle jí svitlo úděsným poznáním. Thomas s Garnetem přece celý večer sedí u počítače. Panebože, už zjistili, že se její rozpis překrývá s pracovní dobou Jimmyho! Zazvonila na sestru.

Dáma se stříbrnými vlasy ji vyslechla a namítla, že doktorka Gracetonová veškeré návštěvy zakázala.

„Ale já chci mluvit s knězem. Aspoň po telefonu."

Sestra se tvářila neoblomně.

„Přece nemůžete pacientovi odepřít rozhovor s duchovním…, a tady už vůbec ne."

„Vím, že jste známí," utrousila podrážděně, ale telefon přesto přinesla.

22 hodin 1 minuta

Jimmy Fitzpatrick odložil sluchátko do vidlice. Ruka se mu nechvěla.

Telefon si vzal v pokoji pacienta, po chvíli se vymluvil na nedostatek soukromí a zavěsil.

Slyšel však dost na to, aby se mu srdce rozbušilo úzkostí. Rozběhl se do pracovny.

„To se ti jenom zdá. Jsem tady pomalu dvacet čtyři hodin denně, sedm dní v týdnu, a tak si každý myslí, že pracuju zrovna tehdy, když má službu." Nedokázal odhadnout, jestli mu Jane věří.

Od začátku věděl, že se všechno obrátí proti němu. Přesto se na možnost, že ho z nemocnice vyvedou v poutech – coby vraha, nestihl připravit. A ta věc s Jane mu udělala čáru přes rozpočet.

Z kapsy vylovil klíče, odemkl, zabouchl dveře, ale nerozsvítil. Potmě ovládal paniku snáze. A z parkoviště sem dopadalo dost světla. Vždyť v přítmí pouličních lamp pracoval běžně. Obklopovaly ho police s knihami, v jejichž společnosti se rozhodl žít. První místo patřilo samozřejmě bibli. Potom tu byli oblíbení filozofové. Dokonalé myšlenky Aristotela, žáka Platóna a učitele Alexandra

Velikého. Fascinovala ho jeho snaha o dosažení souladu mezi vědou, etikou, politikou a duší. Dále John Locke, velký představitel anglického empirismu, hlásající nepopiratelné právo na život, volnost a kousek vlastní půdy. A konečně Francouz Jean-Paul Sartre, jenž odsoudil člověka ke svobodě, aby na něj vzápětí naložil břímě existenciální nicoty. Jimmy sám se ztotožňoval s pocity Adama a Evy, když je bůh vyhnal ze zahrady Eden.

Může se snad někdo zamilovat do geniálních myslitelů, učit se od nich a nestát se psancem?

Je vůbec reálné žít pro dobro, pomáhat slabým, bojovat za pravdu a nepřekročit přitom mantinely zákona? Nedovolil by si poměřovat své skromné skutky s velikostí činů Ježíše Krista, Robina Hooda či Johanky z Arku. Byli to rebelové s odvahou uskutečnit ušlechtilé ideje. Bez váhání by se bil po jejich boku. A Earl by se nestačil divit.

Jak byl tehdy naivní! Riziko prozrazení se zdálo tak vzdálené a mlhavě neurčité, že se jím nemínili zabývat. Slíbil jim dokonce, že by v případě nutnosti vzal vinu na sebe. Tak ho zaslepila představa obětavého hrdinství, k němuž se hotovili.

Co jim to navykládal?

Hnusil se sám sobě. Zatočila se mu hlava. Chvatně se zachytil stolu.

Jeho ostudný konec sice vyvolá pozdvižení na stránkách bulvárního tisku, ale za pár týdnů po něm neštěkne ani pes. Utíkal na toaletu a zvracel. Vyprázdněný žaludek se sevřel jako zaťatá pěst. Ještě může vyváznout, nebude-li otálet. Odpotácel se do pokoje a klesl na židli.

Téměř potmě vytáhl spodní zásuvku. Vyndal nádobku se svěceným olejem a mahagonovou schránku na hostie. Pak zajel dozadu a odklopil falešné dno. Pod ním nahmatal injekční stříkačky, které ukradl na oddělení urgentních příjmů. Hned vedle stály dvě ampule s morfiem, jedna od Stewarta, druhá od Michaela.

21 hodin 55 minut

Janet požádala Thomase, aby na ni počkal v pokoji lékařů. Když se vrátila, měl sundanou roušku a usrkával lahodnou tekutinu. Uvařil plnou konvici a do hrnku pro Janet přilil i trochu mléka. U večeře se mu totiž gynekoložka svěřila, že jinak čaj nepije.

Jakmile ji uviděl, polekaně vyskočil a vyrazil ze sebe: „Přihodilo se něco? Jane se přitížilo?“

„Je jenom vyděšená. Musí hodně odpočívat. Předepsala jsem jí sedativa, ale…“

„Co povídala?“

„Celkem nic. Tvrdí, že netuší, kdo za těmi vraždami stojí. Jakmile jsem se ale zeptala, jestli neví o někom, kdo má stejný rozpis jako ona, vyhrkla, že ne. Myslím, že neříká pravdu. Až s ní budete zítra mluvit, pokuste se zabrousit na…“

„Půjdu za ní hned,“ vrhl se ke dveřím.

„To určitě,“ zadržela ho. „Vždyť právě dostala tišicí prostředek. Nic se jí nestane.“

Zaváhal. „Dobře,“ uklidnil se nakonec. „Tak si udělejte pohodlí a napijte se.“

Přikývla a usadila se do vypolstrovaného křesílka.

Vybavení místnosti sloužilo svým uživatelům minimálně od dob prezidenta Reagana. Módní barvou tehdy byla podle všeho hnědá.

„Co se tedy stalo?“

Rozvázala si roušku a upila.

„Jde o Stewarta,“ povzdechla a popsala, jak Earl nalezl kolegovo tělo.

Thomas rozevřel ústa, div mu nevypadla sanice. Janet vyhlížela vyčerpaně. „On se oběsil?“ hlesl nevěřícně.

Potřásla hlavou. Vzpamatovala se a polkla další doušek. Čaj byl výtečný. „Našly se kazety, na kterých je zachycen rozhovor s pacienty v klinické smrti,“ pokračovala. „Oslovuje je jménem, takže nebude problém podívat se na seznam zesnulých. Stewart – pokud je to on – ale mluví příliš potichu. Bohužel. Detektivové totiž tvrdí, že šepot nelze jednoznačně identifikovat.“

Thomas se zabořil hlouběji do křesla, oči upřel do stropu a pomalu zavrtěl hlavou.

„A aby těch prapodivností nebylo málo…," ozvala se znovu, „na začátek pásky si nahrál píseň od Roye Orbisona *Pretty Woman.* Nikdo nemá potuchy proč."

Thomas zvedl hlavu a vytřeštil oči. „*Pretty Woman?*"

„Ano. A taky u něho objevili lahvičku s chloroformem. Pravděpodobně jím usmrtil svého psa a pak se oběsil na vodítku…"

„Moment…," napřímil se mladý lékař. „Takže to Deloram vás… na patologii…"

„Nevím. Tuhle neznámou nám Stewart už neobjasní… Nechal puštěný počítač. Když se policisté dotkli klávesnice, na obrazovce se objevila dvě slova: *Promiňte mi…* Zřejmě místo dopisu na rozloučenou." Umlkla a vydatně se napila. Teplá voňavá tekutina jí zklidnila rozjitřené útroby.

„Yablonska se přece nemýlila…," přemýšlel Thomas nahlas.

„Earl si myslí něco jiného," zakroužila Janet hlavou.

„Prosím?"

„Thomasi…, no tak… Kam se poděl váš skepticismus? Dobrý lékař se bez špetky kritického náhledu na svět neobejde."

„Nerozumím…"

„Všechno do sebe zapadá jako po másle, nikde nic nepřečnívá, nikde nic nedrhne… od těch nahrávek přes chloroform… až po způsob, který si zvolil pro odchod ze života…"

„Jakto?"

„Přesně takhle se před čtrnácti lety oběsil jeden vědec v New Yorku… Stewart ho k tomu údajně dohnal…"

„A kdo? Vůbec jsem…"

Janet vyprázdnila šálek a zvedla se. „Odvezte mě domů, Thomasi. Popovídáme si cestou. Všechno je to moc učesané…, tak kýčovitě vyumělkované… A navíc… Earl se domnívá, že Stewart nám zanechal znamení…"

„Znamení?!"

„Ano. Že ho někdo zabil."

22 hodin 10 minut

Před domem se začali shlukovat sousedé. Pod deštníky se v sílící bouřce třásli zvědavostí.

„Nedotýkejte se těla. Doktora Delorama někdo zavraždil," upozornil před třiceti minutami Earl první policisty. „A hlavně… dávejte pozor na nahrávku," ukázal k diktafonu, z něhož se stále linuly šeptem pronášené rozhovory s těžce nemocnými pacienty. „Kvůli daktyloskopii," dodal a vzápětí ho napadlo, že jediné otisky, které kriminalisté na kazetě či přístroji naleznou, budou patřit Stewartovi. „Podle stavu počítadla určíme, kdy to kdosi – nejspíš vrah – pustil."

„Co to je?" zamračila se mladá policistka. Zpod čepice jí splýval ohon plavých vlasů a na útlých bocích se jaksi nepatřičně vyjímala mohutná zbraň.

„Nemám ponětí," lhal Earl.

„Podej mi rukavice," přikázala kolegovi. Klekla si, opatrně uchopila diktafon a kuličkovým perem stiskla tlačítko s nápisem *stop*. Pak si zapsala čas i stav počítadla a přetočila kazetu na začátek. Melodie písně *Pretty Woman* zmátla i Earla.

Za žlutou páskou, kterou policisté mezitím natáhli před domem, se vytvořila skrumáž. Z přijíždějících aut vyskakovali další muži zákona a spěchali do suterénu.

Earl se usadil v obývacím pokoji, zatelefonoval Janet a dívce s copem stručně odpověděl na několik otázek. Nebyla o mnoho starší než Jane. Pak jen pozoroval zvědavce za oknem.

Dvacet minut po desáté konečně dorazili detektivové z oddělení vražd. Vyšetřování měla vést vysoká blondýna v nepromokavém plášti, jež se představila jako Lazarová. V očích se jí zračila tíha povolání, které řadu roků vykonávala. Její kolega byl o dobrých deset let mladší. Černými nakrátko ostříhanými vlasy a vystouplými lícními kostmi připomínal mladíka z reklamy na nábor do armády. Postavil se po bok své nadřízené a svižně si připravil tužku a poznámkový blok.

Earl sdělil svoje jméno, zavedl dvojici do suterénu a ozřejmil, proč se domnívá, že byl Stewart zavražděn.

„Všimněte se nohou," začal.

Prsty byly vtlačeny do měkkého materiálu z umělé hmoty, který pokrýval sedátko židle.

„Viděla jste někdy, jak vypadá oběšenec?" Přikývla.

Její podřízený se ušklíbl a rovněž potřásl hlavou. Earl si ho nevšímal. „Tito sebevrahové umírají většinou pomalu a v ukrutných bolestech. Proč? Z neznalosti. Nevědí, že kdyby skočili, provaz by při troše štěstí poškodil míchu a došlo by k takřka okamžitě mozkové smrti. Místo toho se trápí. Takové chyby by se Stewart nedopustil. Pokud by se chtěl oběsit, kolem krku by si uvázal smyčku a vrhl se z druhého poschodí." Pohlédl na bezvládné tělo mrtvého přítele ve zmačkaných potřísněných teplácích a otřásl se. „Takhle by se nezachoval ani naprostý amatér. Když už nic – aspoň by tu stoličku odkopl. Schválně to neudělal…, aby nám dal najevo, že nespáchal sebevraždu." Když si představil Stewartovy poslední okamžiky, převalila se přes něj prudká vlna lítosti, smutku a hrůzy. „Projevil se jako opravdový hrdina. Jeho statečnost přece nemůžete ignorovat," stáhl tvář do zlobné grimasy.

Lazarová se na něj zkoumavě zadívala.

Mladík si zuřivě dělal poznámky. V oddělení vražd působil podle všeho krátce. U policie to chodí stejně jako v medicíně, postřehl Earl. Čím méně zkušeností, tím více popsaného papíru.

„Přišel jste s odvážnou hypotézou, pane doktore," vyjádřila se po několika sekundách Lazarová. „Zdá se mi ale, že na násilný trestný čin usuzujete hlavně z jiného důvodu. Upřímně řečeno – tohle bych na první pohled vyhodnotila jako sebevraždu, byť neuměle provedenou. Jakže se vlastně jmenoval? Stewart?"

„Stewart Deloram… Nemýlíte se. Narazil jsem na řadu podezřelých okolností. Je to ale hrozně komplikované."

„Pokusím se vše pochopit."

Její kolega obrátil další stránku.

Earl se nadechl. Snad ty zápisky pořízené horlivým začátečníkem nakonec nebudou tak úplně k zahození. „Zhruba před dvěma týdny zemřela jedna těžce nemocná pacientka…“

22 hodin 53 minut

Když Lazarová lékaře vyslechla, naskočil jí na obličeji zamyšlený výraz. „Jak by se sem podle vás pachatel dostal? K násilnému vniknutí evidentně nedošlo.“

„Stewart zapomínal klíče, kde se dalo. Kdokoli je mohl nepozorovaně strčit do kapsy a opatřit si kopii.“

Policistka se podívala na Tocco a zamračila se: „Předpokládáte, že pes byl zticha?“

„Stewart pracoval celou noc a zřejmě spal tak tvrdě, že nic neslyšel. A navíc… nečetla jste Sherlocka Holmese?“

Usmála se a přikývla. „Jistě. Domníváte se, že pes neštěkal, protože vraha znal?“

„Nejspíš. Tocco si každého hned zamilovala. Stačilo, aby se s ním setkala jednou.“

Pohledem spočinula na Stewartově počítači. „Jak by se pachatel dostal do cizího notebooku?“

„Heslo znal každý. Bylo Tocco.“

„Podle psa?“

„Ano. Počítač patří nemocnici. Stewart si do něj zaznamenával rozvrhy služeb, semináře s praktikanty a podobně. Každý si mohl ověřit, co potřeboval.“

Natočila se k nebožtíkovi a o krok couvla. Prohlížela si ho jako umělecky zdařilou sochu.

„Proč vůbec použil tu židli?“

„Těžko říct. Možná aby prodloužil Stewartova muka.“

„Kdy si myslíte, že…“

Profesionální nezaujatost se z obličeje Lazarové začala vytrácet. Zjišťovala jen, zda Earlova teorie nemá trhliny, nepokoušela se ji rozcupovat.

Nakonec lékaře požádala: „Zatím nikam neodcházejte… Budeme vás možná potřebovat.“

Do suterénu dorazil fotograf a Earl se vrátil do obývacího pokoje. Tam už pracovali policisté v tmavomodrých uniformách. Rozložili nářadí, natáhli si latexové rukavice a pinzetou sbírali do samouzavíratelných sáčků důkazy, které mohl pachatel na místě zanechat. Další se pomocí jemného prášku pokoušeli objevit otisky na předmětech, jichž se vrah pravděpodobně dotkl.

Čekání už bylo dost, usoudil Earl. Janet se domnívá, že Jane někoho kryje. A ukázku hrůz, jakých je ten *někdo* schopen, viděl před chvílí na vlastní oči. Vytáhl mobil a zavolal Susanne. Janin rozvrh služeb znala jako malou násobilku.

Telefonoval jí pouze tehdy, bylo-li to absolutně nezbytné. Věděl, jak si sestra potrpí na soukromí, a skutečnosti, že mu svěřila utajené číslo domů, nezneužíval.

„Prosím?“ ozval se ženský hlas.

„Dobrý večer. Tady doktor Garnet. Mohl bych prosím mluvit s paní Robertsovou?“

„Moment.“

Dáma, s níž právě hovořil, se jmenovala Ráchel. Se Susanne bydlela už deset roků. Osobní život vrchní sestry znal v nemocnici málokdo. A právě od oněch zasvěcených – především od Louisy Quintové – se k němu sem tam donesl střípeček informace, až si po letech sestavil celou skládačku. Zpočátku nechápal, proč tak sebevědomý člověk skrývá svoje soukromí. Mnohem později mu však došlo, že Susanne má silnou potřebu chránit ty, které miluje, a že stejně by se chovala, i kdyby žila s mužem.

Proto si nedovolil Ráchel oslovit jménem. Nepřekračoval hranici, kterou mu Susanne vymezila. Byla nemoderní? No a?

„Co se děje?“ ohlásila se sestra polekaně.

„Mám zlou zprávu,“ sdělil a znovu vylíčil události uplývajícího večera. Ani teď se mu neulevilo.

Susanne mlčela. Pak se zajíkla a s bolestí v hlase pronesla: „Tak inteligentní člověk, a tak byl sám.“

„To není všechno. Byl bych rád, kdybyste si tuto informaci nechala pro sebe," poprosil a zpravil ji o Janiných službách.

„Panebože," hlesla.

„V žádném případě ji nepodezírám," dodal rychle. Napadlo ho, zda i Susanne – stejně jako on – o nevině mladé sestry na okamžik zapochybuje. Vždyť k pochroumání důvěry stačí tak žalostně málo. „Nevíte náhodou, jestli někdo neslouží paralelně s ní? Máte to na starost, a tak byste…"

„Bohužel."

„Řídíte se při sestavování jejího rozpisu specifickými kritérii?"

„Ne. S každou sestrou jednám stejně."

„Mívá nějaké zvláštní požadavky?" Když vypracovával rozvrh pro lékaře, pršely na něho prosby snad od všech kolegů. Ten nechtěl sloužit v sobotu nebo z pondělí na úterý, onen měl zase několik měsíců dopředu rezervovanou dovolenou.

„Naopak. Ochotně si bere víkendy i noční." Na chvíli se odmlčela. „Teď už to není žádné tajemství, tak snad můžu… Mám pocit, že ráda pracuje s Thomasem Biggsem."

„S Thomasem?"

„Ano. Však víte…," chtěla se zasmát, ale místo toho se málem rozplakala.

Earlovi svitla nová naděje. „Takže jí dáváte častěji noční služby?" Tím by se vysvětlilo, proč často pracovala v době, kdy někdo z paliativní péče zemřel.

„Ne. Spíš ji vedu v patrnosti pro případ, že by na poslední chvíli někdo vypadl. Potom jí ale zase ubírám. Dbám na to, aby na všechny vyšel stejný díl povinností."

Takže tudy cesta nevede, poznal Earl.

„Nikdy nenaznačila, že chce pracovat se svým přítelem, pokud se ptáte na tohle. Jane se chová profesionálně. Když byl mimo Buffalo, odkroutila si možná víc nočních než teď."

Opět uvízl na mrtvém bodě. U kováříčka se mnoho nedozvěděl, půjde tedy ke kovářovi. Bude muset zmáčknout přímo Jane…

„S Thomasem ale nepracovala víc než s ostatními praktikanty," doplnila Susanne.

„Prosím?“

„Praktikanti se střídají: slouží vždy každou čtvrtou noc, zato sestry si berou noční většinou v týdenních blocích. Proto na ni přibližně stejně často jako Thomas připadli i jiní stážisté.“

„Samozřejmě,“ souhlasil Earl. V hloubi duše v něm však hlodaly pochyby. Jak to vlastně s tou *každou čtvrtou nocí* je? Poděkoval Susanne, zavěsil a zavolal domů.

Sluchátko zvedla Annie.

„Janet ještě nedorazila?“

„Ne. Ale nedělejte si starosti… Zůstanu u vás, jak dlouho bude potřeba. Jo… abych nezapomněla…, mám pro vás vzkaz.“

„O co jde?“

„Telefonovala vám… moment… doktorka Cheryl Branaghová z New Yorku. Má pro vás nějakou novinku… Prý to nespěchá… Můžete se jí ozvat domů… dneska do desíti nebo zítra během dopoledne.“

Ověřil si čas. Do jedenácti zbývalo pět minut. Hergot!

Zaznamenal si číslo, rozloučil se s Annií a zkusil, jestli mu bude přát štěstí. Pokud doktorka Branaghová vypátrala nějaké pojítko mezi Stewartem a Jeromem Wilcherem, měl by co nejdříve uvědomit policii. A taky ji musí zpravit o smrti bývalého manžela.

Ozval se záznamník.

Zanechal tedy vzkaz a vyťukal číslo Janetina mobilu. Byl vypnutý.

Asi se zdržela v nemocnici, pomyslel si. Ale když s ní mluvil, byla přece na odchodu.

Zavolal tedy na jednotku intenzivní péče.

„Doktorka Gracetonová odjela víc než před hodinou,“ oznámila mu sestra, s níž hovořil už prve, „krátce poté, co jste jí telefonoval.“

Začal propadat panice.

Mizerné počasí, tma, na silnicích spousty hazardem… Sklon k pesimismu z něho Janet nevykořenila ani po mnohaletém úsilí. Vždy byl připraven na nejhorší. A mnohé proto zachránil. V soukromí mu však přehnané obavy komplikovaly život. Možná jedou pomalu, když řádí taková bouřka. Nebo si někde v nemocnici sedli a Janet

vykládá Thomasovi, co potkalo Stewarta. Takové věci se nedají uspěchat…, snažil se krotit úzkost. „Jak se vede slečně Simmonsové?“

„Dobře. Před chvilkou usnula, tak jsem jí zhasla. Chtěla mluvit s knězem…, dokonce mu telefonovala…, ale určitě to počká do rána.“

„S Jimmym?“

„Ano. Říkala, že se ještě zastaví…“

Nerozuměl tomu. Zřejmě ale o nic nejde. Jane byla pochopitelně vyděšená a potřebovala si s někým popovídat. Jimmy s ní kamarádí…, tak proč by se na něho neobrátila?

Jenže Fitzpatrick se mu poslední dobou nepozdává. Třeba skutečně Jane tajně miluje, jak se domnívala Janet. A pravděpodobně pracuje stejně jako ona. I když… Jimmy je v nemocnici vlastně pořád.

„Přejete si ještě něco, pane doktore?“ vytrhl ho z myšlenek sestřin hlas.

„Ne. Hlavně na ni dávejte pozor.“

Ukončil spojení, vstal a začal přecházet z místa na místo. „Můžu už odejít?“ zeptal se Lazarové.

„Ano, jen co vám sejmeme otisky prstů. Nebude to trvat dlouho.“

23 hodin 15 minut

Jane náhle procitla. Obklopovala ji tma. Sestra zřejmě zhasla. Po několika sekundách si uvědomila, že u postele kdosi stojí. „Jimmy?“ zašeptala.

„Ahoj, Jane,“ odpověděl tiše. „Omlouvám se, ale dřív jsem to nestihl. Zrovna jsem chtěl odejít. Potřebuješ se pořádně vyspat.“

„Pojď sem,“ natáhla k němu ruku. „Musíme si povykládat.“

Vystoupil ze stínu a posadil se na lůžko. V zelenkavém lesku monitorů mu viděla do obličeje. Vlasy měl vlhké jako čerstvě po umytí. V nepřirozeném světle se rýhy na čele prohloubily a zdůraznily ztrhané rysy. Pavučinky kolem očí, jindy naznačující úsměv, se jako pařáty zarývaly až ke spánkům.

„Panebože,“ vydechla bezděčně a téměř neslyšně. Najednou nepochybovala, že se udála hrozná tragédie, na které má Jimmy nějaký podíl. Lítostí, strachem, smutkem a láskou se jí rozbušilo srdce. Pocítila silnou touhu pomoci mu. Instinktivně k němu napřáhla paže a objala ho, aniž věděla, co udělal a proč. Dozví se to později. Dlaněmi se dotýkala mokré košile. „Mluvil jsi s někým?“ vyhrkla nepromyšleně. Netušila, co podnikne, ať bude odpověď jakákoli.

V chabé snaze předstírat údiv rozevřel doširoka oči.

„S kým bych měl…“

„Nelži mi, Jimmy. Na to už je pozdě.“

„Ne,“ zašeptal a zamžikal vpadlýma očima. „Jak jsi poznala…“

Položila mu prst na rty.

V Grand Forks se zastávala nejvyhlášenějších uličníků a vytvářela si tak image holky, která se umí protlouct. Kryla jejich drobné krádeže, vymýšlela s nimi neprůstřelná alibi, potvrdila, o co ji požádali. Z některých – jak se po letech dozvěděla – se nakonec vyklubali ctihodní občané, jiní – většinou ti, kteří se tehdy nechali chytit – se vydali na šikmou plochu jaksi definitivně.

S tím, jak vytáhnout muže z bryndy, tedy jisté zkušenosti měla. A vždycky je přiměla k pravdomluvnosti.

„*Ne* – že mi nebudeš lhát, nebo že jsi o tom s nikým nemluvil?“ Potichu pronesená otázka zněla spíš jako rozkaz.

Nabral vzduch a dlouze vydechl, jako by se chtěl zbavit poslední molekuly kyslíku. „To druhý.“

Pocítila nepatrný záchvěv úlevy. Mají dost času. Až si vyslechne, co provedl, něco vyspekulují.

Že by se ho mohla bát, ji v té chvíli nenapadlo.

17

Déšť pleskal o plech. Třeštila jí hlava. Kdesi tekla voda.

Do morku kostí jí pronikal chlad a na hrudníku cítila ledové mokro.

Zprudka otevřela oči. Viděla jen tmu. Nedokázala si vybavit, co se stalo.

Potom jí břicho sevřela křeč. *Kristepane, já rodím!*

Vyjekla. Nejasně si uvědomovala, že leží v jakémsi stísněném prostoru na boku. *Kde jsem? Jak jsem se sem dostala? Proč nic nevidím…* Proud otázek utnula brutální bolest a pohltila všechny její smysly. Nemohla dýchat, natož křičet. *Moje dítě,* pomyslela si. Snažila se uvažovat racionálně, odpočítávala sekundy, v duchu popisovala, co se v ní děje, jako by věřila, že takto se z područenství nemilosrdné bolesti vysvobodí.

Po minutě kontrakce polevila. Znovu vnímala zimu a vlhko.

Havarovali?

A Thomas? Kam se poděl? Vraceli se přece spolu z nemocnice.

Nabídl se, že bude řídit, slíbil, že pojede mnohem opatrněji, a omluvil se za to, jak se prve řítil. „Šokovalo mě, když jsem si představil, že by se Jane dostala do maléru," řekl.

Myšlenky přicházely pomalu a chaoticky. Na hodinky neviděla. Možná se rozbily. Kdy začala rodit? A jak dlouho byla v bezvědomí?

Dotkla se pokroucené přístrojové desky. Všude byly úlomky roztříštěného skla.

Nedokázala se koncentrovat. Zdálo se jí, že leží ve vodě. Měli tedy nehodu. Ale kde?

Když vyjeli z parkoviště, déšť ustal. Některé části města – včetně rychlostní silnice – byly pohrouženy do tmy. Světla reflektorů se úporně probíjela černém.

Už zase se spustil liják, poznala podle kapek tříštících se o vrak. Vody přibývalo. Kdyby aspoň viděla!

„Thomasi!“

Neodpověděl.

Co se mu proboha přihodilo?

Natáhla ruku směrem k sedadlu řidiče. Bezpečnostní pásy byly rozepnuté. Nahmatala řadicí páku a kožené čalounění, ale Thomas zmizel.

Že by ho náraz vymrštil ven?

„Thomasi!“ volala hlasitěji než před chvílí.

V bouřce ji stejně neuslyší, i kdyby byl nablízku a při vědomí. Pohnula nohama uvězněnýma ve zmáčknuté skořápce auta.

Bolely, ale šlo to. Teprve nyní jasně pochopila, že vůz se jen převrátil na bok. Kdyby přistála na střeše, zlomila by si vaz. Nemohla se přece připoutat. Chybělo málo a přišla by o život. A dítě taky. Je vůbec v pořádku? Znepokojila se. Mohlo se potlouct, pokud narazila do přístrojové desky. Instinktivně si sáhla na podbřišek. Nenahmatala žádná citlivá místa, k pohmoždění plodu snad nedošlo. Hlava ji bolela mnohem víc. Musí se co nejrychleji dostat do nemocnice. Malého zkontrolují ultrazvukem, napojí na monitory, vytáhnou z jejího těla a ošetří případná poranění. Měl se narodit až za měsíc, speciální péči bude potřebovat stejně. Pevně se chytila volantu a vzepřela se nohama. „Thomasi! Pomozte mi!“

V záři blesku si všimla, že okénko u řidiče i čelní sklo se rozbilo, ale nevysypalo. A vtom si vybavila, že se stalo cosi nepatřičného. V pravé části obličeje jí pulzovala krev.

Vytáhla se výš a rozhlédla se. Kolem byla tma a nad ní crčela voda. Námaha ji vyčerpala. Točila se jí hlava. Klesla tedy na sedadlo spolujezdce.

Kde se vůbec vybourali?

Přála si, aby oblohu rozťal další blesk.

Mobil, zaradovala se a zabořila ruce do kapes. Byly prázdné. Asi někde vypadl. Marně tápala kolem sebe.

Zachytila se za sedadlo řidiče a vytáhla se na kolena. Hlavou jí projela surová bolest. Napadlo ji, že omdlí. Přesto vytrvala. Nahmatala páčku, ale dveře nešly otevřít. Že by se zámek zasekl? Jak se Thomas vyprostil? Vylezl střechou?

Rukou stočenou za zády prozkoumala sedadlo spolujezdce. Kožené potahy zůstaly nepoškozeny.

Asi vylétl dveřmi, a ty se pak nárazem zabouchly. Auto leželo pravým bokem v jakési obrovské kaluži.

Najednou se s ní všechno zatočilo. Sesunula se zpátky. Při nehodě se zřejmě udeřila do hlavy.

Nevybavovala si, co havárii předcházelo.

Říká se tomu retrográdní amnézie. Tento stav neurologové neberou na lehkou váhu. Ani bušení, rozbíhající se od pravého spánku k uchu, nevěstilo nic dobrého. Zmobilizovala všechnu sílu, která jí zůstala, a znovu se odhodlala otevřít dveře. Bezvýsledně.

Nepodařilo se jí ani uvolnit pojistku střechy na rámu čelního skla. Nic ostrého u sebe neměla. Pokusila se tedy plátěnou vrstvu roztrhnout prsty, pak na ni zaútočila pěstmi a nakonec se ji snažila prokopnout.

Byla však příliš slabá a nadměrná fyzická námaha z ní rychle odčerpávala zbytky energie.

Zula se a botou tloukla do okénka u řidiče. Zoufale si uvědomovala, že i kdyby ho rozbila, úzkým otvorem by se s těhotným břichem neprotáhla. Náhle se jí v mozku roztepala prudká bolest. Kriste na nebi, co se to děje? Zhroutila se na místo spolujezdce. Srdce jí divoce bušilo.

Přepadla ji závrať, pulz měla zrychlený.

Čím to je? Kontrakci přece neměla.

Hlavně ať nekrvácím, přála si. Od pasu dolů byla ve studené vodě. Sáhla si pod sukni. Na prstech ucítila teplo. *Panebože!*

Potlačila záchvat paniky. Třeba to není krev, uklidňovala se. Trnula strachem, co odhalí další blesk. Měla dojem, že co nevidět se jí bolestí rozskočí hlava. Křečovitě se chytila sedadla.

Po chvíli se černé nebe znovu rozzářilo. Viděla, jak z ní do kalné vody vytékají rudé pramínky. A pak znovu padla tma.

O několik sekund později se zkroutila v další křeči.

Středa 16. července, 23 hodin 31 minut

O Janet stále neměl žádné informace.

Mobil byl vypnutý.

V nemocnici nic nevěděli.

Kontaktoval Thomase. Třeba ho Janet zavezla domů. Záznamník mu však doporučil, aby zatelefonoval na oddělení. Zkusil tedy mobil. Po minutovém vyzvánění se dovolal do hlasové schránky.

„Hergot," ulevil si. Mrštil telefon na sedadlo spolujezdce a proplul obrovskou louží. Vůz s náhonem na čtyři kola si nemohl vynachválit. Známí si silná a prostorná auta pořizovali kvůli dětem, psům či zavazadlům. Earl měl jiný důvod – chtěl jezdit za každého počasí a v kterémkoli denním i ročním období co nejbezpečněji.

Thomasův vůz byl stále zaparkovaný před domem. Dálkovým ovládáním otevřel vjezd do garáže a bláhově doufal, že na něho vykoukne Janetin zelený kabriolet.

Aspoň že zatím jde proud, pomyslel si. Většina města se totiž pohroužila do černé tmy.

Vešel do domu a ledabyle se přivítal s Muffy. Před chvílí se zřejmě vrátila z procházky. Z navlhlého kožíšku se šířil charakteristický odér. Srst deštěm zjemněla, jako by patřila mladému psu. Fenka zvedla hlavu a olízla pánečkovi dlaň. Asi vycítila, že se bojí.

Obývacím pokojem proběhl do pracovny. Annie stále válčila za monitorem. A soudě podle počtu vojáků, které zlikvidovala, si vůbec nevedla špatně.

„Dobrej večír," zahartusila, aniž odlepila oči od obrazovky.

„Annie, budu muset znovu odjet. Můžete se ještě zdržet?"

Sdělení jí připadlo natolik závažné, že uznala za nutné věnovat Earlovi zkoumavý pohled.

„Co se děje?" zpozorněla.

Nechtěl ji znepokojovat. „Řeknu vám to potom. Teď si musím něco ověřit na počítači."

Bryskně mu uvolnila místo. „Samozřejmě. Postavím na čaj."

Znovu si vybavil kalendář paní Lockové. Vzpomněl si na něj, když mluvil se Susanne. Označila si křížek u každého čtvrtého dne? Jistě ne. Tak nápadné pravidelnosti by si všiml. Podle jejích záznamů se ale běžně stávalo, že dva či tři dny po sobě nezemřel žádný pacient. A to už by něco znamenat mohlo. I Thomas přece pracoval každou čtvrtou noc. A určitě by si dával pozor. Zabíjet nemocné ve stejně dlouhých intervalech by bylo příliš riskantní. Navíc – Jane sloužila v době, kdy skonalo osmdesát procent pacientů, kteří si přáli resuscitaci. A Janet se domnívá, že dívka někoho kryje. Koho asi?

Přistoupil k počítači a zadal jméno *Thomas Biggs.*

Snad mu to bůh odpustí! Tak vynikajícího praktikanta neměl deset let! A s každou minutou jeho obavy o Janet rostly.

Musel však prověřit všechny možnosti, a s nepříjemným překvapením tedy počítal. Připadal si jako tonoucí, jenž se chytá stébla. V medicíně se mu takový postup nejednou osvědčil a zdánlivě bezvýznamný příznak ho dovedl k diagnóze záhadné nemoci. Nepravděpodobnost ho jistým způsobem přitahovala. Dovolovala mu totiž pohlížet na věc z neobvyklého úhlu. A teď – když mu vědomí zkalilo neblahé tušení, že Janet potkalo cosi zlého, nebyl ochoten ušetřit nikoho.

Monitor vyřkl verdikt. Padesát procent.

Ježíši, jak si to mám vyložit? zoufal. Na žertíky – tím méně od počítače – neměl náladu. Cifra se mu zdála vysoká. Nebylo to sice osmdesát procent jako u Jane, ale přesto… Dá se ještě uvažovat o pouhé náhodě?

Hrudník se mu bolestně stáhl.

Uklidni se, přikázal si. Jsou to jenom čísla. Program se nezabývá motivem ani psychologickým profilem potenciálního pachatele, připomněl si a začal dýchat pomaleji.

Najdou se přece i jiná vysvětlení. Je možné, že vrah pracoval tak, aby se jeho rozvrh co nejvíce překrýval s rozpisem stážistů. Třeba se i u ostatních ukáže stejná hodnota, napadlo ho. Vybavoval si jména praktikantů a jedno po druhém zadával do počítače. Přibližně u čtvrtiny se objevil – jako u Thomase – údaj padesát procent, v polovině případů vyšlo dvacet pět procent a u zbývající čtvrtiny nula.

Netušil, jaké závěry by měl ze získaných dat vyvodit. Jeho oblíbenec naštěstí nebyl o nic víc podezřelý než celá čtvrtina ostatních praktikantů. Ne, Thomas by se do ničeho nenamočil.

Sotva z mozku vypudil jednu dotěrnou myšlenku, už na něho zaútočila jiná: všichni stážisté se volně pohybují po celé nemocnici. Jejich přítomnost není nikdy a nikde nápadná. Co když někdo z té čtvrtiny… *Přestaň! Nebo se z toho zblázníš!*

Silou vůle se upokojil. Představil si dokonce, jak by reagovala Janet. *Ty se opravdu nezapřeš. Někdy se mi zdá, že máš místo hlavy mikrovlnku. A v ní ti puká jeden absurdní nápad za druhým. Jako popcorn.*

Třeba se za chvíli oba objeví ve dveřích a budou vykládat o strastiplné cestě z nemocnice a o tom, jak jim kvůli bouřce nefungoval mobil. *Ahoj, Janet. Konečně jste dorazili. Já už tady hrůzou málem lezu po zdi. Víš, co se mi honilo hlavou? Že s tebou Thomas provedl kdovíco, jasně, Thomas. Napadlo mě, že stojí za těmi vraždami na jednotce paliativní péče a že je šikovně navlékl na Stewarta. Ne, nad motivem jsem neuvažoval.*

Odsunul se od stolu a začal přecházet po pracovně. Potřeboval něco podniknout, ale nevěděl co. Sedl si a vytočil Janetino číslo. Mobil měla pořád vypnutý. Thomasovi se také nedovolal. Bouře se znovu rozzuřila naplno. Do okna bičovaly proudy vody. Dráždilo ho to.

Zatelefonoval na policii. „Dobrý večer, doktor Garnet. Rád bych vás požádat o laskavost…“

Chtěl zjistit, zda v místech, kudy se Janet měla vracet, nebyla hlášena dopravní nehoda.

„Chápete, že váš požadavek je poněkud neobvyklý?“ utrhl se na něho kdosi.

„Moc se omlouvám, ale… moje žena ještě nedorazila domů… Čekám na ni už přes hodinu.“

„Moment.“ Z jeho hlasu zřejmě čišelo zoufalství. Ve sluchátku vnímal vlastní zvýrazněný dech.

„Máme toho dneska hodně,“ ozvalo se po chvíli. „Ale v té části města je všechno v pořádku.“

Ulevilo se mu, ale hned se ho zmocnila nová úzkost. Kde tedy je?

„Děkuji vám," hlesl a zavěsil.

Má se vydat hledat ji sám? V bouřce třeba sjela z cesty a nikdo si toho nevšiml. Silnice vede vesměs řídce obydlenými oblastmi. Tam se to nejspíš přihodilo.

Podíval se na hodinky. Blížila se půlnoc. Dál otálet nemůže. Pokud ale nehavarovala…

Strnule zíral na počítač.

Co když Jane upozornila onoho neznámého na Janetinu návštěvu? *Kriste na nebi!*

Leknutím vyskočil ze židle. A poslední dobou se choval tak podivně! *To nemůže být pravda!* Jako by nebyl ve své kůži.

Roztřesenými prsty vyťukal jméno *James Fitzpatrick.* Osmdesát procent. Jímala ho závrať.

No a co… Takový údaj má nulovou výpovědní hodnotu. Jimmy přece pracuje pořád, hlavně v noci. Ne nadarmo si u praktikantů vysloužil přezdívku *Noční princ.* Ale právě s tím by chytrý vrah mohl kalkulovat.

Jaký by měl motiv? Proč by zabíjel pacienty? *Ježíšikriste,* drmolil pořád dokola. Přece aby netrpěli!

Znovu kontaktoval nemocnici. „Dobrý večer, Garnet. Mohl bych prosím mluvit s Jimmym Fitzpatrickem?"

„Představte si, že před půl hodinou si zapsal odchod. Hned vám řeknu, kdo ho zastupuje…"

„Děkuji, to není nutné."

Na mobil se nedovolal.

Zatelefonoval tedy přímo na jednotku intenzivní péče. „Neukázal se u vás Jimmy Fitzpatrick?"

„Ano. Přišel se podívat na Jane. Tak před necelou hodinou."

Ztuhl. „Můžete mi ho dát k telefonu?" Co mu ale řeknu? Cos provedl s mou ženou?

„Bohužel. Už je dávno pryč."

Hergot. „Jak se daří Jane?"

„Dobře. Teď samozřejmě spí, ale…"

„Kontrolovala jste vitální funkce?"

„Ano. Hodnoty tlaku, pulzu i dýchání jsou normální.“ Sestra se odmlčela a pak se udiveně zeptala: „Děje se něco?“

„Běžte se na ni ještě jednou mrknout – pro jistotu.“

„Prosím?“

„Udělejte, oč jsem vás požádal. Buďte tak laskavá…“ Praštil sluchátkem a z kapsy vytáhl vizitku Lazarové. Ozvala se na první zazvonění. „Pohřešuji manželku,“ oznámil. „Její zmizení může souviset s vraždou doktora Delorama.“ Zdálo se mu, že jeho hlas zaznívá odkudsi zdaleka.

Za pět minut se vyřítil z pracovny. Popadl baterku, na chodbě málem porazil šokovanou Annii s šálkem čaje v ruce a vběhl do garáže. Nastartoval vůz a vyrazil. Prý ho uvědomí, pokud vyjde najevo, že se Janet stala účastnicí dopravní nehody! Pche! Vyhlásit pátrání zatím nepovažují za nezbytné. Pomalu projede trasu k nemocnici a prozkoumá každý čtvereční centimetr, dokud ji nenajde. A bude-li to nutné, podívá se i jinde. Jak prosté!

Na rychlostní silnici blikalo jen nouzové osvětlení. Před ním se modravě lesklo městské centrum. Měl pocit, že se kymácí v nuzné bárce na temném moři a daleko vpředu se mihotají světla pevniny. Od nemocnice ho dělily kilometry remízků, příkopů, ulic a domů. Jako by se vydal hledat Janet do vesmíru. Na čele mu vyrazil studený pot.

18

Drkotaly jí zuby.

Byla v šoku a třásla se zimou.

Únavou zmalátněla. Už jen ležela ve tmě.

Prudké stahy v krátkých intervalech jí braly zbytek síly.

Neměla čas připravit se na bolest.

Dokud ji kontrakce tolik nevyčerpávaly, pokoušela se znovu rozbít sklo a stáhnout střechu. Teď se už stejně nemůže zachránit. Byla příliš slabá a veškerou energii spotřebovala na to, aby se udržela při vědomí.

Přišla další – dosud nejkrutější – křeč, a jako by rozpárala břicho až k tříslům. Zlá brutální síla jí předčasně vytrhne syna z dělohy. Začala křičet. Její nářek se sytil zlostnou lítostí. Neměla normální stahy, které posouvají dítě porodními cestami. Zmítaly jí surové křeče schopné rozdrtit křehkou hlavičku a titěrné končetiny, poškodit pupeční šňůru a plodové obaly, roztrhnout dělohu a zabít ji i malé.

Svíjela se v bolestech, hned odhodlaná vzdorovat, hned udolaná malomyslností. Nebyla ochotna podvolit se vzlykům a vztekle vykřikovala jednu nadávku za druhou.

Měla pocit, že se jí břicho roztrhlo na dva kusy. „Jak k tomu přijdu?“ úpěla. Tisícům žen zprostředkovala vymoženosti moderní gynekologie…, a teď zemře při porodu kdesi v bahně.

A na vrcholku agónie si vzpomněla.

Míjeli zrovna univerzitní městečko. Liják zesílil, a tak oba hleděli upřeně před sebe. Zatímco cestou do nemocnice Thomas div neztrhal tachometr, teď se ploužil rychlostí čtyřicet kilometrů za hodinu. Vykládala mu, proč se Earl domnívá, že byl Stewart zavražděn, a jak by mohla zjistit, koho Jane chrání. Podél silnice byly roztroušeny skupinky vysokých stromů. Když projížděli nad roklí, na jejímž dně tekl potok, vůz sebou škubl.

„Co to děláte?“ zaječela. Něco se porouchalo? napadlo ji.

Náraz nebyl příliš silný. Vymrštil ji vpřed, ale zůstala při vědomí. V autě starém přes deset let se airbagy aktivovat nemohly, ale karosérie se zmáčkla tak, jak měla, po bezpečnostním skle se rozběhly praskliny a reflektory zhasly.

Nedokázala se pohnout. Zaslechla, jak si Thomas rozepnul pás.

„Co se stalo?“ zeptala se. Mlčel.

Pak k ní natáhl ruce. Chce jí pomoct, usoudila samozřejmě. Uchopil ji za hlavu a bušil jí o boční okno.

Čtvrtek 17. července, 20 minut po půlnoci

Pomalá jízda mu nevyhovovala. Nutila ho představovat si děsivá rozuzlení jeho noční výpravy. V hrudníku mu vyrostla koule strachu o průměru fotbalového míče a žaludek bez únavy chrlil kyselé šťávy. Jektal zuby při představě, co ho čeká v příkopu či za zatáčkou. Brzdil, zkoumal okolí, shlížel ze srázů.

A celou dobu se nemohl zbavit dojmu, že se namáhá zbytečně, protože Janet nezachrání.

Po cestě do nemocnice žádný odstavený vůz nezaregistroval. Obrátil se tedy a zamířil opačným směrem. Soustředí se na polámané keříky a slehlou vysokou trávu kolem silnice. Teď, pár kilometrů od domova, si otevřeně přiznal, co tušil od začátku. Pokud auto sjelo mimo vozovku v obydlené oblasti, někdo by si ho už všiml, i přes výpadek proudu. Ovšem zřítila-li se Janet někam do křoví, bez pořádného světla ji nenajde. A tráva je poryvy větru a deště zválená všude. A jestliže se – v nejhorším případě – stala obětí zločinu, nenalezne ji pravděpodobně vůbec. Usilovně se snažil vypudit třetí možnost z hlavy a nemyslet na zvrhlosti, které maniaci provádějí ženám.

Čím déle uvažoval o Jimmym, tím víc byl nakloněn připustit, že jeho teorie neobstojí. Vždycky ztroskotal na motivu. Proč by se kněz například snažil zkompromitovat Stewarta? Proč by ho pak zabíjel? Vždyť budí dojem, že by nikomu nezkřivil ani vlásek. Ani na Janet by se jistě žádného násilí nedopustil.

Několikrát zastavil a seběhl ze svahu. Téměř neviděl a ani baterka mu mnoho nepomohla. V jejím svitu se kovově třpytilo mokré listí, stébla trávy i ztrouchnivělé pařezy.

Jel dál, promoklý na kůži, polomrtvý hrůzou. Polykal, aby zmírnil nucení na zvracení.

Náhle před sebou spatřil oranžovou záři a po chvíli zabrzdil u několika zásahových vozidel.

Bílé kužely reflektorů vrhaly světlo na skupinku pracovníků rozvodných sítí v helmách, kteří hydraulickým zvedákem uvolňovali svazek drátů elektrického vedení. V oranžových kombinézách vypadali jako svatojánští broučci v nadživotní velikosti.

Vystoupil, přiložil dlaně k ústům, aby přehlušil déšť a hlášení centrály, a z plných plic zavolal: „Neviděli jste tu někde zelenou mazdu?“

„V takovým počasí by ven dobrovolně lezl jedině blbec,“ odpověděl mu kdosi. Ostatní se bujaře zachechtali. Ohromně milé.

Zaťal dlaně v pěst a zamířil k muži, který se činil nejméně. Nemýlil se, když předpokládal, že pracovní četě velí. „Podívejte se… Hledám manželku. Už několik hodin se mi neozývá a já netuším proč. Na slaboduché poznámky teď fakt nemám čas ani chuť.“ Mluvil nahlas, aby ho slyšeli pokud možno všichni. Sáhl do náprsní kapsičky, vytáhl navštívenku a podal ji šéfovi. „Zde máte číslo na mobil a do Nemocnice svatého Pavla. Ptejte se po vedoucím urgentních příjmů. Zajímá mě jakákoli zpráva o zelené Mazdě kabrioletu vintage, model 1990. Jasný?“

Chlapík okamžitě zpozorněl. Tučné tváře měl vlivem dlouhodobého působení chladu a alkoholu protkané fialovými metličkami žilek.

„Vy děláte u svatýho Pavla? Jako doktor?“

Ostatní strnuli s ústy pootevřenými úžasem.

Earl přikývl. Ze zkušenosti věděl, že lidé bez vzdělání vzhlížejí k někomu, kdo vychodil víc tříd základní školy než oni sami, s neskonalým obdivem. Lékaře kladli téměř na roven boha. A tihle zvlášť – nerozházou si to přece s člověkem, který jim pomůže, až je přivezou s popáleninami.

„Nezlobte se, pane doktore,“ prohlásil mistr servilně. „Kluci se mají co ohánět a jsou z toho celí vystresovaní. Vyletěly nám transformátory od Clevelandu až po Niagaru.“

Earl ještě chvíli mlčky vyčkával, aby těm bystřejším došlo, že s doktorem od *svatýho Pavla* si není radno zahrávat. Pak kývl a obrátil se k odchodu. Přál si, aby aspoň někteří pochopili, že je v jejich vlastním zájmu kontaktovat ho, uvidí-li někde zelenou mazdu.

„Hodně štěstí,“ hulákal za ním prostořeký hromotluk.

„Nebojte… Kdyby něco, hned vám brnkneme,“ ozval se jeden z jeho kolegů. „Do rána bude všechno v rychtyku.“

„Dávejte na sebe bacha,“ varoval šéf a mávl k části města, v níž Earl bydlel a v níž dosud k výpadku elektrického proudu nedošlo. „Odtamdud až sem se po zemi válely mraky drátů. Některý se taky zamotaly do větví. Buďte opatrnej. Možná jsme nějakej přehlídli.“

Zbývalo mu prozkoumat plochu o rozloze několika kilometrů čtverečních poblíž univerzity. Asfalt před ním se rozplýval v průtrži mračen a kolem silnice nebylo vidět vůbec. Zapnul varovná světla a zajel na krajnici tak, aby reflektory ozářily prostranství pod ním. Dva bílé proudy však příliš brzy zanikaly ve tmě. Zatáhl tedy ruční brzdu, nechal běžet motor, aby se nevybíjela baterie, a vyšel do bouřky.

Provazce deště mu šlehaly do obličeje, pod zmáčeným oblečením mu po zádech a po hrudníku stékaly ledové potůčky, u opasku zpomalovaly, aby vytvořily malé jezírko, a pak proudily dál, po stehnech a lýtkách, přes kotníky do bot. Ze svahu klouzal po mokré trávě – s tím, že se bude brouzdat v bouřce bahnem výrobci jeho obuvi evidentně nepočítali. Svíral svítilnu a dával pozor, aby neupadl.

Ochladilo se. Kolem nosu a úst se mu srážela pára. Zimu však necítil. Takto teď bude postupovat. Vždycky popojede o pár metrů a důkladně prohledá terén, rozhodl se.

19

Klečím ve tmě a pozoruju okolí. Vidím málo.

Řídím se spíš sluchem. Číhám.

Kapky bodají do kůže a zbystřují smysly.

Ještě toto vydržet, a bude po všem. Úlevou se mi točí hlava. Posedlost, která mi jako jed zamořila půlku života, zmizí. Zasytí se a pukne. Tak dlouho už jí vzdoruju. Provrtala se mi mozkem skrz naskrz jako zhoubný nádor. Nic mi nedávalo naději, že žár tohohle pekla jednou pohasne. A přece se to stalo. Bylo krásné oddělat Delorama. Kňučel jako pes. Zbabělec. Neměl ani za mák statečnosti, na rozdíl od Jeroma. Možná vyblekotal i Jeromovo jméno a žadonil o odpuštění? Kéž by! Byla by to třešnička na dortu.

Chvěju se, nikoli zimou, ale rozrušením.

Deloram měl původně žít déle. Týdny – snad i měsíce – by musel upíjet z kalichu hořkosti a sledovat, jak se mu kariéra hroutí před očima. A třeba by to nakonec skončil sám – jako Jerome. Pak mi ale došlo, že se nesmím zdržovat. To vyšetřování, které Garnet s Gracetonovou rozjeli, vypadalo nebezpečně. Ale Deloramova smrt plná trýzně mě naplnila kýženým klidem. Otevřela hluboké rány, které mi ten zmetek zasadil už v listopadu 1989, potřela je hojivou mastí, a ty se pak rázem zacelily. Namísto děsivých nočních můr posledních čtrnácti let ke mně budou přicházet samé nádherné sny: bude v nich on – bude viset na vodítku, lapat po dechu a přidušeně škemrat o slitování.

Často myslívám na zmučenou ženu, která se ze ztráty Jeroma nikdy nevzpamatovala. Už před lety přestala vycházet z domu. Celé dny teď prosedí v pokoji se staženými roletami. Pečuje o ni teta. Snad i v její duši se konečně rozhostí mír. Tolik let čekala, až Jeroma někdo pomstí. Budou ji zajímat všechny podrobnosti. Bude chtít vidět, slyšet a cítit, jak umíral vrah. Vždycky tvrdila, že jedině tak ze sebe shodí tíhu minulosti, byť prostřednictvím mého vyprávění.

Teď však nemám čas vychutnávat si onu budoucí chvíli. Pohlédnu k autu Gracetonové. I přes bouřku ke mně doléhá slabý křik. Už rodí. A heparin vyvolá krvácení. Vpichu v odřené kůži si nikdo nevšimne. Nebude důvod provádět toxikologická vyšetření. Doktorka Gracetonová prostě při havárii přišla o dítě a vykrvácela. Já tuto teorii samozřejmě podpořím.

Aby zůstala uvězněná uvnitř, bylo nutné rozbít zamykání a zdeformovat pojistku střechy. Zvedák ze zavazadlového prostoru posloužil výborně. Co nevidět se tady objeví Garnet. Není z těch, kteří by seděli s rukama složenýma v klíně. Ten na historku o nešťastné shodě okolností nenaletí. Umlčím i jeho. A to nebude jednoduché. Pevně uchopím zvedák a napřáhnu se. Vzduchem zlověstně zasvištělo. Přesně takovou sílu budu muset vyvinout. Tmou se dívám k silnici. Je tam patrně svah. Občas zaslechnu rachot motoru ztlumený deštěm. Plovoucí svit reflektorů připomíná UFO, ale dobře kopíruje povrch terénu. Musím zinscenovat další věrohodnou náhodu. Earl se bude snažit zachránit Janet a zemře v důsledku těžkého pohmoždění hlavy. Zatím nevím, jak to provedu. Garneta překvapím. V tom mám výhodu.

Nedorazí sem racionálně uvažující šéf urgentních příjmů. Místo něho se přižene štvanec s pocuchanými nervy. Nebude se mít tolik na pozoru, protože jeho mysl bude zaměstnána jediným úkolem: najít Janet.

Strom, do kterého vůz narazil, se ztrácí ve tmě. Garnet se bezesporu vyzbrojí baterkou.

Co udělá, když spatří nehybné tělo svého favorizovaného praktikanta? Sehne se ke mně, a jakmile zjistí, že žiju, poběží k Janet. A tehdy se za ním vydám s kovovým zvedákem.

Ale co dál?

Jak to vysvětlím?

Pořád mě nic nenapadá.

Ze silnice sem není vidět. Další plus. Uvažuju, jak vypadá krajina v bezprostředním okolí. Marně se pokouším něco vykoumat. Začínám propadat panice. Co když nic nevymyslím?!

Garnet se tu může ukázat každým okamžikem.

Pochybnosti mě zaplavují rychlostí počítačového viru. Náhle vím, že moje plány se zbortí ve chvíli, kdy cíl je na dosah.

Nářek linoucí se z vraku slábne. Nebo se jen víc rozpršelo? Mate mě monotónní šumění deště a nedostatek orientačních bodů. Zdá se, že jsem vprostřed svahu. Rozkročím se, tak lépe udržím rovnováhu. Nedokážu odhadnout ani čas. Pořád se dívám na hodinky. Rozsvěcuju ciferník. Za chvíli se mi vybije baterie. Vteřiny se nesnesitelně vlečou, skoro stojí. Horečně dumám, jak zneškodnit Garneta. Třeba nepřijde.

Najednou se za houštím u silnice vynoří dvě ostrá světla. Je to dodávka, jede nápadně pomalu. Zastavuje šikmo k okraji vozovky. Reflektory míří přímo na mě. V hustém dešti nejsem naštěstí vidět. Z rozsvícené kabiny vystupuje Garnet s baterkou v ruce. Jeho vysoká silueta klouže po srázu.

Sleduji svého učitele, který brzy zemře. Srdce mi buší a třesu se. A adrenalin mi konečně vnukl nápad, jak objasnit jeho smrt.

20

Do tváře ho bodaly jehličky deště. Mokrá látka se mu lepila na kůži.

Vnímal jen obrovský strach. Bál se, že najde Janet mrtvou. Nebo že ji nenajde vůbec. Odpověď ležela kdesi před ním. Netušil, kde ještě by mohl hledat.

Po kotníky se bořil do bláta a díval se po spadlých drátech. Na kluzkém povrchu mu snadno mohly podjet nohy. S pacienty po zásahu elektrickým proudem se setkával častěji, než mu bylo milé. Avšak vědomí, že musí nalézt Janet, ho hnalo dál. Přestože se nevyzbrojil vhodnou obuví, kráčel zostra. Přerývaně dýchal do hučícího deště a do černé tmy, v níž země i nebe splývaly v jedno. Strašidelné světlo baterky mdle olizovalo nerovnosti krajiny. Náhle se zarazilo u mohutného stromu. Cosi se tam lesklo.

Ježíšikriste!

Rozběhl se. Pod nohama mu křupaly úlomky skla. V rozmoklé hlíně nedokázal rozpoznat stopy po pneumatikách, kmen se však zdál odřený a na kůře ulpěly částečky tmavězeleného nátěru.

Srdce se mu sevřelo. Svítilnou opsal kruh, ale auta si nevšiml. Nalevo však ležel zablácený kus jakéhosi oblečení.

Panebože!

Stále nedokázal určit, jestli je to Janetin béžový plášť do deště. Thomas! O pár sekund později uviděl jeho černé kadeře. Ležel s pažemi nataženými u sebe a pokrčenýma nohama.

Klekl k němu a nahmatal tep.

Pulz na krkavici byl silný, trochu zrychlený, ale pravidelný. Sklonil se a k otevřeným ústům zraněného přiložil ucho. Dýchal normálně. Rozevřel mu víčka. Zornice reagovaly. Při zběžné prohlídce trupu a končetin neodhalil žádné vnější krvácení. Pouze na spánku zaznamenal nepěkně vyhlížející podlitinu.

Náraz ho patrně katapultoval ze sedadla. Zda došlo k poranění krční páteře, nemohl Earl bez odpovídajícího vybavení posoudit. Bez podpůrného límce s Thomasem hýbat nebude.

A kde je Janet? A auto?

Ve světle baterky se třpytila jen mokrá stébla, listí a větvičky mlází. Vůz se patrně řítil dál ze svahu.

„Janet!“ Déšť jeho volání rychle umlčoval. Po několika metrech si všiml červeného brzdového světla. Auto se převrátilo do potoka a leželo na boku. Součásti podvozku připomínaly vnitřnosti na těsnané v rozpáraném břiše.

„Janet!“

Žaludeční šťávy ho pálily až v krku. Chtělo se mu zvracet. Obešel vůz a posvítil dovnitř. Ztuhle se krčila na místě spolujezdce, nohy ve zkrvavené vodě. V hrudníku jako by mu kdosi odpálil nálož strachu. Věděl, že křičí její jméno, avšak řev, jenž se mu dral z úst, patřil někomu jinému.

Cloumal páčkou na dveřích řidiče. Nemohl ji uvolnit. Rozkročil se a marně jí lomcoval oběma rukama. Kopl do okna. Sundal si bundu, omotal ji kolem pěsti a ve skle prorazil malou díru. Protáhl paži do auta a ránu směřoval ven, aby se Janet o ostré střepy nepořezala. Dveře však nešly otevřít ani zevnitř. Uchopil tedy baterku a horní polovinou těla se provlékl do vozu.

Hlava jí přepadla na prsa. Do očí neviděl, ale tvář měla mrtvolně bledou. Volnou rukou se natáhl k její levé paži. Kůže byla ledově vlhká. *Panebože, ať žije!* Sáhl jí na zápěstí. Tep měla nehmatný.

Snažil se dostat co nejblíž. Zaklínil se v pase, svítilnu uchytil mezi sedadla a zraněnou opatrně přitáhl k sobě.

„Ježíšikriste, jenom ať mi neumře,“ mumlal. Dotkl se krkavice. Pulz byl slabý a příliš rychlý. Chvěl se jako křídla vyplašeného ptáčka. Pocítil mírnou úlevu.

„Janet! Janet! Janet! To jsem já!“ Vzal jí hlavu do dlaní a zahleděl se do bílé tváře. Oči měla stále zavřené. Zasténala a škubla rameny. Světlo jí vrhalo na obličej pitvorné stíny a zdůrazňovalo vzrůstající strach.

„Janet. Neboj se! To jsem já, Earl,“ uklidňoval ji. Nedařilo se mu zastřít hrůzu o její zdraví. „V nemocnici se na tebe…“

Prudce rozlepila víčka, zornice se rozšířily. Poplašeně vykřikla a chabě zamávala pěstmi.

„Janet! To jsem přece já, Earl! Earl!“

Ztuhla. Oči jí těkaly všemi směry. Netušil, zda jsou schopny ho vnímat. „Earle?“ zasípala.

„Ano, miláčku. Jsem u tebe. Hned tě odsud odvezu…“

„Hlavně to malé.“

„Nic se mu nestalo, uvidíš…“

„Ty mi nerozumíš,“ zadrmolila pološeptem.

Když pohlédl na jezírko krve pod ní, bylo mu jasné, že rozumí až moc dobře.

„Vydrž ještě… Nejdříve musím vypáčit střechu…“ Jemně ji pustil a pomalu se sunul ven.

„Už je na světě.“

„Kdo?“

V klíně jí ležela svinutá hromádka hadříků, kterou pokládal za vypouklé břicho. Když oddělila všechny vrstvy krví nasáklé tkaniny, objevila se fialovorudá placenta a z jejího středu se výmluvně táhl hnědý provazec podvázaný kusy roztrhané látky. Užaslého Earla dovedla až k lesklému růžovému tělíčku. Hleděl na novorozence a nezmohl se na slovo.

„To je tvůj syn,“ oznámila a podívala se na dítě. Koutky úst se jí povytáhly něhou. „Zvládl to, ale ještě nemá vyhráno.“ Tichý hlas neprozrazoval žádný cit. Její duše byla bez emocí a tělo bez krve. „Postarej se o něho. A potom se vrať pro mě,“ zaševelila. Zvedla k němu oči a natáhla paže s dítětem. Kůži na hlavě měla tak průsvitnou, až se mu zdálo, že vidí lebku. Pohled na syna ho na chvíli ochromil. Pak se v něm zvedla smršť úzkosti, lásky, zoufalství, smutku a hrůzy. „Janet…, Janet, moje zlatíčko,“ dýchal horečně. Brzy se však vzpamatoval.

„Pořád strašně krvácím,“ sdělila věcně. Earlovi přeběhl po zádech mráz. Oba věděli, že s každou kapkou z ní vytéká život. „Narodil se

tak překotně. Thomas mi asi podstrčil něco na vyvolání porodu, nejspíš misoprostol.“

Earl znehybněl. Předpokládal, že se přeslechl, i když se z auta zatím nevysoukal celý. „Prosím?“

„Všechno má na svědomí Thomas. Udělal to schválně. Vyboural se, omráčil mě a pak mi asi píchl heparin…, jinak bych tolik nekrvácela…“ Jednotvárný tón absurdnost její výpovědi znásoboval. Ovšem Earl, jenž sotva před hodinou podezíral ze zlého úmyslu snad každého, na koho si vzpomněl, jí věřil. „Kriste na nebi!“

„Ten je dávno pryč…, nechal mě tu napospas smrti…“

„Vždyť leží kousek od auta…“

„Cože?“

Její hlas nečekaně nabral sílu. „Pozor! Stojí za tebou! Rychle…“

Než se stihl vyprostit, rozlétlo se mu před očima tisíc jisker. V posledním okamžiku zaslechl Janetin výkřik.

Skláním se nad Garnetem a sleduju, jak se mu hýbe hrudník. Gracetonová zničehonic umlkla, jako by si uvědomila, že se musí ovládat. Kymácí se ve světle baterky a pohybuje rty. Zvláštní, vztekem přehluší i bouřku, a najednou ani nepípne.

Nikdo nic neslyšel, ohlédnu se k pusté silnici. Reflektory Garnetova vozu narážejí na hradbu tmy. Jsem v bezpečí. Přesto – rozzářené auto na krajnici by mohlo upoutat pozornost. Stačí vypnout světla. O to se postarám později…

Zvedák mám stále v ruce…, pro jistotu. Co kdyby se zázračně probral? Tep má silný. A bezvědomí může předstírat. Za kotníky ho táhnu po kamenitém dně. Gracetonová se kývá ze strany na stranu a cosi mumlá. Znepokojuje mě to víc, než kdyby křičela. Rychle se probírám událostmi uplynulého dne. Nezbylo než narychlo změnit plán. Klapne to? Všechno mělo původně skončit jinak. Večeře u Garneta by mi poskytla dokonalé alibi, i když – ani to nebylo nutné.

Policie by Deloramovu smrt beztak uzavřela jako sebevraždu. Ale Garnet s Gracetonovou by se v tom mohli začít vrtat. Bylo prozřetelné předstírat enormní zájem. A kdyby Deloram vydržel naživu hodiny, v době jeho smrti bych se zrovna ládoval Janetinou

kuřecí specialitou. Ti dva by nakonec museli přistoupit na závěry policejního vyšetřování a od pacientů z jednotky paliativní péče by dali ruce pryč.

Jenomže potom Gracetonová zjistila, kdy Jane pracovala. To neměla dělat.

Po večeři jsem do konvice s čajem vhodil pár tablet misoprostolu – jen tak pro legraci. Mně ani Garnetovi ublížit nemohl.

Tehdy jsem ještě netušil, jak se mi to bude hodit. Pak jsem už musel improvizovat. Chtěl jsem řídit, abych měl Gracetonovou pod kontrolou a mohl si rozmyslet, co dál. Přálo mi štěstí. Nepřipoutala se a půlka města byla navíc bez proudu. Rozhodl jsem se fingovat nehodu, kterou přežiju jenom já. Měl jsem málo času. Doufal jsem, že mě aspoň pustí k Jane. Přede mnou by mlčela, i kdyby něco tušila. Ale ani tohle nevyšlo. Nenaléhal jsem, abych nevzbudil podezření. Panebože, jak se to zvrtlo!

Garnet leží na zádech, nohy kolmo k podvozku, obličej tak, aby mu ho auto rozdrtilo, až jej převrátím. Zase se třesu. Opravdu jsem na nic nezapomněl?

Ovládnu rozjitřené nervy a plnou vahou se opřu. Earlova lebka prostě skončí pod kolem Janetiny mazdy. Bude se pochopitelně jednat o další nešťastnou náhodu. Garnet prostě zahyne při záchraně své ženy. A nebude možné poznat, že předtím dostal pořádnou ránu do hlavy. Nejdříve auto rozhoupu. Zdá se, že to půjde snadno. Co je? Mazda se ani nehne. Sakra! Asi tam vadí kameny. Dřepnu a prozkoumám dno kolem přední pneumatiky. Nahmatám několik menších balvanů. S tím si poradím. Musím se ovšem obrnit trpělivostí. Taky si prohlédnu místo, kudy jsem vlekl Garneta, a zahladím stopy. A pak budu zase předstírat bezvědomí. Znovu ho zkontroluju – pořádným kopnutím zjistím, jestli reaguje na bolest. Trochu zachrčel. Zvedákem se mi podařilo uvolnit první balvan. Zbývá jich ještě aspoň deset. V myšlenkách se opět vracím do nedávné minulosti. Soustředím se na detaily. A bojím se, že jsem se dopustil osudné chyby.

V lékařském pokoji jsem konečně vzal rozum do hrsti. Do čaje jsem nasypal další misoprostol. Ze skříňky jsem vzal stříkačky a

ampule s heparinem. Účinkuje mnohem rychleji než warfarin. Ten před třemi dny vypila rozpuštěný v džusu Jane. Injekci jsem si v jejím případě samozřejmě nemohl dovolit, ale především – protijed warfarinu začne působit za několik hodin – a do té doby by vykrvácela.

Havárie proběhla bez zádrhele. Připoutal jsem se, a vyvázl jen s pár modřinami. Gracetonová dopadla hůř. Omráčil jsem ji hravě. Pak jsem strčil do auta, a to se dokodrcalo až do potoka.

S Jane jsem to zvoral. Může mě prozradit. Teď ale spí a do rána času dost… Rád bych si ji nechal. Ne. Bylo by to příliš riskantní. Co nevidět by začala něco tušit. Každý den bych čekal, až to přijde. Škoda. Docela jsem si ji oblíbil. A v posteli předváděla hotové divy. Musím to udělat. Zešílel bych hrůzou, že mě jednou usvědčí. U Garneta a Gracetonové jsem snad nezpackal nic. Zatím mě nikdo neprokoukl. Vítězství mám na dosah. Posiluje mě vědomí blížícího se triumfu. S novou vervou se opřu do auta. Nestačí to. U zadního kola nacházím další valouny. Budu potřebovat svítilnu. Zkontroluju Garneta – jeho stav se nemění –, napnu se k rozbitému oknu a strnu.

Gracetonová mě prošpikovává očima ztemnělýma nenávistí. To by mě však z rovnováhy nevyvedlo.

Jenže v náruči svírá dítě. V krvavých zbytcích placenty se jí tiskne k prsu.

Nesnesu ten pohled.

„Postarej se o něj!“ přikáže ledově. „Earla jsi už asi zabil. A nade mnou se taky nesmiluješ. Měj slitování aspoň s tím dítětem!“ Z očí jí srší jedovaté šípy. Odvracím se, ale do paměti se mi otiskl obraz bezbranného novorozence.

„Padne na tebe podezření, ať si vymyslíš cokoli. Když ale zachráníš nemluvně, staneš se hrdinou. A kdo by pochyboval o hrdinovi?“ Vypadá jako mrtvola.

Její úpěnlivou prosbu se snažím nevnímat.

„Ušetři ho!“ naléhá zoufale a kříží mi plány.

Do konce života nebudu mít klid. Sotva zavřu oči, zjeví se přede mnou s žalujícím pohledem a zakrvaveným dítětem na rukou. Ta představa mě děsí, vytlačuju ji z hlavy. Polévá mě horko. Vím, jakou

moc mají mrtví. Tentokrát mě nebude rozkládat nenávist vůči cizímu člověku, ale vlastní vina. Výčitkám svědomí neuniknu. Na relativně *čisté*, odlidštěné zabíjení jsem si už zvykl. Ale tohle? Vidět bezmocné stvoření a slyšet srdceryvný nářek jeho matky… Ne, na to nemám žaludek.

Chňapnu po baterce, vytáhnu se z auta a otočím se k onomu zrůdnému výjevu zády. Zlostně se pouštím do boje s balvany a usilovně ovládám zdivočelé emoce.

Nikdy jsem nevnímal normálně. Vášně buď v mohutném gejzíru vytryskly na povrch, nebo se mi v duši usadilo nekonečné prázdno. Naučil jsem se zachovávat si odstup. Za objektivním, nezaujatým postupem, tolik potřebným v lékařské praxi, se skrýval citový chlad. A dlouho trénovaná schopnost nabyla v posledním období nové kvality. V uplynulých týdnech jsem se několikrát přistihl, jak pragmaticky k zabíjení přistupuju. Rozhodoval jsem se na základě logických argumentů. Dokážu to i teď? Svoje umění bych tak povznesl na vyšší úroveň.

A ještě něco mi pomáhá: dovedu v lidech vyvolat zdání jejich výjimečnosti. Proto mě mají rádi a vyhledávají mou společnost. A přirozeně že mě nekritizují. Jiní se zdokonalují v golfu, já se cvičím v dovednosti příznivě působit na druhé. Nikoho by nenapadlo, že bych mohl ublížit dítěti. Jenže sebe neobelstím. Strašné sny zůstanou. Možná i tehdy, když to škvrně ušetřím.

Raději se co nejrychleji snažím odstranit kameny.

„… Thomasi, můj syn musí žít… prosím…“ Slova zanikají v šumění deště a potoka. A přesto se zdá, že mi je křičí přímo do ucha.

Nejdříve slyšel, jak prší.

Potom cítil, jak mu po tváři stékají ledové potůčky.

Neprozradil se, když do něho Thomas kopl. Ať si ten parchant myslí, že se ještě nevzpamatoval. Čekal, až krutá bolest v hlavě poleví.

Když však zaslechl Janet, sebral všechny síly. Opatrně pootevřel oko. Jeho oblíbenec zdvíhal balvany jako při sklizni melounů. Co má za lubem?

Nic dobrého to nebude. Pravou rukou našel vhodný kámen a chystal se jím trefit Thomase do hlavy. Vtom ale mladík odhodil zvedák, postavil se k autu a zatlačil. Vůz se výhružně roztřásl.

„Krucinál!“ vykřikl Earl zděšeně. Odplazil se právě včas. O vteřinu později mazda dosedla na dno mělkého potoka.

„Earle!“ zasténala Janet.

„Nic se mi nestalo!“ odpověděl a s myšlenkou na bibli mrštil po Thomasovi kamenem. Zasáhl ho do ramene. V nevýrazném světle se blýskal odhozený zvedák. Vrhli se po něm současně.

Chvíli se přetahovali, nakonec ale zvítězil fyzicky zdatnější Thomas. Earl vrávoravě couvl a přikrčil se. Kovová tyč mu zasvištěla kolem ucha. Potřetí, počtvrté… Co nevidět jednu schytá. Najednou za Biggsem zpozoroval oranžové majáky servisních vozidel a skupinku techniků v kombinézách.

„Pomoc!“ zahřímal z plných plic. „Pomozte mi!“ Uhnul popáté, pošesté…, pozpátku klopýtal po kluzké zemi a snažil se neupadnout.

„Na tuhle fintu ti mám skočit?“ vysmíval se Biggs a připravil se k sedmému úderu.

Tmu najednou prorazilo ostré světlo silných reflektorů. Thomas si zastínil oči hřbetem ruky. Sinalé rysy se zkřivily do výrazu krajního úleku, na jaký by se nezmohl ani Marcel Marceau. Zbrkle se rozběhl přes potok. Tyč však nepustil.

Earl bez meškání vyrazil k autu a otevřel dveře na straně spolujezdce. „Rychle ho odvez do nemocnice,“ podávala mu Janet titěrný raneček. „Pojedeme společně,“ odpověděl. Rozepnul si bundu a přitiskl dítě k tělu. Pak se otočil k silnici a volal na opraváře: „Haló…! Pojďte prosím sem…! Moje žena zrovna porodila… A chyťte někdo toho darebáka!“ napřáhl paži směrem k prchajícímu Biggsovi. „Pokusil se nás zabít.“

Pětice techniků se zastavila na břehu potoka. „Pusťte se za ním! Rozumíte?“ vyrážel ze sebe. Klečel vedle Janet a pod bundou hřál syna. Přes popraskané čelní sklo sledovali vraha, jak mizí z dosahu mohutných reflektorů.

„Daleko nepláchne,“ podotkl udýchaně šéf. Sotva to dořekl, ze tmy vyšlehl plamen jisker a v něm spatřili ztuhlou postavu s

nataženými končetinami. Biggs se na okamžik proměnil v lidskou žárovku, jež osvětlila plochu o rozloze baseballového hřiště. Pak pohasla a zčernalá silueta se zbortila k zemi.

21

Dění následujících hodin si Janet vybavovala útržkovitě.

Slyšela Earla, jak křičí do vysílačky, kterou mu zřejmě půjčil jeden z techniků, aby poslali sanitku a připravili inkubátor a ampule s protaminsulfátem, látkou působící proti heparinu.

Pak ji nesli na lehátku.

Zaslechla úryvky konverzace o kardiopulmonární resuscitaci a možném dárcovství orgánů.

„Převezte toho bastarda jinam! U svatého Pavla ho nechci vidět!“ rozčiloval se Earl.

Pak se nad ní skláněl v sanitce. Začal jí podávat kyslík, zavedl kanylu s fyziologickým roztokem a píchl první injekci protaminsulfátu. Na střechu bubnoval déšť a uši jim drásal řev sirény. Vůz se nakláněl doprava i doleva a rozstříkaval mohutné kaluže.

„Chci si ho pochovat,“ pronesla Janet nevýrazným hlasem. A zbytek cesty objímala novorozeného syna. *Možná naposledy,* blesklo jí hlavou a odbyla manžela nesouhlasným pohledem, když chtěl dítěti zavést kanylu. *Na stříkačky a jehly je času dost.*

Potom zastavili, dveře se rozlétly a do sanitky naskočily dvě sestry z novorozeneckého oddělení v typických modrorůžových uniformách. Opatrně malé vzaly a uložily do inkubátoru. Ten umístily na vozík a běžely dovnitř. *Jako by ležel v miniaturní rakvi,* pomyslela si matka a sevřelo se jí hrdlo. „Buď u něho,“ vpadla do řeči Earlovi, který instruoval podřízené. Pospíchali s ní na oddělení urgentních příjmů.

„Já se jí ujmu,“ ozval se známý hlas. Nad ní se tyčila postava Michaela Popovitche. Z tváře mu vyčetla obavy, maskované pokusem o úsměv.

„Ale vždyť ty dneska…,“ podivil se Earl.

„Ne, ale zavolali mě. Tak utíkej za malým.“

„Mockrát ti děkuju. Opravdu…“

„Tak na co ještě čekáš?“

Přikývl, vzal Janet za ruku, slíbil: „Bude to dobrý, lásko,“ a vyrazil ze dveří.

„Díky, Michaeli,“ zašeptala Janet. Plně důvěřovala všem lékařům z urgentních příjmů, Popovitch se však jako jeden z mála nezdráhal ošetřovat kolegy. Byl to takzvaný *doktor doktorů.*

Kanylou jí do těla vpravil krev a zajistil převoz na jednotku intenzivní péče. Funkce životně důležitých orgánů se stabilizovaly a krvácení začalo ustávat.

Zmítaly jí zlé sny. Opět se ocitla v autě a pořád dokola křičela na Thomase: „Proč?“

Když se probudila, zmocnil se jí strach o syna. Neporanil se při tak těžkém porodu? Nezpůsobil heparin krvácení do mozku?

Pak si v polospánku uvědomila, že u ní sedí Earl. Holou rukou ji hladil po vlasech. Namáhavě rozlepila víčka. Díval se na ni klidnýma očima. Ví, že dítě je zdravé! usoudila a propadla se do vydatného spánku beze snů.

O dva dny později, sobota 19. července,
11 hodin 10 minut
gynekologicko-porodnické oddělení

„Thomas byl Wilcherův syn,“ začal Earl, když se posadil na židli vedle Janetiny postele.

Z jednotky intenzivní péče ji před chvílí dopravili na porodnické oddělení. Po přestálém utrpení vyhlížela vyčerpaně, avšak při představě, že se za chvíli bude mazlit s malým Ryanem Gracetonem Garnetem, se jí do obličeje vrátila barva. Sestry ho měly přinést co nevidět, a tak neustále pokukovala ke dveřím. Earlovo vypravování si však nechtěla nechat ujít. Potřebovala pochopit, kde se v Biggsovi vzalo tolik krutosti. Jako by doufala, že poznání z ní prožitý horor smyje. „Myslela jsem, že Wilcherovi neměli děti.“

„Biggs se narodil jako nemanželský.“

„Ano?“ pohlédla na Earla překvapeně, a potom znovu upřela zrak ke dveřím.

„Neprobereme to později?“ navrhl. Uplynulé dva dny sbíral úlomky informací a potom je – po boku spící Janet – přikládal jeden k druhému. Jak jen to bylo možné, pospíchal k synkovi. Žasl nad droboučkým tělíčkem, vrásčitým obličejíkem i čupřinou tmavých vlásků. Dotek miniaturních prstíčků, které neovinuly ukazovák potažený latexem ani do půlky, ho pokaždé vzal za srdce. Jako by se dopouštěl svatokrádeže, když v těchto vzácných okamžicích uvažoval nad hrůzným příběhem nevyléčené bolesti a posedlosti po odplatě. Jak málo chybělo! uvědomil si a zachvěl se.

Vyslala k němu zamítavý pohled. „Jak jsi na to přišel?“

„Díky Cheryl Branaghové. Když nad vším popřemýšlela, usoudila, že ta moje teorie o opožděné pomstě zase tak scestná není. Zatelefonovala na hřbitov, správci navykládala, že se rozhodli vynikajícímu vědci posmrtně udělit jakousi cenu, ale že se nedopátrali žádných příbuzných. A tak se ukázalo, že za údržbu hrobu platí jistá Kathleen B. Ottermanová odkudsi z Tennessee.“

„B. znamená Biggsová?“

„Přesně tak. Je to její dívčí jméno. A taky jsem zjistil, že je rozvedená. Přímo s ní jsem nemluvil. Od její výřečné sestry jsem se dozvěděl, že Katie – jak jí říkala – je už léta invalidní. Bez okolků jsem se zeptal, jestli znají Thomase Biggse. *Thomase?* Vyděsila se. *Stalo se něco?* Pověděl jsem jí, že nešťastnou náhodou utrpěl zásah elektrickým proudem a do které nemocnice ho převezli. Na synovci zřejmě lpěla, protože se úplně sesypala. *Tohle Katie zabije,* opakovala pořád.“

„Žije ještě?“

„Mozková smrt dosud nenastala, takže ho zatím neodpojili od přístrojů. Patrně se stane dárcem ledvin a jater.“

Roztřásla se. „Přesto tomu nerozumím. Kolik mu bylo, když se Wilcher zabil? Třináct? A otcovské lásky si zřejmě moc neužil. Proč by vraždil Stewarta, aby pomstil víceméně cizího člověka?“

„O tom se můžu jen dohadovat. Čtyřicet osm hodin jsem usilovně přemýšlel, ale k jednoznačnému závěru jsem nedospěl.“

„Co na to ta… Lazarová? Ta snad…“

„Spojila se s policií v místě Biggsová trvalého bydliště. O té rodině se ví v širokém okolí. Thomasova matka byla ještě vdaná, když se začala scházet s Wilcherem. Pracovala v jedné z laboratoří, které v rámci svých výzkumných projektů navštěvoval. Rozvedla se, teprve když otěhotněla. Občas za nimi jezdil, ale syna vychovávala v podstatě sama. Před kolegy se o Thomasovi nikdy nezmínil – zřejmě ze strachu, aby ho bývalá manželka nezačala vydírat a nevysála z něho úplně všechny peníze. Matku svého dítěte příliš finančně nepodporoval. Po jeho smrti však vyšlo najevo, že ve prospěch Thomase založil účet, aby syn mohl bez problémů vystudovat. Jenomže pak se Ottermanová pomátla.“

„Cože?“

„Když se Wilcher oběsil, ztratila veškeré zábrany. Na potkání vykládala o vztahu, který s vědcem léta udržovala,… ačkoli o tom všichni dávno věděli. Naturalisticky líčila, jak její milenec umíral, a stěžovala si na kolegy, kteří ho k sebevraždě dohnali. A mrtvolu objevil podle všeho právě Thomas, když s ní přijel otce do New Yorku navštívit. Tím však chlapcovo utrpení teprve začalo. Ottermanová si vzápětí rovněž sáhla na život. Chtěla se – patrně po vzoru Wilchera – uškrtit. Zlí jazykové ale tvrdí, že vše nastražila tak, aby ji Thomas včas našel a odřízl. Systematicky mu deformovala duši, dokud nedosáhla svého. Když už její stesky nemínil nikdo poslouchat, zaměřila se na syna. Dennodenně v něm podněcovala fanatickou nenávist vůči Wilcherovým rivalům. Po čtyřech letech, když mohl začít studovat za otcovy peníze, se odstěhoval, avšak dlouhodobá tyranie udělala své. Řekl bych, že takhle nějak se z nevinných dětí stávají sebevražední atentátníci.“

„Šel na medicínu, jenom proto aby pomstil Wilchera?“

„Pochybuju. Doktorem prý chtěl být odmalička, jako otec, kterého skoro neznal. I když… i tady patrně zapracovala maminka. Měl vynikající prospěch, a tak mohl studovat kdekoli. Vybral si univerzitu, kde působil Wilcher. Těžko říct, zda už tehdy se mu v hlavě klubal ďábelský plán. Asi ne. Jinak by šel rovnou sem. Je možné, že se chtěl vydat ve stopách otce a rozhodnutí zabít v něm

uzrálo až později. A matka na něho zřejmě působila dál… Bůh suď, jak to všechno bylo.“

„Kristepane,“ poznamenala Janet tiše. „A kdybys nerozvířil debatu kolem smrti Elizabeth Matthewsové, všechno by mu prošlo.“

„Jo. A na ní paradoxně žádnou vinu nenese.“

15 hodin 30 minut

Zvěst o zvěrstvech, kterých se Biggs dopustil, přijala Jane statečně. Jenže pak se jí nitro rozervalo přetlakem vzteku, zoufalství a odporu.

„Všechno chladnokrevně vykalkuloval. A já jsem mu naletěla!“ postěžovala si Earlovi, sotva vstoupil do pokoje. Stejně jako Janet, i ji dnes ráno z jednotky intenzivní péče převezli na běžné oddělení.

„Všichni jsme mu naletěli,“ uklidňoval ji Earl.

„Jenomže já jsem ho měla ráda. Jakto že jsem nic nepoznala? Slepě jsem věřila těm lžím, co mi navykládal.“

„Těm věřil i on sám. Hledal v nich spásu. Koho by napadlo, že vede dvojí život? Že z času na čas se prostě stane někým úplně jiným?“

„Milovala jsem přelud. A pak mě ještě málem zabil. Jako pokusného králíka… Aby si to vyzkoušel, než přijde na řadu vaše manželka.“

„Chtěl se vás zbavit z jiného důvodu. Bál se, že ho nakonec odhalíte.“

„Jak bych ho mohla odhalit?“

Earl polkl. Byl rád, že aspoň na tuto otázku umí odpovědět. „Nemohl vraždit jenom během služeb. Potřeboval víc času. A tak si vybíral noci, kdy jste byla v práci. Měl tak jistotu, že nebudete chtít, aby u vás přespal.“

Zčervenala. „Tak často se to nestávalo.“

„Věděl, že jste zaneprázdněná a že bude mít klid. Nehodlal riskovat. Co kdybyste mu zrovna zavolala a vyzvídala, kde je? Nebo se s ním chtěla sejít? Ale když jsme s Janet začali porovnávat rozpisy

služeb s dobou, kdy došlo k podezřelým úmrtím, dostal strach. Mohla jste si totiž uvědomit, že vrah řádí tehdy, když jste v práci. A časem by vám třeba svitlo, že…“

„To by mě nenapadlo.“ Sama sebou opovrhovala.

„Ale napadlo. Prostě jste zavírala oči před nelichotivými fakty,“ povzbuzoval ji a horečně uvažoval, čím by své tvrzení podložil.

„Jak to myslíte?“ škaredila se.

„Podceňujete se. Vůbec nejste tak naivní, jak se domníváte. Vždyť mě obelhal v mnoha směrech víc než vás. Tak například… pořád se mě ptal, jestli jsem už ověřil, kdo se v nemocnici vyskytoval mimo pracovní dobu. A mně to nepřišlo divné. Nebo… vezměte si, jak šikovně se nabídl, že s námi bude vyšetřovat ta podezřelá úmrtí. Protože chtěl mít přehled, kde se co šustne! Když si vzpomenu, jak nenápadně svaloval vinu na Stewarta! Vůbec mě to netrklo! Dokonce bych ho všemi deseti vzal na oddělení!“

„Ale nikoho nepodvedl tak strašně jako mě.“

Zrozpačitěl. Nevěděl najednou, co ještě říct.

Zloba v jejích očích pohasla. „Omlouvám se… Jsem na sebe strašně naštvaná…“

„I když se vám to nezdá, prokázala jste lepší postřeh než všichni okolo,“ prohlásil, aby ji potěšil. Snad by s ní měla promluvit Susanne, napadlo ho.

Tvář se jí konečně rozjasnila. „No… pár věcí se mi fakt zdálo zvláštních… Překvapilo mě třeba, jak se obořil na Yablonskou, když nás volala k paní Matthewsové. Úplně ji znemožnil. Nechápala jsem, proč ji slušně neupozorní, že se má na pacienta pořádně podívat. Teď už je mi to samozřejmě jasné. Chtěl si prostě zajistit, aby příště neburcovala resuscitační tým zbytečně.“ Zamračila se. „Ale Yablonska si pak vylila zlost na vás.“

„Tomu bych stejně neunikl.“ Byl rád, že se rozpovídala. „Jako vrchní sestra si zvýšeného počtu úmrtí musela všimnout. Děsilo ji, že se dostane do maléru, až na to někdo poukáže. A tomu se chtěla pochopitelně vyhnout… No a… já jsem byl zrovna na ráně.“

„Ještě něco mi vrtalo hlavou,“ zahloubala se. „Překvapilo mě, že po smrti otce Thomas prožíval úplně stejné pocity jako já. A když

jsme se bavili, jak jsme vyrůstali na venkově, zdálo se mi, že nemluví o sobě, ale o mně. Jako by se ztotožnil s mým pohledem na svět. Co se líbilo mně, líbilo se i jemu. Proto jsem věřila, že se k sobě hodíme. Teď vím, že všechno jenom předstíral.“

„Kdepak. Myslím, že si vaše vzpomínky a city skutečně přisvojil. Vzdal se svých a navlékl se do vašich, jako by na sebe natáhl novou kůži.“

„Brrr… To je jako z hororu,“ otřásla se Jane.

„Realitu okořenil špetkou fantazie a cizích zážitků, a tomu všemu začal věřit. Jinak by se prozradil.“

Vztyčila ukazovák, jako by ji něco důležitého napadlo. „Ale někdy se choval podivně. Nejdřív ho jednotka paliativní péče prakticky nezajímala, a pak vám chtěl zčistajasna pomáhat. Ochotou se div nepřetrhl. Asi se vylekal. Myslel si, že když se vetře do vaší blízkosti, bude vás moct líp ovlivňovat.“

Musí po kouskách posbírat ztracenou sebedůvěru, uvědomil si Earl. „Proč jste to neřekla dřív? Víte, kolik problémů bychom si ušetřili?“

Upřela na něho zmatené oči, otevřela ústa, a pak se rozesmála. „Vy si ze mě děláte legraci.“

„Protože jste na sebe tak zlá. Kdyby vás slyšel Jimmy…“ Bolestný výraz v její tváři mu zavřel ústa.

„Stalo se něco?“

„Ne. Jsem jenom strašně unavená. Potřebovala bych si trochu zdřímnout.“

„Samozřejmě.“

Cestou z oddělení nahlédl do sesterny. „Zastavil se tady dneska Jimmy Fitzpatrick?“

„Ano. Několikrát přišel navštívit slečnu Simmonsovou,“ naklonila se k němu vysoká černoška. „Nařídila nám, abychom ho k ní nepouštěli.“

15 hodin 50 minut
Erijské jezero, Buffalo, stát New York

O bok Jimmyho loďky šplouchaly vlnky, od západu vál svěží větřík a od modré hladiny se odrážely sluneční paprsky.

Earl se však nedokázal uvolnit. Kněz ho sem nepozval proto, že se udělalo hezky a on se nemá s kým projet.

„Tak co, Jimmy, dáme si to až do Kanady?“ prolomil lékař ledové mlčení. Za dvacet minut nepronesl kněz proti svým zvyklostem jediné slovo.

„Nabídli mi místo,“ ozval se konečně.

„Prosím?“ vyrazil ze sebe Earl překvapeně.

„V Denveru. Pracoval bych v nemocnici a k tomu bych se staral o malou farnost na venkově. Jezdil bych na koni…“

„Vezmeš to?“ Bez Jimmyho si svatého Pavla nedovedl představit.

„Nevím. Uvidím, jak to dopadne tady. Nechci, aby tam kvůli mně měli nějaké oplétačky.“

Earl v tichosti vesloval, svaly na zádech se mu napínaly. „U svatého Pavla se ti už nelíbí?“

„Musím odsud. Víš, že to jinak nejde. Nedopustím, abys měl kvůli mně problémy. Navíc – svůj úkol jsem splnil. Wyatt odchází a… nahradí ho někdo jiný… Otázka je, jestli se tím tahle kapitola uzavře.“

„Myslíš, že o tobě budu někde vykládat? Proč? Pacienti to potřebovali. Zlo páchal jedině Thomas Biggs.“

Jimmy se opřel do vesel, až loďka poskočila.

„Jak jsi to poznal?“ zeptal se po několika vteřinách.

Earl vydechl, jako by se chystal vyjevit tajemství, které ho léta dusilo. „Na jednotce paliativní péče došlo k dvěma prudkým nárůstům úmrtí. Od ledna do března se jednalo o pacienty, kteří už nechtěli resuscitaci, tudíž o lidi s největšími bolestmi.“

„No a?“

„Thomas Biggs byl z obliga, v té době pracoval ve Finger Lakes. Musel jsem tedy pátrat dál. A pak jsem si vybavil, jak sis

vyfantazíroval tu historku o postavě v černém plášti. Najednou jsi mě chtěl z paliativní péče vypoklonkovat.“

„Dovol! Nic jsem si nevyfantazíroval. Všechno je to pravda!“

„No… dejme tomu. Taky mě zaujalo, jak ses na semináři vrhl Yablonské na pomoc. Nechápal jsem to. Vždyť proti takovým jako ona jsi brojil! Ledaže jsi věděl, že Matthewsovou nezabila. Takže… co se vlastně seběhlo? Jako obvykle jsi obcházel pacienty a těm, kteří to potřebovali, jsi píchl morfium. Elizabeth Matthewsová zase křičela bolestí a navíc vedle sebe neměla manžela. Podal jsi jí tedy morfium, protože jsi nemohl tušit, že už jsem jí ho naordinoval. Ať jsi to byl ty, nebo někdo z tvých…“

„Nikoho dalšího do toho netahej…“

„No… prostě tu vaši ilegální skupinu ještě dneska rozpustíš. A já se na nic nebudu ptát.“

Jimmy chvíli mlčel, a pak se rozesmál. „Ty taky nelpíš na dodržování zákona za každou cenu, že?“

„Možná. Ale těm vašim metodám dvakrát nefandím. Pokud chci něco zlepšit, usiluji, aby se tak stalo v souladu se zákonem. Rozuměl jsi? A týká se to i pomoci vdovám.“

„Takže můžu jít do Denveru bez obav?“

„Já ti potíže dělat nebudu,“ slíbil Earl a málem vyhrkl: *Zůstaň tady.* Jimmyho rozhodnutí však schvaloval. V nemocnici už pracovat nemohl. Časem by si třeba někdo vybavil, že se příliš často točil kolem umírajících pacientů…

„A pak prý sekýruješ slušný lidi!“ poznamenal Jimmy. Pořádně zabral a přinutil Earla k témuž. Hladina se rozčeřila a vlny pleskající o červenou loďku zastřely zvuky městského ruchu.

„Co Jane?“ křikl Earl.

„Musí se z toho trochu vzpamatovat.“

„A potom?“

„Potom ji požádám o ruku.“

Earl se dal do smíchu. „Možná bys ji měl předtím párkrát pozvat na rande. Třeba na lodičky.“

Neděle 20. července, 10 hodin 5 minut
jednotka paliativní péče

„Mám báječnou zprávu," oznámila Saidie Locková Earlovi a v očích jí zajiskřilo. „Půjdu nadobro domů."

„Ano?"

„Představte si to! Donny si za sebe našel v restauraci náhradu a odstěhuje se do Buffala. Najal mi ošetřovatelky, takže budeme bydlet v našem domě, dokud…" Pokrčila rameny, jako by se omlouvala, že se dotkla tématu blížícího se konce.

Usmál se a vzal ji za ruku. „To je dobře."

„Doslechla jsem se, že jste se stal tatínkem. Hlavně že vaše žena i děťátko jsou v pořádku. Jak se synek vlastně jmenuje?"

„Ryan."

„A prý má staršího bratříčka?"

V koutcích úst mu cuklo. Stará dáma si o něm zjistila kdeco. Nevadilo mu to. Naopak, byl rád, že pacientka neztrácí zájem o dění kolem. „Ano, Brendana. Tomu už je šest."

„To je tak akorát," podotkla.

Po chvíli Earla napadlo, že by se měl vrátit k Janet. Vstal tedy a chtěl se rozloučit: „No… už budu muset běžet…"

„Pane doktore, můžu se vás zeptat na něco osobního?"

„Samozřejmě."

„Viděl jste lidi umírat. Nemám tušení, na co se připravit. Je to vždycky zlý?"

Otázka ho zarazila. „To je různé," vysvětlil v rozpacích. „V dnešní době však umíme bolest účinně potlačit a umírající většinou netrpí."

„Občas to ale trvá, ne?"

Na okamžik se zamyslel. „Víte, co je zvláštní? Někdo se prostě rozhodne, že chce odejít, a do několika hodin tu není. Nechápu, proč… ale funguje to. Takoví lidé umírají velice pokojně."

„Věříte, že existuje nebe?"

„No… Na to by vám odpověděl spíš Jimmy…"

„Kdepak. Ten mi všechno líčí v růžových barvách. Ráda bych slyšela názor skeptika.“

„Skeptika?“ zasmál se.

„Víte, jak to myslím.“

Dlouze vydechl. „Řekl bych, že něco nesmírného…“ Pak si vzpomněl na okamžik, kdy se cítil jako kapka v bezedném moři, a odmlčel se. Tohle by ji neuklidnilo. „Víte, čeho jsem si všiml? Že lidé obklopeni svými blízkými umírají mnohem snáz.“

„Opravdu?“

„Opravdu. Nebojí se tolik toho, co je čeká na druhém břehu. Cítí, že na to nejsou sami.“

„Já budu mít u sebe Donnyho.“

„Ano, vy budete mít Donnyho. Celá jenom zářite.“

„Jsem strašně ráda, že přijede… A prý se tam můžete setkat s jinými lidmi. Tohle by nemohlo být nebe?“

„Přijde na to, jestli vás mají rádi,“ usmál se.

„Takže si spíš myslíte, že *ti druzí jsou peklo?*“

„Ale ti druzí můžou být i nebe, pokud vás milují.“ Byl sám se sebou spokojený. Zdálo se mu, že odpovídá dobře.

„*S vyloučením veřejnosti,*“ mávla ledabyle rukou.

„Prosím?“

„*S vyloučením veřejnosti.* To je hra od francouzského filozofa Jeana-Paula Sartra. Půjčil mi ji Jimmy. A vy říkáte skoro totéž, co ten spisovatel.“

Earl popřál dobrou noc a zahanbeně zmizel na chodbě. Že se dočká lekce z filozofie od osmdesátileté babičky, se opravdu nenadál.

Kolem něho je všechno šedé. Pozoruji ho shora.

Cítím pach sežehlé kůže, vnímám rourku, kterou mu dodávají kyslík do spálených plic, dívám se, jak se v hlubokých ranách rudě lesknou ochromené svaly.

Vznáším se vysoko, už se mě to netýká.

I bolest se vzdaluje.

Ale strach je tady.

Tyčí se v nicotě, v černém rouchu a zlověstně mlčí. Táhnou mě k sobě. Nechci tam.

Jeden stojí trochu bokem.

Šine se ke mně a z očí mu sálá hrůza. Snažím se křičet, ale nejde to. Asi mě slyší, protože sebou drobně trhne. Jeho pohled mě paralyzuje.

Vím, že ležím kdesi dole, ale už na sebe nevidím.

Přibližuje se. Už nedokážu vzdorovat.

Ostatní se rozkymácejí a nedočkavě se posunou směrem ke mně.

Epilog

Pondělí 21. července, 7 hodin
Nemocnice svatého Pavla, oddělení urgentních příjmů

„K ničemu nedošlo," pronesl Michael polohlasně.

„Cože?" nerozuměl Earl.

Soukali se do speciálních ochranných obleků. Na urgentní příjem a jednotku intenzivní péče je dodali v sobotu. Přísnější bezpečnostní opatření na sebe nenechala dlouho čekat. Už při pouhém pohledu na žlutý skafandr bylo Earlovi horko.

„Však víš!" šeptal Michael naléhavě. „S tou vdovou po Baxterovi jsme si jenom párkrát zašli na kafe, nic víc."

Tohle teď Earl poslouchat nechtěl. Před chvílí se dozvěděl, že v domě s pečovatelskou službou kdesi u Niagarských vodopádů onemocnělo během víkendu šest klientů. Zrovna se je chystali převézt ke svatému Pavlu. Předběžná diagnóza – podezření na SARS.

„Podívej… Uznávám, že jsem přestřelil a…"

„Nepřestřelil," odtušil a natáhl si rukavice. „S Donnou jsme na sebe štěkali jako psi. A najednou se objevila žena, která se mě neštítila, když jsem ji vzal za ruku. Jenže potom jsi mi dal co proto a…" Škubl rameny a na spáncích zčervenal.

Earl přestal zápolit s ochranným oděvem a uchopil kolegu za paži. „Jsem přece kámoš, ne? Bál jsem se o tebe."

„Jimmy mi pověděl, že jste probrali…"

„O tomhle spolu nikdy nebudeme mluvit," odmítl ho Earl kategoricky. „Smíříš se sám se sebou a já to nechám být. A všechno ostatní si vzal do hrobu Biggs." Michael se na něho zadíval melancholickýma očima a přikývl.

„Co Donna? Zlepšilo se to?" zeptal se Earl částečně ze zájmu, částečně proto, aby odvedl řeč od ožehavého tématu.

„Jo.“

„Opravdu?“

„Hm. Šokovalo ji, co se stalo Janet. Asi si uvědomila, že na světě číhají nebezpečnější hrozby než SARS. Pochopila, že před tím neutečeme a že by se nic nevyřešilo, ani kdybychom se přestěhovali,“ objasnil a nasadil si helmu. „Navíc v tomhle nikdo neonemocněl.“ Jeho hlas zněl jako z vesmíru.

Zatím, konstatoval Earl v duchu. I on mezitím dokončil metamorfózu v kosmonauta. Měl pocit, že se udusí. Když otevřel přívod kyslíku, dýchalo se mu sice lépe, pohyboval se však neobratně a přemáhala ho klaustrofobie.

Odkráčeli na ošetřovnu, kde v podobném ustrojení čekala Susanne a další dvě sestry.

„Nezahrajeme si ve Star Treku? Vzali by nás z fleku,“ křičel Earl, aby zachmuřené tváře za plexisklem trochu rozveselil.

Když k nim dorazil řev sirén, sevřel se mu žaludek, ale mozek se hroužil do houstnoucí mlhy bezmoci.

Jak dlouho takhle budou muset pracovat?

Dny? Týdny? Pořád?

A až se jim podaří zlikvidovat SARS, udeří jiný nepřítel, na který bude věda krátká. Sanitky dorazily na místo.

Ve strachu pomyslel na Janet s Ryanem a na Brendana. Jako každý lékař doufal, že své blízké ochrání. A přesto prožíval chvíle, kdy ztrácel víru v možnosti moderní medicíny.

Nebyl však zvyklý se vzdávat.

Ani by to nedokázal.

Může toho přece tolik zlepšit. V celé nemocnici. Nejenom u sebe na oddělení. A Hurst se může vztekat do sytosti.

Postavil se k oknu. Přes mléčné sklo spíš vytušil než uviděl sanitky. Tlumeně slyšel, jak řidiči vypnuli motor a jak cvakly dveře. Pak k němu dolehly úsečné instrukce personálu.

„Jdeme na to,“ zavelel. Zvuk vlastního hlasu ho frustroval. „Nezapomeňte na pacienty mluvit! Neuvidí nám pořádně do obličeje a neucítí teplo našich rukou. Musí však vědět, že se o ně nestarají roboti, ale lidé z masa a kostí.“

Do místnosti vběhli dva záchranáři. Na nosítkách ležela stará žena s kyslíkovou maskou na tváři. Hrudní koš se jí namáhavě zdvíhal. Když spatřila Earla a jeho tým, protáhl se jí obličej hrůzou.

To tedy vůbec nebude jednoduché, povzdechl si lékař.

PODĚKOVÁNÍ PŘEKLADATELKY

Děkuji MUDr. Marku Tejralovi za odbornou konzultaci a ing. Jiřímu Kalovi, PhD., za technickou pomoc.

Mgr. Dagmar Kalová